C:\Users\Plazma\Desktop\A\Adams, Douglas - Stoparuv Pruvodce 3 - Zivot Vesmir A Vubec.pdb

PDB Name: Zivot vesmir a vubec
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.9.2003
Modification Date: 16.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Douglas Adams
ŽIVOT, VESMÍR A VÚBEC

Originál: Life, the Universe and Everything (Život, vesmír a vůbec, 1982)

Další díly:

The Hitch Hiker's Guide to the Galaxy (Stopařův průvodce po galaxii, 1981)
The Restaurant at the End of the Universe (Restaurant na konci vesmíru, 1982)
So Long, and Thanks for All the Fish (Sbohem a dík za všecky ryby, 1984)
Mostly Harmless (Převážně neškodná, 1993)

Poznámka : Jména postav a formát dokumentu byly převzaty ze Stopařova průvodce

1. kapitola

Pravidelné ranní zděšené zařvání ohlásilo, že se Arthur Dent probudil a náhle si vzpomněl, kde je.
Nešlo jen o to, že v jeskyni byla zima, a nešlo jen o to, že tam bylo vlhko a smrduto. Šlo o to, že jeskyně se nacházela uprostřed Islingtonu, jenže příští autobus měl jet asi za dva miliony let.
Čas je nejhorší místo, aby se tak řeklo, kde se člověk může ztratit, což mohl Arthur Dent dosvědčit, protože měl se ztrácením v čase a prostoru rozsáhlou zkušenost. Pokud se ztratíte v prostoru, aspoň máte co dělat.
Uvízl na prehistorické Zemi v důsledku složitého řetězce událostí, během nichž byl střídavě seřváván a urážen v mnohem bizarnějších oblastech Galaxie, než o jakých se mu kdy snilo, a přestože život teď běžel opravdu hodně klidně, byl ještě pořád dost nervózní.
Už pět let ho nikdo neseřval.
A protože se celkem s nikým nestýkal, od té doby, co se s Fordem Prefectem před čtyřmi lety rozešli, ani ho za tu dobu nikdo neurazil.
Až na jedinou výjimku.
Stalo se to jednoho jarního večera asi před dvěma lety.
Krátce po soumraku se vracel do jeskyně, když v tom si všiml záhadných světel probleskujících oblaky. Obrátil se a zíral a srdcem se mu neobratně potácela naděje. Je zachráněn. Unikne.
Trosečníkův nemožný sen - loď.
A tak sledoval, zíral s úžasem a vzrušením, jak dlouhá stříbrná loď sestupuje vlahým večerním vzduchem, tiše, bez rozruchu, jak se dlouhé nohy rozkládají v elegantním technickém baletu.
Loď zlehka přistála na zemi a jemný bzukot, který vydávala, jakoby uspán večerním poklidem.
Z lodi se vysunula rampa.
Zazářilo světlo.
V průlezu se objevila silueta vysoké postavy. Postava sešla po rampě a zastavila se před Arthurem.
"Jste kretén, Dente," oznámila prostě.
Byl to velmi mimozemský mimozemšťan. Zvláštně mimozemsky vysoký, zvláštně mimozemsky zploštělá hlava, zvláštní malá štěrbinovitá mimozemská očka, extravagantně nařasené zlatisté roucho se zvláštně mimozemsky střiženým límečkem a bledě šedozelená mimozemská pleť vyznačující se oním hebkým leskem, jaký většina šedozelených tváří získá jen díky dostatku pohybu a velmi luxusnímu mýdlu.
Arthur na něj vyjeveně zíral.
Mimozemšťan bez mrknutí pohled opětoval.
Počáteční pocit rozechvělé naděje se rychle proměnil v úžas a v současné chvíli bojovalo o použití Arthurových hlasivek větší množství různých myšlenek.
"Kdd... ?" vypravil ze sebe.
"Dd... hu... uh..." dodal.

"Hu... ha... kdo?" podařilo se mu konečně říct, načež upadl do zuřivého mlčení. Pociťoval teď následky toho, že kam až jeho paměť sahala, už dlouho nikomu nic neřekl.
Mimozemská bytost se na okamžik zamračila a nahlédla do čehosi, co držela v hubené, vyčouhlé mimozemské ruce a co vypadalo jako jakýsi druh diáře.
"Arthur Dent?" zeptala se přísně.
Arthur bezmocně přikývl.
"Arthur Philip Dent?" štěkl mimozemšťan tónem schopného úředníka.
"Ehm... hm... ano... hm... chrm," potvrdil Arthur.
"Jste kretén," opakoval mimozemšťan. "Naprosté hovado."
"Ehm..."
Bytost si krátce pro sebe přikývla, udělala si do diáře zvláštní mimozemskou fajfku a briskně se obrátila zpět k lodi.
"Ehm...," snažil se Arthur zoufale. "Ehm..."
"S tím na mě nechoďte," odsekl mimozemšťan. Odpochodoval vzhůru po rampě, prolezl otvorem a zmizel v lodi. Loď se neprodyšně uzavřela. Začala vydávat temný pulzující hukot.
"Ehm, hej!" zařval Arthur a bezmocně se k ní rozběhl.
"Počkejte moment!" hulákal. "Co to má znamenat? Co? Počkejte moment!"
Loď se vznesla, jako by odhazovala svou váhu jako plášť k zemi. Zvláštně stoupala k večernímu nebi. Prolétla oblaky, na chvíli je ozářila, a najednou byla pryč a zanechala Arthura samotného, tančícího v nesmírné rozloze země svůj bezmocný malý taneček.
"Cože?" vřeštěl. "Cože? Co? Slyšíte, co je? Vraťte se a koukejte to vysvětlit!"
Vyskakoval a tančil, až se mu nohy třásly, a křičel, až ho bolelo v plicích. Nikdo neodpovídal. Nebyl tu nikdo, kdo by ho zaslechl nebo s ním promluvil.
Mimozemská loď už si to hřměla k horním vrstvám atmosféry a mířila do hrozivé prázdnoty oddělující těch nemnoho věcí, jež existují ve Vesmíru.
Její jediný pasažér, mimozemšťan s nákladnou pletí, se opřel o opěradlo jediného sedadla.
Jmenoval se Wowbagger Táhnoucísedonekonečna. Byl to člověk, který měl v životě cíl. Nebyl to zrovna nejlepší cíl, a on sám by to první přiznal, ale byl to alespoň nějaký cíl a přinejmenším ho udržoval v pohybu.
Wowbagger Táhnoucísedonekonečna totiž byl - nebo vlastně je - jednou z nemnoha nesmrtelných bytostí ve Vesmíru. Ti, kdo se jako nesmrtelní narodí, se s tím umějí instinktivně vyrovnat, jenže k těm Wowbagger nepatřil. Dokonce je začal nenávidět, tu bandu rovnodušných syčáků. Na Wowbaggera byla nesmrtelnost uvalena nedopatřením, v důsledku nehody při pokusu s urychlovačem iracionálních částic, tekutým obědem a párem gumových šlí. Podrobnosti nehody nejsou podstatné, protože se ještě nikdy nikomu nepodařilo přesně napodobit okolnosti, za nichž k ní došlo, a hodně lidí, kteří to zkoušeli, skončilo tak, že se buď znemožnili, nebo zabili, nebo obojí.
Wowbagger s chmurným a unaveným výrazem zavřel oči, na lodním stereu naladil lehký jazz a oddal se úvahám, že by se to všechno dalo vydržet, a nebýt nedělních odpolední, opravdu by to šlo.
Zpočátku ho to bavilo, užíval si, žil nebezpečně, riskoval, vydělával na dlouhodobých investicích na vysoký úrok, a kdekoho prostě fantasticky přežíval.
Nakonec to však byla nedělní odpoledne, co nedokázal snést, a ta strašlivá apatie, která se dostaví zhruba ve 14:55, když už víte, že ten den se nemá cenu víckrát koupat, a ať zíráte sebeurputněji na kterýkoli odstavec v novinách, stejně ho nepřečtete, ani nepoužijete revoluční techniky roubování, kterou popisuje, a přestože fixujete hodiny očima, ručičky se neúprosně posunou na čtvrtou, kdy vstoupíte do dlouhého, temného času svačiny duše.
A tak ho nakonec všechno omrzelo. Veselý úsměv, kterým se dříve blýskal na cizích pohřbech, mu zvadl na rtech. Začal se mu hnusit Vesmír vůbec a každý v něm zvlášť.
Tehdy se mu v hlavě zrodil plán, který se mu stal hnacím motorem, a který ho, alespoň podle jeho názoru, může pohánět donekonečna. Usmyslel si tohle.
Urazí Vesmír.
To jest, urazí každého, kdo v něm je. Individuálně, osobně, jednoho po druhém, a (v tomto bodě se rozhodl zatnout zuby) pěkně podle abecedy.
Když mu to různí lidé vymlouvali, což občas činili, že je to plán nejen chybně pojatý, ale doslova neproveditelný, protože obrovská spousta lidí se neustále rodí a zase umírá, upřel na ně ocelový pohled a pravil:
"Člověk přece může mít svůj sen, nemyslíte?"
A pustil se do toho. Kosmickou loď, postavenou tak, aby dlouho vydržela, vybavil počítačem schopným zpracovat všechna data týkající se veškeré populace známého Vesmíru a vypočítat hrůzně složité trasy, jimiž se bude pohybovat. Loď ubíhala vnitřními orbity soustavy hvězdy Sol a připravovala se prolétnout kolem slunce jako kámen vržený z praku a vřítit se do mezihvězdného prostoru.
"Počítač," houkl.
"Zde," ňafl počítač.
"Kam dál?"
"Už na tom počítám."
Wowbagger chvíli zíral na fantastické klenoty noci, na miliardy drobných diamantových světů, které poprášily věčnou noc světlem. Každý z nich, jeden každý z nich byl v jeho itineráři. Na mnohé z nich se bude vracet milionkrát.
Představil si, že jeho itinerář spojuje všechny body na nebi jako očíslované tečky v dětské hádance. Doufal, že z nějakého šikovného úhlu ve Vesmíru dávají dohromady nějaké hodně sprosté slovo.
Počítač nemelodicky pípl na znamení, že skončil výpočty.

"Folfanga," oznámil a pípl. "Čtvrtá planeta soustavy Folfanga," pokračoval a znovu pípl. "Odhadovaná délka cesty tři týdny," pokračoval dále a opět pípl. "Zde setkání s malým slimejšem druhu A-Rth-Urp-Hil-Ipdenu. Domnívám se," dodal po krátké pauze, během níž si pípl, "že jste se ho rozhodl nazvat přiblblým spratkem."
Wowbagger zachrochtl. Okamžik či dva pozoroval majestát stvoření za oknem.
"Myslím, že si chvíli schrupnu," ohlásil a dodal: "Kterými sítěmi budeme v nejbližších hodinách prolétat?"
Počítač zapípal.
"Kosmovid, Myslipix, a Domácí mozkovna," oznámil s pípnutím.
"Nějaké filmy na programu, které jsem neviděl už třicet tisíckrát?"
"Ne."
"Hm."
"Co třeba Angst v Kosmu? Ten jste viděl jen třicet tři tisíckrát pět set sedmnáctkrát."
"Vzbuď mě na druhou půlku."
Počítač souhlasně pípl.
"Dobře se vyspěte," popřál úslužně.
Loď pádila nocí.
Na Zemi mezitím začalo pršet. Arthur Dent seděl v jeskyni a prožíval jeden z doopravdy nejmizernějších večerů svého života, promýšlel, co by býval měl říct mimozemšťanovi a přitom mlátil mouchy, které taky prožívaly mizerný večer. Příštího dne si vyrobil vak z králičí kůže, protože usoudil, že se mu hodí na věci.

2. kapitola

Když se asi o dva roky později vynořil z jeskyně, kterou nazýval domovem, dokud pro ni nevymyslí přiléhavější jméno nebo dokud si nenajde lepší jeskyni, bylo nádherné, voňavé ráno.
Přestože ho bolelo v krku od toho, jak pravidelně jako každé ráno řval hrůzou, měl najednou skvělou náladu. Přitáhl si zvetšelý župan těsněji k tělu a věnoval krásnému ránu zářivý úsměv.
Vzduch byl čistý a provoněný, větřík si pohrával ve vysoké trávě kolem jeskyně, ptáci štěbetali jeden na druhého, motýli krásně poletovali a celá příroda jako by se spikla ve snaze tvářit se co nejpříjemněji.
Důvodem Arthurovy dobré nálady však nebyly jen pastorální radosti. Právě dostal senzační nápad, jak se vyrovnat se strašlivou osamělostí, děsivými sny, krachem veškerých pokusů o zahradničení a naprostou nicotností života bez budoucnosti, který vedl na prehistorické Zemi. Nápad spočíval v tom, že se zblázní.
Znovu se zářivě usmál a ukousl si sousto z králičí kýty, která mu zbyla od včerejší večeře.
Chvíli vesele žvýkal, a pak se rozhodl oficiálně oznámit své rozhodnutí.
Narovnal se a pohlédl světu zpříma do polí a vrchů. Aby dodal svým slovům větší váhy, vetkl si do vlasů králičí kost.
Zeširoka rozpřáhl paže.
"Já se zblázním!" oznámil.
"Dobrý nápad," poznamenal Ford Prefect slézající ze skály, na které seděl.
Arthurův mozek udělal několik kotrmelců. Jeho čelist začala cvičit kliky.
"Taky jsem se na chvíli zbláznil," informoval Ford, "a udělalo mi to strašně dobře."
Arthurovi oči metaly hvězdy.
"Vidíš," dodal Ford, "-..."
"Kdes byl?" přerušil ho Arthur, když si to jeho hlava srovnala.
"Různě," odtušil Ford. "Všude možně." Zaculil se způsobem přesně odhadnutým, aby dohánět k zuřivosti. "Popřál jsem hlavě chvíli dovolené. Říkal jsem si, že kdyby mě svět tak naléhavě potřeboval, zavolá mě zpátky. A taky že zavolal."
Vytáhl z ošuntělé a polorozpadlé brašny sub-eta senzomatik.
"Alespoň si myslím, že mě zavolal," upřesnil. "Tahle věcička trochu hrála." Zatřepal přístrojem. "Jestli to byl planý poplach, tak se zblázním znova," zavyhrožoval.
Arthur zavrtěl hlavou a usedl. Vzhlédl.
"Myslel jsem, že už je určitě po tobě..." řekl prostě.
"Taky jsem si to chvíli myslel," vykládal Ford. "A pak jsem si pár týdnů říkal, že jsem citrón. V té době jsem se bavil skákáním do ginu s tonikem a zase ven."
Arthur si odkašlal, pak si musel odkašlat znovu.
"Kde," pronesl namáhavě, "jsi...?"
"Sehnal gin s tonikem?" optal se Ford zvesela.
"Objevil jsem malé jezírko, které si myslelo, že je gin s tonikem, a tak jsem skákal do něj a zase ven. Aspoň si myslím, že si myslelo, že je gin s tonikem."
"Je ovšem možné, že jsem si to jen představoval," dodal s úsměvem, který by zahnal kohokoliv příčetného do koruny stromu.
Čekal na Arthurovu reakci, ale Arthur mu neskončil na špek.
"Pokračuj," vyzval ho vyrovnaným hlasem.
"Vtip je v tom," vysvětloval Ford, "že nemá cenu zbláznit se z toho, jak se snažíš nezbláznit. Je lepší podlehnout a ušetřit si zdravý rozum na později."
"Takže teď jsi zase při zdravém rozumu, že?" optal se Arthur. "Ptám se jen tak, pro informaci."
"Byl jsem v Africe," sdělil Ford.

"Ano?"
"Ano."
"Jaké to tam bylo?"
"Tak tohle je tvá jeskyně, že jo?" vyptával se Ford.
"Ehm, jo," potvrdil Arthur. Připadal si tak nějak divně. Po téměř čtyřech letech naprosté izolace měl takovou radost, že Forda vidí, a cítil takovou úlevu, že se málem rozplakal. Jenže na druhé straně Ford dokázal člověka skoro okamžitě otrávit.
"Moc hezká," pronesl Ford na adresu Arthurovy jeskyně. "Musí ti lézt krkem."
Arthur se ani nenamáhal odpovědět.
"Afrika byla moc zajímavá," vykládal Ford. "Choval jsem se tam dost divně."
Chvíli zamyšleně zíral do dálky.
"Dal jsem se na týrání zvířat," řekl zlehka. "Ale měl jsem to jen jako koníčka."
"Aha, ano," přikývl obezřetně Arthur.
"Ano," ujistil ho Ford. "Nechci tě rozrušovat detaily, protože by tě -"
"Co?"
"Rozrušily. Ale možná by tě zajímalo, že já sám jediný jsem zodpovědný za vývoj postavy zvířete, které jste v pozdějších dobách znali jako žirafu. Taky jsem se snažil naučit lítat. Věříš mi?"
"Pověz mi o tom," vyzval ho Arthur.
"Povím ti o tom později. Jen bych poznamenal, že Průvodce říká, že..."
"Kdože?"
"Průvodce. Stopařův průvodce po Galaxii. Vzpomínáš?"
"Jistě. Pamatuju se, že jsem ho hodil do řeky."
"Ano. Jenže já jsem ho vylovil."
"Tos mi neřekl."
"Nechtěl jsem, abys ho tam hodil zpátky."
"To je fakt," uznal Arthur. "Co říká?"
"Kdo?"
"Průvodce."
"Průvodce říká, že létat je umění, nebo spíš fígl. Ten fígl spočívá v tom, že sebou musíš praštit na zem a netrefit se."
Chabě se usmál. Ukázal na kolena svých kalhot a zvedl ruce a nabídl lokty k inspekci. Byly proděravělé skrznaskrz.
"Zatím mi to moc nešlo," přiznal. Napřáhl ruku. "Jsem moc rád, že tě zas vidím, Arthure," dodal.
Arthur zavrtěl hlavou v náhlém návalu emocí a zmatku.
"Neviděl jsem nikoho už léta. Vůbec nikoho. Už skoro ani neumím mluvit. Pořád zapomínám slova. Ale trénuju, víš? Trénuju tak, že mluvím s... mluvím s... Jak se jim říká? Když s nimi mluvíš, tak si lidi myslí, že jsi zešílel. Jako Jiří III."
"Králové?" řekl zkusmo Ford.
"Ne, ne," protestoval Arthur. "Myslím ty věci, co jsem s nimi mluvil. Jsou všude kolem nás, propánakrále. Já sám jsem jich zasázel stovky. Ale všechny zašly. Stromy! Trénoval jsem mluvení se stromy. K čemu to je?"
Ford stále ještě napřahoval ruku. Arthur na ni nechápavě pohlédl.
"Potřes," vyzval ho Ford.
Arthur učinil žádané, zprvu nervózně, jako by čekal, zda se z podávané ruky nestane ryba. Pak ji v záplavě úlevy energicky popadl do obou dlaní a třásl a třásl.
Po chvíli Ford pocítil nutnost vyprostit se ze sevření. Vyšplhali společně na nedaleký skalní výběžek a obhlíželi okolní krajinu.
"Co se stalo s Golgafrinčamany? vyptával se Ford.
Arthur pokrčil rameny.
"Spousta jich nepřežila zimu před třemi lety," vykládal, "a těch pár zbylých na jaře usoudilo, že potřebují dovolenou, a tak se někam vydali na voru. Historie nás učí, že přežili..."
"Hm, no jo," zhodnotil věc Ford. Dal si ruce v bok a znovu se rozhlížel po prázdném světě. Náhle z něj začala vyzařovat energie a rozhodnost.
"Jdeme," zavelel vzrušeně a otřásl se pod přívalem nových sil.
"Kam? Jak?" žasl Arthur.
"Nevím," přiznal Ford. "Ale cítím, že je ta pravá chvíle. Začnou se dít věci. Jdeme na to."
Ztišil hlas až k šepotu.
"Zachytil jsem poruchy v luftu," sdělil Arthurovi důvěrně.
Dychtivě se zahleděl do dálky a vypadal, jako že by rád, aby mu v tu chvíli vítr dramaticky odvál vlasy z tváře, jenže vítr si právě opodál pohrával s listovím.
Arthur ho požádal, aby zopakoval, co právě řekl, protože to dost dobře nepochopil. Ford mu to tedy zopakoval.
"V luftu?" opakoval nevěřícně Arthur.
"V časoprostorovém kontinuu," vysvětlil Ford a vycenil zuby na vítr, který právě zafoukl kolem.
Arthur přikývl a pak si odkašlal.
"Bavíme se tu o nějakém vogonském ventilátoru nebo o čem to vlastně mluvíme?" zeptal se opatrně.
"V časoprostorovém kontinuu je vír," utrousil Ford důležitě.
"Aha," přikývl Arthur. "Jakého výra máš vlastně na mysli?"
Ford na něj zuřivě pohlédl.

"Budeš už jednou poslouchat?" štěkl.
"Já poslouchám," bránil se Arthur, "ale nevím, jestli je to něco platné."
Ford ho popadl za klopy županu a začal na něj mluvit tak pomalu, zřetelně a trpělivě, jako by Arthur byl zaměstnancem účetního oddělení Telekomunikací a spojů.
"Zdá se... že existují... jisté oblasti... nestability... v samotné látce..."
Arthur přihlouple pohlédl na materiál svého županu v místech, kde ho Ford svíral. Než však mohl vtělit přihlouplý pohled v přihlouplou poznámku, Ford naštěstí pokračoval.
"... v samotné látce prostoročasu," dokončil sdělení.
"Jo té."
"Jo té." potvrdil Ford.
Stáli osamoceně na skále na prehistorické Zemi a rezolutně si zírali do tváře.
"A co to dělá?" odvážil se Arthur.
"Vykazuje," drtil Ford mezi zuby, "jisté oblasti nestability."
"Opravdu?" podivil se Arthur a ani na vteřinu neuhnul pohledem.
"Opravdu," přitakal Ford a jeho okohybné svaly zachovaly stejnou nehybnost.
"To je dobrý," ocenil Arthur.
"Chápeš?"
"Ne."
Následovala chvíle ticha.
"Potíž s touhle konverzací spočívá v tom," vysvětloval Arthur a tváří mu přitom namáhavě šplhal hloubavý výraz jako horolezec pokoušející se zdolat zvláště záludný skalní výstupek, "že se diametrálně liší od většiny rozhovorů, které jsem v poslední době vedl. Většinou se stromy, jak jsem už vykládal. To nebyly takovéhle hovory. Až na některé pokecy s jilmy, tam jsem občas zabředl."
"Arthure," oslovil ho Ford vážně.
"Jo, copak?"
"Věř prostě všemu, co ti řeknu, a všechno bude úplně jednoduché."
"Nojo, až na to, že nevím jistě, jestli tomuhle můžu věřit."
Ford vytáhl sub-eta senzomatik.
Přístroj neurčitě bzučel a drobné světýlko na jeho plášti slabě blikalo.
"Vybitá baterie?" ptal se se zájmem Arthur.
"Ne, v předivu prostoročasu se vyskytla pohyblivá porucha, vír, oblast nestability, a potuluje se někde v naší blízkosti."
"Kde?"
Ford zvolna a poněkud trhavě opsal přístrojem půlkruh.
"Támhle!" zvolal a napřáhl ruku. "Támhle za tou pohovkou!"
Arthur pohlédl naznačeným směrem. Překvapeně zjistil, že na poli, přímo před nimi, stojí pohodlná pohovka s opěradly, potažená vzorovaným sametem. Inteligentně na ní zacivěl. V hlavě se mu líhly mazané otázky.
"Proč je na poli pohovka?"
"Vždyť jsem ti to povídal!" křikl Ford a vyskočil na nohy. "Vír v časoprostorovém kontinuu!"
"A na téhle pohovce nejspíš hnízdí, co?" přeptal se Arthur a snažil se opět uvést do chodu své nohy a, jak doufal, byť bez valného optimismu, i smysly.
"Arthure!" zařval Ford, "ta pohovka tu v důsledku nestability prostoročasu, na kterou jsem se snažil upozornit tvůj beznadějně změklý mozek. Vyplavilo ji to z kontinua, je to prostoročasová naplavenina, a je úplně fuk, co to je, ale musíme ji chytit, protože je to naše jediná cesta odtud!"
Rychle sešplhal ze skalního výběžku a uháněl přes pole.
"Chytat kanape?" bručel Arthur, a pak se zmateně zamračil při pohledu na pohovku lenivě se pohupující a odplouvající travnatým polem do dáli.
Se zavýsknutím naprosto nečekané radosti skočil ze skály a vrhl se do hektického pronásledování Forda a iracionálně se chovajícího kusu nábytku.
Divoce pádili travou, vyskakovali a smáli se, vykřikovali jeden na druhého pokyny, jak nadběhnout pohovce tudy či jinudy. Slunce zasněně svítilo na vlnící se trávu a v jejich stopách šíleně pobíhala drobná polní zvířátka.
Arthur byl šťastný. Ohromně ho potěšilo, že den alespoň pro jednou odvíjí podle plánu. Sotva před dvaceti minutami se rozhodl, že se zblázní, a už je to tady, pobíhá po poli na prehistorické Zemi a prohání květovanou pohovku.
Dotyčný kus nábytku poskakoval sem a tam a zdál se současně stejně hmotný jako stromy, z nichž kolem některých proplouval, a současně mlhavý jako vlnící se sen, když jako duch procházel jinými.
Ford s Arthurem chaoticky dusali za ním, ale sofa uskakovalo a šněrovalo si to, jako by sledovalo svou vlastní komplikovanou matematickou topografii, což také ve skutečnosti činilo. Ale oba přátelé je pronásledovali dál, a sofa tančilo a vířilo, až se náhle obrátilo a propadlo, jako by překročilo vrchol křivky katastrofického grafu, a Ford s Arthurem se octli prakticky nad ním. Rozhoupali se a s výkřikem skočili, slunce zamrkalo a zmizelo a oni se propadli odpornou nicotou, až se nečekaně vynořili uprostřed brankoviště na kriketovém hřišti Lord's Cricket Ground v londýnské čtvrti St. John's Wood, těsně před koncem kvalifikačního utkání v sérii zápasů s Austrálií v roce 198-, právě v okamžiku, kdy Anglii chybělo k vítězství jen osmadvacet přeběhů.

3. kapitola

Důležitá fakta z Galaktické historie, číslo jedna:
(Přetištěno z Populární příručky galaktické historie vydané deníkem Siderický denní šťoural.)
Noční nebe nad planetou Krikkit představuje nejnezajímavější pohled v celém Vesmíru.

4. kapitola

Když se Ford s Arthurem náhodně vypotáceli z prostoročasové anomálie a tvrdě dopadli na dokonalý trávník, byl na kriketovém hřišti Lord's nádherný, příjemný den.
Ozval se hromový aplaus. Nepatřil sice jim, ale přesto se oba instinktivně uklonili, což bylo štěstí, protože malý, tvrdý červený míč, jemuž diváci ve skutečnosti tleskali, profičel jen pár milimetrů nad Arthurovou hlavou.
Jeden divák se zhroutil.
Znovu sebou praštili na zem, která se kolem nich nepěkně točila.
"Co to bylo?" zasyčel Arthur.
"Něco červeného," zasyčel Ford v odpověď.
"Kde to jsme?"
"Na něčem zeleném."
"Tvary," mumlal Arthur. "Potřebuju tvary."
Aplaus rychle vystřídalo kolektivní užaslé zajíknutí a nejapné pohihňávání stovek lidí, které se nemohly rozhodnout, zda mají věřit tomu, co právě viděly, nebo ne.
"To je vaše pohovka?" ozvalo se.
"Co to bylo?" zašeptal Ford.
Arthur vzhlédl.
"Něco modrého."
"Tvar?" vyptával se Ford.
Arthur se podíval znova.
"Má to tvar," syčel na Forda s obočím divoce zvrásněným, "jako policajt."
Ještě chvíli se choulili na zemi a soustředěně se mračili. Modrý objekt, připomínající tvarem policajta, jim poklepal na rameno.
"Tak co, vy dva," řekl neurčitý tvar, "co s vámi uděláme?"
Jeho slova měla na Arthura elektrizující účinek. Vyskočil, jako když autor zaslechne zvonění telefonu, a vrhl několik překvapených pohledů na scenérii kolem sebe, která se náhle ustálila v cosi děsivě obyčejného.
"Odkud to máte?" zaječel na policajtoidní tvar.
"Co jste říkal?" podivil se modrý útvar.
"Tohle je přece hřiště Lord's Cricket Ground!" obořil se na něj Arthur. "Kde jste ho sehnali? Jak jste ho sem dostali? Myslím, že bych se měl radši trochu zklidnit," dodal a přejel si rukou po čele. Dřepl si na zem rovnou před Forda.
"Je to policajt," oznámil. "Co uděláme?"
Ford pokrčil rameny.
"Co chceš dělat?" otázal se.
"Chci, abys mi řekl, že posledních pět let jsem prožil ve snu," domáhal se Arthur.
Ford znovu pokrčil rameny, načež Arthurovi vyhověl.
"Posledních pět let jsi prožil ve snu."
Arthur se zvedl.
"Je to v pořádku," obrátil se k policistovi. "Posledních pět let jsem prožil ve snu. Schválně se ho zeptejte," ukázal na Forda, "zdálo se mi o něm."
Vydal se volným krokem ke kraji hřiště a přitom si oprašoval župan. Pak si všiml, že má na sobě župan. Chvíli na něj zíral. Pak se vrhl na strážce pořádku.
"A odkud mám tyhle šaty?" houkl na něj.
Zhroutil se a začal se svíjet na trávníku.
Ford potřásl hlavou.
"Prožil si moc ošklivé dva miliony let," informoval policistu.
Společně zvedli Arthura na pohovku a odnášeli ho ze hřiště a v tomto úsilí jim jen na chvíli zabránil fakt, že sofa po cestě zmizelo.
Reakce publika na nečekané události na hřišti byly početné a různé. Většina diváků se na to prostě nemohla dívat, a tak vše sledovali jen v rozhlasovém přenosu.
"To je zajímavá příhoda, Briane," říkal jeden komentátor druhému. "Myslím, že jsme tady na hřišti neměli žádné záhadné materializace už od-, éé od-, no zřejmě jsme žádné neměli, pokud si vzpomínám, nebo měli?"
"V Edgbastonu v roce 1932?"
"Co se tam vlastně stalo?"
"Myslím, Petře, že právě ve chvíli, kdy se Canter snažil zastavit Willcoxe přibíhajícího do středu hřiště od pavilónu, přes hrací plochu přeběhl divák."
Následovala pauza, během níž první komentátor přemýšlel.
"Á...á...no," pronesl konečně, "ano, ale v podstatě na tom není vůbec nic záhadného, že? On se vlastně nemateriálizoval, nebo snad ano? Prostě jen přeběhl přes hřiště."

"Ne, to je pravda, ale on tvrdil, že viděl, jak se něco materializovalo na hřišti."
"Opravdu?"
"Ano. Viděl, myslím, aligátora."
"Aha. A všiml si ho ještě někdo jiný?"
"Zřejmě ne. Ani z něj nikdo nedostal podrobnější popis zvířete, a tak hřiště jen zběžně prohlédli."
"A co se stalo s tím člověkem?"
"Myslím, že se někdo nabídl, že ho odvede a pozve ho na oběd, jenže on vysvětloval, že už oběd měl, a moc dobrý, a tak se tím přestali zabývat a pokračovali ve hře a Warwickshire vyhrál o tři branky."
"Takže se to našemu dnešnímu případu moc nepodobá. Ty z vás, kdo si právě naladili naši stanici, by snad mohlo zajímat, že, ehm... dva značně otrhaní muži a jedna - ano, opravdu, jedna pohovka, Chesterfield, myslím?"
"Ano, Chesterfield."
"... se právě před chvílí materializovali tady na Lord's Cricket Ground, přímo uprostřed hřiště. Myslím však, že neměli žádné špatné úmysly, chovali se velice dobromyslně a..."
"Promiň, že tě přerušuju, Petře, chci jen říct, že pohovka právě zmizela."
"Opravdu zmizela? Tak tedy máme o jednu záhadu méně. Nicméně myslím, že si tato událost zaslouží zaznamenat do knihy rekordů, zvlášť proto, že se sofa objevilo v tak dramatickém okamžiku hry, Anglii teď chybí k vítězství v celé sérii jen čtyřiadvacet přeběhů. Oba muži právě opouštějí v doprovodu policisty hrací plochu a všichni se uklidňují, takže hra bude moci zase začít."
"Tak, pane," pravil policista, když konečně prošli zvědavým davem a složili Arthurovo pokojně bezvládné tělo na deku, "snad byste mi teď laskavě mohl říci, kdo jste, odkud pocházíte a co měla znamenat ta scénka."
Ford se na chvíli zadíval na zem, jako by se k něčemu odhodlával, a pak se narovnal a upřel na konstábla pohled, jež ho zasáhl plnou silou každého centimetru vzdálenosti šesti světelných let mezi Zemí a Fordovým domovem v blízkosti Betelgeuze.
"Tak dobře," řekl Ford velmi tiše. Řeknu vám to."
"Ano, totiž myslím, že to nebude nutné," spěšně ze sebe vysypal policista, "jen ať se to nestane zase znova, ať už to bylo cokoliv."
Otočil se na podpadku a vydal se hledat někoho, kdo by nebyl z Betelgeuze.
Naštěstí jich bylo kolem plno.
Arthurovo vědomí se vracelo do jeho těla jakoby z velké dálky a dosti neochotně. Zažilo tam totiž pár ošklivých chvilek. Zvolna, nervózně vstoupilo a usadilo se na své obvyklé místo. Arthur se posadil.
"Kde to jsem?" optal se.
"Na hřišti Lord's Cricket Ground," odpověděl Ford.
"Fajn," zhodnotil Arthur a jeho vědomí si opět udělalo krátkou přestávku. Jeho tělo žuchlo zpátky na trávu.
O deset minut později, když se choulil nad šálkem čaje ve stanu s občerstvením, se mu do znavené tváře začala vracet barva.
Jak se cítíš?" vyptával se Ford.
"Jsem doma," řekl Arthur chraptivě, Zavřel oči a chraptivě vdechoval vůni čaje, jako by to byl - vlastně v Arthurově případě jako by to byl čaj, což také skutečně byl.
"Jsem doma," opakoval, "doma. Anglie, dnes, zlý sen je pryč!" Otevřel oči a vyrovnaně se usmál. "Vrátil jsem se tam, kam patřím," zašeptal hlasem plným emocí.
"Myslím, že bych ti měl říct dvě věci," přerušil ho Ford a hodil mu přes stůl výtisk deníku The Guardian.
"Jsem doma," pokračoval Arthur ve svých tirádách.
"Ano," potvrdil Ford. "Za prvé," ukázal na datum na horním okraji listu. "Země bude demolována za dva dny."
"Jsem doma," nedal se Arthur vyrušit. "Čaj," básnil, "kriket," dodal s potěšením, "posekaná tráva, dřevěné lavičky, bílá plátěná saka, plechovky od piva..."
Zvolna zaostřoval na noviny. Naklonil hlavu na stranu a mírně se zamračil.
"Tohle číslo už jsem viděl," podivil se. Oči se mu zvolna zatoulaly k datu, na které Ford zvolna poklepával. Obličej mu na vteřinu či na dvě zmrzl, načež začal strašlivě pomalu pukat, jak to na jaře efektně předvádějí arktické kry.
"A za druhé, zřejmě máš ve vousech kost," dokončil Ford a vyšplíchl zbytek čaje za sebe.
Venku před stanem slunce svítilo na spokojené diváky. Zářilo na bílé klobouky a zrudlé tváře. Sálalo na nanuky a rozehřívalo je. Pražilo na slzičky malých dětí, kterým se rozehřál nanuk a spadl ze špejle na zem. Hřálo na stromy, pálilo na kmitající kriketové pálky a odráželo se od velice neobvyklého předmětu, který parkoval za bílou stěnou za hazečem a kterého si zřejmě nikdo nevšiml. Pošimralo paprsky Forda a Arthura, kteří se vynořili ze stanu s občerstvením a s mžouráním obhlíželi scénu před sebou.
Arthur se třásl.
"Možná, že bych měl..." začal.
"Ne," štěkl ostře Ford.
"Cože?" ptal se chabě Arthur.
"Nepokoušej si volat domů."
"Jak jsi uhodl...?"
Ford pokrčil rameny.
"Ale proč vlastně ne?"
"Lidi, co se baví sami se sebou po telefonu, se nikdy nedozví nic, co by jim prospělo," poučil ho Ford.
"Ale..."

"Dívej se," vyzval ho Ford. Zvedl imaginární telefon a vytočil imaginární číslo.
"Haló," protáhl do imaginárního mluvítka. "To je Arthur Dent?
Ahoj, tady Arthur Dent. Nezavěšuj!"
Zklamaně pohlédl na imaginární telefon.
"Zavěsil," pokrčil rameny, a pečlivě odložil imaginární telefon zpět na imaginární vidlici.
"Není to má první časová anomálie," vysvětlil.
Ještě zasmušilejší výraz vystřídal už tak dost zasmušilý výraz na Arthurově tváři.
"Takže nejsme doma v suchu," povzdechl si.
"Dokonce se ani nedá říct, že bychom byli doma a drhli se froté ručníkem," upřesnil Ford.
Hra pokračovala. Nadhazovač se blížil k brance lehkým klusem, pak ostrým poklusem a pak rychlým během. Náhle explodoval v podobě změtice rukou a nohou, ze které vylétl míč. Pálkař se rozmáchl a tvrdě ho odpálil za sebe přes bílou stěnu. Fordovy oči sledovaly dráhu míče a náhle se zarazily. Ford ztuhl. Znovu přehlédl letovou dráhu míče a znovu se zarazil.
"Tohle není můj ručník," protestoval Arthur, přehrabující se ve své brašně z králičí kůže.
"Pššt!" okřikl ho Ford a soustředěně přimhouřil oči.
"Měl jsem golgafrinčamský sportovní ručník," stěžoval si Arthur. "Byl modrý se žlutými hvězdami. Tohle není on."
"Pššt!" opakoval Ford. Zakrýval si jedno oko a druhým se díval.
"Tenhle je růžový," pokračoval Arthur, "není náhodou tvůj?"
"Byl bych rád, kdybys už konečně přestal mlít o tom ručníku," ucedil Ford.
"Tohle není můj ručník," nedal se Arthur, "to je všechno, co se pokouším říct..."
"A chvíle, kdy si přeju, abys o něm přestal mlít, nastala právě teď," zavrčel tiše Ford.
"No dobře," urazil se Arthur a začal dotyčný kus textilu cpát zpět do primitivně slátaného vaku z králičí kůže. "Chápu, že to patrně v kosmickém měřítku není důležité, ale je to zkrátka divné, to je všechno. Růžový ručník, najednou z ničeho nic, místo modrého se žlutými hvězdami."
Ford se začal chovat divně, nebo vlastně se ani nezačal chovat divně, ale začal se chovat způsobem, který se podivně lišil od divného chování, jímž se obvykle vyznačoval. Dělal totiž tohle: Nedbaje na nelibé pohledy, jež si za své chování vysloužil od ostatních diváků stojících v hloučcích kolem hřiště, prudce mával rukama před obličejem, krčil se za některými lidmi a vyskakoval za jinými, načež chvíli klidně stál a soustředěně mžoural. Po chvíli se začal zvolna a kradmo plížit vpřed a soustředěně a tázavě se mračil, jako leopard, který si není jist, jestli kilometr před sebou na rozpálené prašné pláni zahlédl poloprázdnou plechovku kočičího žrádla.
"A tohle není moje brašna," prohlásil náhle Arthur.
Kouzlo soustředění se prolomilo a Ford se zlostně obrátil k Arthurovi.
"Nemluvím přece o ručníku," bránil se předem Arthur. "O tom jsme se už jednou dohodli, že není můj. Jenomže brašna, do které jsem si dával ručník, co není můj, taky není moje, přestože se jí pozoruhodně podobá. Já osobně si tedy myslím, že je to hodně divné, zvlášť když jde o brašnu, kterou jsem si sám vyrobil na prehistorické Zemi. A tohle nejsou moje kameny," dodal a vytáhl z vaku několik plochých šedých kamenů. "Dělal jsem si sbírku zajímavých kamenů, a tyhle jsou přece úplně fádní."
Davem proběhlo vzrušené zařvání a překrylo Fordovu odpověď na tuto informaci. Kriketový míček, který vyvolal vzrušenou reakci, spadl z nebe a pěkně přistál v Arthurově záhadném králičím vaku.
"Řekl bych, že tohle je taky hodně zvláštní událost," komentoval Arthur, rychle brašnu zavřel a předstíral, že hledá míček na zemi.
"Tady asi nebude," řekl malým klukům, kteří se kolem něj okamžitě shlukli, aby mu pomohli hledat, "asi se někam zakutálel. Nejspíš támhle," ukázal neurčitě směrem, jímž si přál, aby odprejskli. Jeden z kluků se na něj tázavě podíval.
"Jste v pořádku?" zeptal se.
"Ne," přiznal Arthur.
"Tak proč máte ve vousech kost?" podivil se chlapec.
"Snažím se ji vycvičit, aby se jí líbilo všude, kam ji dám." Arthur byl na svou odpověď pyšný. Přesně takovéhle poznámky pobaví a stimulují mladistvou mysl.
"Jo?" Hoch chvíli přemýšlel s hlavou na stranu. "Jak se jmenujete?"
"Dent," odpověděl Arthur, "Arthur Dent."
"Jste kretén, Dente," řekl kluk. "Naprosté hovado." Zahleděl se kamsi skrz Arthura, aby dal najevo, že nemá s utíkáním nijak naspěch, načež se odloudal, drbaje se přitom na nose. Arthur si najednou vzpomněl, že Země má být za dva dny demolována, a projednou mu to nijak zvlášť nevadilo.
Hra pokračovala s novým míčkem, slunce dál svítilo a Ford se dal zase do poskakování, potřásání hlavou a mrkání.
"Něco tě trápí, že?" napadlo Arthura.
"Myslím, že támhle je PNJ," řekl Ford tónem, který věstil naprosto sdělení, jak už Arthur ze zkušenosti věděl. Napřáhl ruku. Zvláštní bylo, že směr, jímž ukazoval, se neshodoval se směrem jeho pohledu. Arthur se podíval nejprve jedním směrem, ke stěně za hazečem, a pak druhým směrem, to znamená na hrací plochu. Přikývl a pokrčil rameny. Ještě jednou pokrčil rameny.
"Cože tam je?" optal se.
"PNJ."
"P...?"
"...NJ."
"Co to je?"

"Problém někoho jiného."
"Aha, dobrý," uklidnil se Arthur. Netušil, o co jde, ale už snad bude pokoj. Nebyl.
"Támhle," upozorňoval Ford a znovu ukazoval na bílou stěnu a díval se na hřiště.
"Kde?" nechápal Arthur.
"Přece támhle!" naléhal Ford.
"Jo, vidím," řekl Arthur, ale neviděl nic.
"Už to vidíš?" kontroloval Ford.
"Co?" žasl Arthur.
"Vidíš PNJ?" ptal se Ford trpělivě.
"Myslel jsem, že jsi říkal, že je to problém někoho jiného."
"Správně."
Arthur zvolna a pečlivě, s výrazem nesmírné tuposti, přikyvoval.
"A já chci vědět, jestli ho vidíš," dodal Ford.
"To že chceš?"
"Ano."
"Jak to vypadá?" zeptal se Arthur.
"Jak to mám vědět, ty pitomče?" zařval Ford. "Řekni mi, jestli ho vidíš!"
Arthur pocítil tupé bušení ve spáncích, typické pro většinu rozhovorů s Fordem. Jeho mozek byl ve střehu jako vystrašené štěně v psinci. Ford ho vzal za ruku.
"Problém někoho jiného," vysvětloval, "je něco, co nemůžeme vidět, nebo spíš nevidíme, náš mozek nám to nedovolí vidět, protože si myslíme, že je to problém někoho jiného. To znamená PNJ. Mozek to prostě vyškrtne, je to jako slepá skvrna. Když se na tu věc díváš přímo, neuvidíš ji, pokud přesně nevíš, co to je. Jediná šance je zahlédnout to koutkem oka."
"Aha," rozzářil se Arthur, "proto tedy..."
"Ano," rychle přitakal Ford, který věděl, co chce Arthur říct.
"... jsi poskakoval nahoru a..."
"Ano."
"... dolů a mrkal..."
"Ano."
"... a..."
"Myslím, že jsi pochopil."
"Už to vidím," hlásil Arthur. "Je to kosmická loď."
Na okamžik strnul, zděšen reakcí, kterou jeho sdělení vyvolalo. Dav vybuchl hurónským řevem a ze všech směrů přibíhali lidé, křičeli, ječeli, a ve všeobecné vřavě a zmatku zakopávali jeden o druhého. Užaslý Arthur klopýtavě ustoupil a ustrašeně se rozhlédl. Pak se zvolna rozhlédl, ještě překvapeněji.
"Vzrušující, že?" řeklo společensky zjevení. Zavlnilo se Arthurovi před očima, i když ve skutečnosti to bylo spíš tak, že se Arthurovy oči vlnily před zjevením. Vlnily se mu také rty.
"C... c... c... c..." říkaly.
"Vaše mužstvo právě zvítězilo," informovalo zjevení.
"C... c... c... c..." opakoval Arthur a každé bleptnutí doprovázel šťouchancem do Fordových zad. Ford rozechvěle zíral na vzniklou vřavu.
"Vy jste Angličan, že?" vyzvídalo dále zjevení.
"C... c... c... c... ano," přitakal Arthur.
"Takže vaše mužstvo, jak jsem už říkal, vyhrálo. Zápas. To znamená, že jim zůstává trofej. Určitě máte ohromnou radost. Musím přiznat, že mám kriket moc rád, přestože bych nerad, aby mě slyšel kdokoli mimo tuto planetu. Jen to ne!"
Zjevení předvedlo cosi, co vypadalo, jako že by to mohlo být spiklenecké zašklíbení, ale dalo se to jen těžko rozeznat, protože dotyčný stál proti světlu a slunce mu vytvářelo kolem hlavy oslepující svatozář a dramaticky ozařovalo jeho stříbrné vlasy a vousy způsobem vyvolávajícím posvátnou bázeň, a tudíž těžko slučitelným se spikleneckým šklíbením.
"Vidíte, a za pár dní bude po všem, že?" dodal mimozemšťan. "I když, jak jsem vám říkal už při minulém setkání, mě to strašně mrzí. Jenže co se má stát, má se stát."
Arthur se snažil promluvit, ale nakonec nerovný boj vzdal. Znovu šťouchl do Forda.
"Myslel jsem si, že se stalo něco hrozného," zareagoval Ford, "ale byl to jen konec hry. Á, nazdárek, Slartibartfaste, kde se tu berete?"
"Ale jen tak se potuluju," pravil stařec vážně.
"To je vaše loď? Můžete nás vzít kamkoliv?"
"Trpělivost, trpělivost," nabádal kmet.
"Tak jo," kývl Ford. "Já jen že tahle planeta má být dost brzy demolována."
"Já vím," řekl klidně Slartibartfast.
"Jen jsem chtěl, aby bylo jasno," nedal se odbýt Ford.
"Je mi to jasné."
"Pokud máte v tuhle chvíli chuť postávat u kriketového hřiště..."
"Mám."
"Je to samozřejmě vaše loď."
"Je."

"Vypadá to tak." Ford se prudce odvrátil.
"Nazdar, Slartibartfaste," konečně ze sebe vypravil Arthur.
"Nazdar, pozemšťane," opětoval pozdrav Slartibartfast.
"Konec konců, umřít můžeme jen jednou," mudroval Ford.
Stařec ignoroval rýpnutí a dychtivě hleděl na hřiště očima, v nichž se míhali pocity, které zřejmě neměly žádnou přímou souvislost s tím, co se na ploše dělo. Dělo se to, že se zástup shromažďoval v širokém kruhu kolem středu mezibrankového prostoru. Co v té scéně viděl Slartibartfast, věděl jen on sám.
Ford si něco pobrukoval. Popěvek spočíval v jediném tónu opakovaném v jistých intervalech. Doufal, že se ho někdo zeptá, co si to pobrukuje, ale nikdo se nezeptal. Kdyby se ho byl někdo zeptal, byl by řekl, že si pobrukuje pořád dokola první verš písně Noela Cowarda "Zlobím se na toho kluka". Měl vztek, že se nikdo neptá.
"Jenomže jestli neodjedeme co nejdřív, můžeme se zase octnout v pěkné kaši," vybuchl nakonec. "Nic mě tak nedeprimuje, jako když vidím demolici planety. Víc mě může otrávit snad jen to, že na té planetě zrovna jsem. Nebo možná," dodal polohlasem, "postávání kolem kriketových hřišť."
"Trpělivost," vyzval znovu Slartibartfast. "Chystají se velké věci."
"To jste říkal, když jsme se viděli posledně," připomenul Arthur.
"A měl jsem pravdu," řekl Slartibartfast.
"To je fakt," uznal Arthur.
Vše, co se chystalo, však byl jen jakýsi obřad. Byl ostatně určen spíše televizi než divákům a vše, co z něj mohli ze svého stanoviště pochytit, bylo to, co slyšeli z rádia. Ford dával agresívně najevo nezájem.
Dopalovalo ho vysvětlení, že trofej bude předána kapitánovi anglického týmu přímo na hřišti, soptil, když slyšel, že je to proto, že ji vyhráli už po x-té, otráveně pokašlával při informaci, že trofejí je popel kriketové branky, a když se po něm ještě navíc chtělo, aby se vyrovnal s informací, že dotyčná branka byla spálena v Melbourne v roce 1882, kterýžto akt měl symbolizovat "smrt anglického kriketu", otočil se prudce k Slartibartfastovi, zhluboka se nadechl, ale nedostalo se mu příležitosti cokoliv říct, protože stařec tam nebyl. Rázoval si to na hřiště hrozivě odhodlaným krokem, vlasy, vousy a roucho za ním vlály, takže vypadal asi tak, jak by asi vypadal Mojžíš, kdyby Sinaj byl dobře ostříhaný trávník, a nikoliv dýmající hora, z níž šlehá oheň, jak se častěji zobrazuje.
"Říkal, že se sejdem u lodi," sdělil mu Arthur.
"Co to u všech zkalupených pšadýtů ten starý blázen dělá?" vybuchl Ford.
"Chystá se s námi za dvě minuty sejít," odpověděl Arthur s pokrčením ramen vyjadřujícím naprostou rezignaci na jakékoliv myšlení. Vydali se k lodi. K uším jim doléhaly podivné zvuky. Pokoušeli se je nevnímat, ale nemohli nezaslechnout, jak se Slartibartfast hašteřivě domáhá, aby mu dali stříbrnou urnu s popelem, protože je, jak se vyjádřil, "životně důležitá pro minulou, současnou i budoucí bezpečnost Galaxie", což vyvolalo bujaré veselí. Rozhodli se vše ignorovat.
Co se dělo dál, ovšem ignorovat nemohli. Za doprovodu zvuku, jako když sto tisíc lidí najednou řekne "wop", se náhle ve vzduchu nad kriketovým hřištěm z ničeho nic materializovala ocelově bílá loď a s nekonečnou zlověstností a slabým bzukotem tam zůstala nehnutě viset.
Pak chvíli nedělala nic, jako by očekávala, že si všichni budou normálně hledět svého a nebudou si všímat, že tam je. Potom udělala něco naprosto neobyčejného. Nebo se spíš otevřela a vypustila ven cosi naprosto neobyčejného, jedenáct naprosto neobyčejných objektů.
Byli to roboti, bílí roboti.
Neobyčejné na nich bylo to, že zjevně byli pro danou příležitost vhodně oblečeni. Nejenže byli bílí, ale měli s sebou něco, co vypadalo jako kriketové pálky, a nejen to, nesli také předměty podobající se kriketovým míčkům, navíc měli kolem dolních částí nohou žebrované výstuže. Ty byly ze všeho nejneobyčejnější, protože do nich zřejmě byly zabudovány trysky, jež umožnily pozoruhodně civilizovaným robotům snést se z parkující kosmické lodi a začít vraždit lidi, což také učinili.
"A hele," poznamenal Arthur, "něco se asi děje."
"Padej k lodi," houkl Ford. "Nechci nic vědět, prostě padej k lodi." Dal se do běhu. "Nechci nic vědět, nechci nic vidět, nechci nic slyšet," hulákal v poklusu, "tohle není moje planeta, já jsem o to nestál, tady být, nechci se do ničeho míchat, chci na večírek s lidmi, s kterými si mám co říct!"
Ze hřiště stoupal kouř a plameny.
"Nadpřirozená skvadra sem dnes zřejmě přitrhla v hojném počtu..." blábolilo vesele rádio.
"Co potřebuju, je pořádný panák a pár sobě rovných společníků," pokřikoval, aby objasnil smysl předchozí poznámky. Přitom neustále utíkal, zastavil se jen na okamžik, aby popadl Arthura za ruku a vlekl ho s sebou. Arthur se vžil do své obvyklé krizové role, to znamená, že stál s otevřenými ústy a nechal události, aby se přes něj valily.
"Hrají kriket," mumlal Arthur a klopýtal za Fordem. "Přísahám, že hrají kriket. Nevím, proč to dělají, ale dělají právě tohle. Nevraždí jenom lidi, oni nás vyhazují do povětří," křičel, "Forde, oni nás vyhazují do povětří!"
K tomu, aby člověk nevěřil tomu, co vidí, by bylo zapotřebí mnohem důkladnější znalosti galaktické historie, než jakou se Arthurovi na cestách zatím podařilo získat. Přízračné, násilnické postavy, které se pohybovaly v hustém mraku kouře, zřejmě vykonávaly jakousi bizarní parodii sledu odpalovacích pohybů, až na to, že každý míč, který odehrály, ať přistál kdekoli, vybuchl. Hned první míč vyvrátil Arthurovu původní domněnku, že to celé může být jen reklamní akce uspořádaná australskými výrobci margarínu.
Pak vše skončilo, stejně náhle, jak to začalo. Jedenáct bílých robotů se v semknuté formaci vzneslo žhnoucím mračnem a s posledními záblesky plamene zmizelo v útrobách čekající bílé lodi, která za doprovodu zvuku, jako když sto tisíc lidí řekne "fup", zmizela v povětří, z něhož se prve s wopnutím vynořila.

Na okamžik zavládlo hrůzyplné omráčené ticho, a pak se z oblaků kouře vynořila bledá postava Slartibartfasta, vyhlížejícího ještě mojžíšovitěji, protože i když tu i nadále žádná hora nebyla, přinejmenším teď kráčel přes žhnoucí a kouřící pečlivě posekaný trávník.
Zuřivě se rozhlížel, dokud nezahlédl Arthura s Fordem, jak se spěšně prodírají vyděšeným zástupem, který byl právě v tu chvíli zaměstnán páděním zcela opačným směrem. Dav si očividně myslel, že se z toho tedy ale vyklubal opravdu neobvyklý den, a nevěděl kudy se dát, pokud se vůbec chtěl někudy dát.
Slartibartfast naléhavě gestikuloval na oba přátele a volal na ně, a všichni tři se postupně propracovávali k jeho lodi, stále ještě zaparkované za bílou stěnou. Dav, pádící kolem, si jí dosud nevšiml, nejspíš proto, že měl v tu chvíli dost vlastních problémů.
"Oni totiž garblovali warblovali farblovali!" křičel Slartibartfast roztřeseným hlasem.
"Co říká?" supěl Ford a dral se za pomoci loktů kupředu.
Arthur zakroutil hlavou.
"Říká, že... něco udělali."
"Oni totiž tablovali warblovali farblovali!" křikl Slartibartfast znovu.
Ford a Arthur na sebe pohlédli a zavrtěli hlavami.
"Zní to dost naléhavě," usoudil Arthur. Zastavil se a zavolal.
"Cože?"
"Oni totiž garblovali warblovali fofel!" křičel Slartibartfast a vytrvale mával.
"Říká, že odnesli popel," rozluštil vzkaz Arthur. "Tak to myslím říká." Běželi dál.
"Cože vzali?" žasl Ford.
"Popel," odpověděl Arthur stručně. "Zpopelněné pozůstatky kriketové branky. Trofej. Pro tu..." funěl dále, "sem zřejmě... přijeli a... odvezli si ji." Mírně potřásl hlavou, jako by si chtěl trochu setřást mozek v hlavě.
"Zvláštní, chtít někomu sdělit takovouhle věc."
"Zvláštní, odvézt si takovou věc."
"Zvláštní loď."
Právě k ní dorazili. Další nejzvláštnější věcí na lodi bylo sledovat působení pole PNJ. Teď už jasně viděli loď takovou, jaká byla, jednoduše proto, že věděli, že tam je. Bylo však naprosto zřejmé, že nikdo jiný ji neviděl. Nebylo to však proto, že by byla neviditelná a nebylo to ani ničím podobně hypernemožným. Technologické postupy potřebné k tomu, aby se něco stalo neviditelným, jsou totiž tak nekonečně složité, že v devíti stech devadesáti devíti miliardách devíti stech devadesáti devíti mililionech devíti stech devadesáti devíti tisících devíti stech devadesáti devíti případech z bilionu je prostě mnohem jednodušší a efektivnější věc odstranit a obejít se bez ní. Ultraslavný vědecký kouzelník Effrafax z Wugu se jednou vsadil o vlastní život, že za jediný rok učiní velkou megahoru Magramal úplně neviditelnou. Větší část roční lhůty strávil hraním s mohutnými lux-o-ventily, refrakto-nulátory a se spektrální přesmyčk-o-matikou, a když mu zbývalo už jen pouhých devět hodin, zjistil, že to nedokáže.
A tak se svými přáteli a s přáteli svých přátel a s přáteli přátel svých přátel a s přáteli přátel přátel svých přátel a s některými jejich ne tak úplně dobrými kamarády, kteří náhodou vlastnili mamutí hvězdnou společnost pro kamiónovou dopravu, pustili do toho, co je dnes považováno za nejtvrdší noční makačku v historii. A skutečně, příštího dne nebylo horu Magramal vůbec vidět. Effrafax prohrál sázku - a tudíž i život - jen proto, že jeden pedantský úředník, který měl věc rozsoudit, si všiml, že a) jda místy, kde by měl stát Magramal, o nic nezakopl ani si o nic nerozbil nos, a b) tu byl podezřele vyhlížející měsíc navíc.
Pole Problému Někoho Jiného je mnohem jednodušší a mnohem účinnější, a co víc, může fungovat třeba sto let na energii dodávanou jedinou baterií do obyčejné baterky. Je totiž založeno na přirozeném lidském sklonu nevidět nic, co člověk nechce, neočekává, nebo neumí vysvětlit. Kdyby Effrafax natřel horu na růžovo a na její vrchol umístil laciné, jednoduché pole Problému Někoho Jiného, všichni by určitě chodili kolem ní nebo dokonce přes ni, a prostě by si vůbec nevšimli, že tam je.
A přesně to se teď dělo se Slartibartfastovou lodí. Nebyla sice růžová, ale i kdyby nakrásně byla, byl by to její nejmenší vizuální problém, a všichni by ji svorně ignorovali.
Nejmimořádnější na ní bylo, že vypadala jen zčásti jako kosmická loď se směrovými kormidly, raketovými motory a výstupními otvory atakdále, a z větší části vyhlížela jako malé, útulné italské bistro.
Ford s Arthurem na ni v úžasu zírali a jejich útlocit byl dotčen.
"Já vím," vypravil ze sebe udýchaný a rozčilený Slartibartfast, který k nim právě přiběhl, "ale má to své důvody. Pojďte, ale musíme jet. Noční můra z dávnověku je opět tady. Všem nám hrozí zkáza. Musíme okamžitě odletět."
"Rád bych někam, kde je slunné počasí," poroučel si Ford.
Ford s Arthurem následovali Slartibartfasta do lodi, a z toho, co spatřili uvnitř, byli tak popletení, že si vůbec neuvědomovali, co se dál dělo venku.
Další kosmická loď, tentokrát štíhlá a stříbrná, sestoupila z oblohy na hrací plochu, tiše, bez rozruchu, a její dlouhé nohy se rozložily v elegantním technickém baletu.
Loď zlehka přistála. Vysunula se krátká rampa. Z lodi vypochodovala vysoká šedozelená postava a přistoupila k malému hloučku lidí shromážděných uprostřed hřiště, kteří ošetřovali oběti nedávno bizarního masakru. S klidnou, neokázalou autoritou odstrčila kolemstojící stranou a přikročila k muži zoufale ležícímu v kaluži krve, jemuž zjevně už žádná pozemská medicína nemohla pomoci. Těžce oddychoval a kašlal z posledních sil. Postava k němu tiše přiklekla.
"Arthur Philip Deodat?" zeptala se.
Muž se zděšeným zmatkem v očích chabě přikývl.
"Jste blbé, nicotné budižkničemu," zašeptalo mu stvoření. "Říkal jsem si, že byste to měl vědět, než opustíte svět."

5. kapitola

Důležitá fakta z Galaktické historie, číslo jedna:
(Přetištěno z Populární příručky galaktické historie vydané deníkem Siderický denní šťoural.)
Od samých počátků této Galaxie vznikaly a opět zanikaly velké civilizace, vznikaly a zase zanikaly. Vznikaly a zanikaly tak často, že je člověk v pokušení myslit si, že život v naší Galaxii musí být
a) něco podobného jako mořská nemoc - kosmická nemoc, časová nemoc, historická nemoc nebo něco takového, a
b) pitomý.

6. kapitola

Arthurovi připadalo, jako by si celé nebe náhle stouplo stranou a nechalo je proletět.
Připadlo mu, že atomy jeho mozku a atomy kosmu proudí navzájem jedny skrze druhé.
Připadalo mu, že je nesen vesmírným větrem a že on sám je tím větrem.
Připadalo mu, že je jednou z myšlenek Vesmíru a že Vesmír je jeho myšlenkou.
Lidem na hřišti Lord's Cricket Ground připadalo, že v severním Londýně objevila a vzápětí zase zmizela, jedna restaurace, jak se tu ostatně často stává, a že je to Problém Někoho Jiného.
"Co se stalo?" zašeptal Arthur se značnou úctou.
"Odstartovali jsme," odtušil Slartibartfast. Arthur setrval v poplašné nehybnosti na akcelerační pohovce.
Nebyl si jist, jestli má kosmickou nemoc nebo záchvat zbožnosti.
"Pěkný vozítko," řekl Ford v neúspěšné snaze zamaskovat, jaký dojem na něj udělalo, co právě předvedla Slartibartfastova loď. "Jen ta výzdoba nestojí za nic."
Stařec chvíli neodpovídal. Zíral na přístroje s výrazem člověka, který se snaží převést zpaměti stupnici Fahrenheita na Celsia a přitom mu hoří dům. Pak se mu čelo vyjasnilo a on se na okamžik zadíval na širokou panoramatickou obrazovku před sebou, ukazující ohromující složitost hvězd plynoucích kolem nich jako stříbrné nitky.
Rty se mu pohybovaly, jako by se pokoušel hláskovat nějaké slovo. Náhle poplašeně přeskočil očima zpět na přístroje, ale pak úlek ustoupil trvale zamračenému výrazu. Znovu pohlédl na obrazovku. Nahmatal si puls. Na chvíli se zamračil ještě víc, pak se uklidnil.
"Snažit se porozumět strojům je chyba," ozval se. "Jenom mě zneklidňují. Co jste říkal?"
"Ta výzdoba," ošklíbal se Ford. "Strašná!"
"Kdesi v nejzazších hlubinách univerzální mysli," pronesl moudře Slartibartfast, "je skryt důvod."
Ford se kriticky rozhlédl. Zjevně si myslel, že je to příliš optimistický pohled na věc.
Interiér letové paluby byl vyveden v tmavě zelené, tmavě červené a tmavě hnědé, byl stísněný a náladově osvětlený. Podobnost s italským bistrem z nějakých záhadných důvodů nekončila u palubního průlezu. Jednotlivé reflektory osvětlovaly květiny v kořenáčích, lesklé dlaždice a spousty drobných neidentifikovatelných kovových tretek.
Ve stínu ohyzdně číhaly lýkem opletené láhve.
Přístroj, jemuž Slartibartfast prve věnoval pozornost, byl zřejmě zasazen ve dnech láhví zapuštěných do betonu.
Ford natáhl ruku a dotkl se ho.
Napodobenina betonu. Plastik. Napodobeniny láhví zasazené do napodobeniny betonu. Nejzazší hlubiny univerzální mysli se můžou jít bodnout, pomyslel si pro sebe, tohle je prostě kýč. Ovšem na druhou stranu je třeba přiznat, že proti tomu, jak se loď pohybovala, vypadalo Srdce ze zlata jako elektrický kočárek.
Vyskočil z pohovky. Oprášil se, Pohlédl na Arthura, který si tiše prozpěvoval. Podíval se na obrazovku a nic nepoznal. Podíval se na Slartibartfasta.
"Jakou vzdálenost jsme právě urazili?" zeptal se.
"Asi... dvě třetiny délky galaktického disku, řekl bych, zhruba," odpověděl stařec. "Ano, zhruba dvě třetiny, myslím."
"Je to zvláštní," ozval se tiše Arthur, "že čím dál a čím rychleji člověk cestuje Vesmírem, tím více se jeho postavení v něm zdá víceméně nepodstatné, a člověk je naplněn hlubokým, nebo spíše vyprázdněn od..."
"Ano, to je opravdu zvláštní," přerušil ho Ford. "Kam míříme?"
"Musíme se setkat s pradávnou noční můrou Vesmíru."
"A kde nás vysadíte?"
"Budu potřebovat vaši pomoc."
"To je teda drsný. Podívejte se, mohl byste nás vzít někam, kde si můžeme užívat, pokusím se něco vymyslet, a tam se budeme moct opít a možná i poslouchat nějakou démonickou muziku. Moment, hned to najdu." Vyhrabal svůj exemplář Stopařova průvodce po Galaxii a jal se projíždět partie obsahu zabývající se převážně sexem, drogami a rock'n'rollem.
"Kletba povstala z mlhovin času," pravil vážně Slartibartfast.
"Jo, taky bych řek," brebentil dál Ford. "Hele!" rozzářil se náhle, když náhodně narazil na jedno heslo. "Excentrica Gallumbits, znáte ji? Tříprsá děvka z Eroticonu šest. Někdo říká, že její erotogenní zóny začínají asi pět kilometrů před jejím tělem. Já tedy nesouhlasím, já bych řekl, že sedm."
"Kletba, jež pohltí Galaxii v ohni a zkáze," pokračoval Slartibartfast, "a možná způsobí předčasný konec Vesmíru. To myslím vážně," dodal.
"To vypadá špatně," usoudil Ford, "ale při troše štěstí budu namol, takže si toho ani nevšimnu. Tady," píchl prstem do obrazovky Průvodce, "tady by pro nás bylo moc pěkné místečko, myslím, že bychom tam měli vyrazit. Co říkáš, Arthure, přestaň si mumlat mantry a dávej pozor. Přicházíš o důležité věci."

Arthur se zvedl z pohovky a potřásl hlavou.
"Kam míříme?" zeptal se.
"Musíme se setkat s pradávnou noč-"
"To si dejte k ledu," odsekl Ford. "Arthure, vypravíme se do Galaxie a budeme se parádně bavit. Dokážeš se s touhle myšlenkou vyrovnat?"
"Kvůli čemu se Slartibartfast tváří tak ustaraně?"
"Kvůli ničemu."
"Zkáza," věštil Slartibartfast. "Pojďte," pravil s náhlou autoritou v hlase, "je toho moc, co vám musím ukázat a vysvětlit."
Odebral se k zeleně natřenému točitému schodišti z tepaného železa, umístěnému naprosto nepochopitelně uprostřed letové paluby, a začal po něm stoupat. Arthur ho zamračeně následoval.
Ford rozladěně hodil Průvodce zpátky do brašny.
"Můj lékař tvrdí, že mám špatně vyvinutou žlázu společenské povinnosti a od přírody chabou morální strukturu osobnosti, takže jsem omluven, když jde o zachraňování vesmírů," bručel si, nicméně však dusal za oběma společníky do schodů.
To, co spatřili nahoře, bylo úplně pitomé, nebo to tak alespoň vypadalo. Ford potřásl hlavou, složil ji do dlaní a zhroutil se na jednu ozdobnou rostlinu v květináči, takže ji rozdrtil o zeď.
"Výpočetní centrum," oznámil Slartibartfast nevzrušeně. "Tady se provádějí veškeré výpočty, které se jakkoliv týkají lodi. Ano, jistě, vím, jak to vypadá, ale ve skutečnosti je to složitá čtyřrozměrná topografická mapa jistých vysoce složitých matematických funkcí."
"Vypadá to jako vtip," usoudil Arthur.
"Já vím, jak to vypadá," opakoval Slartibartfast a vstoupil. V tu chvíli Arthur v náhlém neurčitém záblesku nahlédl, co by to asi tak mohlo znamenat, ale nechtělo se mu tomu věřit. Takhle přece nemůže Vesmír fungovat, myslel si, to není možné. To by bylo absurdní, myslel si, absurdní jako..., raději ukončil neproduktivní linku myšlení. Většina nejabsurdnějších věcí, jež ho napadaly, se už přihodila.
A tohle byla jedna z nich.
Byla to velká skleněná klec či krabice - vlastně místnost.
V ní stál stůl, docela dlouhý. Kolem něj rozestavěno asi dvanáct židlí z ohýbaného dřeva. Na stole ubrus - špinavý, červenobíle kostkovaný ubrus, tu a tam zjizvený stopami po cigaretách, každá z nich pravděpodobně v matematicky přesně spočítané pozici.
A na ubruse tucet nedojedených talířů s italskými jídly, s hradbou nakousaných vek a nedopitých sklenic, a s tím vším si pohrávali roboti.
Vše do posledního detailu umělé. Roboty-zákazníky obsluhoval robot-číšník, víno naléval jiný robot a oběma šéfoval robot-maitre d. Nábytek umělý, ubrus umělý a každé sousto jídla zřetelně vykazovalo všechny mechanické charakteristiky dejme tomu pollo sorpreso, jímž ve skutečnosti nebylo.
A všichni dohromady tančili malý taneček - byla to složitá procedura, sestávající z manipulace s jídelními lístky, účtenkovými bloky, peněženkami, šekovými knížkami, kreditními kartami, hodinkami, tužkami a papírovými ubrousky, a to vše neustále balancovala na pokraji násilí, ale nikdy doopravdy k ničemu nedošlo.
Slartibartfast spěšně vešel, načež se začal zdánlivě beze spěchu vybavovat s vrchním číšníkem, zatímco jeden z robotů-zákazníků zvolna sklouzl pod stůl a přitom vykládal, co že udělá nějakému chlápkovi kvůli jisté dívce.
Slartibartfast zaujal uprázdněné místo a zkušeným okem přelétl jídelní lístek. Zdálo se, že se tempo procedur kolem stolu nepostřehnutelně zrychlilo. Vypukaly hádky, sporné strany se snažily dokazovat cosi na ubrouscích. Zuřivě mávali jeden na druhého a pokoušeli se vzájemně si zkoumat kousky kuřat. Číšníkova ruka se začala pohybovat na účtence mnohem rychleji, než dokáže lidská ruka, a poté rychleji, než dokáže lidské oko sledovat. Tempo se stupňovalo. Brzy nato zahalila celou skupinu neobyčejná a neochvějná zdvořilost, a o pár vteřin později se zdálo, že náhle dospěli k chvilkovému konsensu. Lodí prochvěla nová vlna vibrací.
Slartibartfast se vynořil ze skleněné místnosti.
"Bistromatika," vysvětlil stručně. "Nejmocnější výpočetní síla známá paravěda. Teď pojďte do Světnice informačních iluzí."
Rychle prošel kolem nich a oba přátelé, úplně popletení, ho následovali.

7. kapitola

Bistromatický pohon je skvělá nová metoda překonávání obrovských mezihvězdných vzdáleností, aniž by bylo nutno babrat se s nebezpečnými faktory Nepravděpodobnosti.
Bistromatika sama o sobě je prostě revoluční způsob, jak porozumět chování čísel. Podobně jako Einstein zjistil, že čas není absolutní, ale že závisí na pozorovatelově pohybu v prostoru, a že ani prostor není absolutní veličinou, nýbrž závisí na pozorovatelově pohybu v čase, tak je dnes uznáváno, že čísla nejsou absolutní, ale závisí na pozorovatelově pohybu v restauracích.
První neabsolutní číslo je počet lidí, pro něž je rezervován stůl. Mění se v průběhu prvních tří telefonátů do restaurace a není v žádné patrné relaci k počtu lidí, kteří skutečně přijdou, nebo k počtu lidí, kteří se k nim připojí po představení / zápase / večírku / vystoupení, ani k počtu lidí, co zase odejdou, když uvidí, kdo všechno přišel.
Druhé neabsolutní číslo je udávaný čas příchodu, o němž je dnes známo, že je to jedna z nejfantastičtějších matematických koncepcí, zvaná recipriversexkluson, číslo, které lze definovat pouze tak, že je čímkoliv jiným, než sebou

samým. Jinak řečeno udávaný čas příchodu je jediným okamžikem v čase, kdy je nemožné, aby dorazil kdokoli ze společnosti. Recipriversexklusony dnes mají zásadní význam v mnoha matematických odvětvích, včetně statistiky a účetnictví, a rovněž jsou podstatou základních rovnic užívaných k vytvoření pole Problému Někoho Jiného.
Třetí a nejzáhadnější prvek neabsolutna spočívá ve vztahu mezi počtem položek na účtu, cenou každé z nich, počtem lidí u stolu a tím, co jsou ochotni zaplatit. (Počet lidí, kteří doopravdy mají s sebou peníze, je pouhým subfenoménem tohoto pole.)
Zarážející diskrepance, jež se zde objevují, zůstávaly po staletí neprozkoumány prostě proto, že je nikdo nebral vážně. Ve své době bývaly připisovány momentům jako zdvořilost, sprosťáctví, hanebnost, prchlivost, únava, emocionalita či pozdnost hodiny, přičemž následujícího rána bývaly úplně zapomenuty. Samozřejmě nebyly nikdy testovány v laboratorních podmínkách, protože se v nikdy nevyskytovaly - alespoň v laboratořích s dobrou pověstí ne.
A tak teprve s příchodem kapesních počítačů se konečně zjevila šokující pravda: Čísla napsaná na účtenky z restaurace v prostorách restaurace se neřídí týmiž matematickými zákony jako čísla napsaná na jakékoliv jiné kousky papíru v kterékoli jiné části Vesmíru.
Tato prostá skutečnost způsobila poprask ve vědeckém světě. Naprosto ho zrevolucionizovala. Tolik matematických konferencí se pak konalo v tak dobrých restauracích, že mnoho nejlepších mozků jedné generace zemřelo na obezitu nebo na infarkt a matematická věda zaostala o mnoho let.
Zvolna se docházelo k pochopení implikací této myšlenky. Zpočátku všem připadal příliš absolutní, příliš bláznivá, člověk z ulice by o ní řekl: "No jasně, vždyť jsem vám to povídal". Pak ale byly vynalezeny výrazy jako "referenční rámec interaktivní subjektivity" a všichni si mohli oddychnout a srovnat se s tím.
Malým skupinkám mnichů, které si navykly poflakovat se kolem významných výzkumných institucí a prozpěvovat podivné popěvky v tom smyslu, že Vesmír je pouhým výplodem vlastní představivosti, byla nakonec udělena nadace pro pouliční divadlo, takže odtáhly.

8. kapitola

"Při cestování v kosmu totiž," vykládal Slartibartfast a současně se potýkal s jakýmisi přístroji ve Světnici informačních iluzí, "při cestování v kosmu..."
Zmlkl a začal se rozhlížet.
Světnice informačních iluzí byla po vizuálních zhůvěřilostech výpočetního centra vítanou úlevou. Nebylo v ní nic. Žádné informace, žádné iluze, jen oni sami, bílé zdi a několik malých přístrojů, které vypadaly, jako by se měly zapnout do čehosi, co Slartibartfast nemohl najít.
"Ano?" pobízel ho Arthur. Nakazil se Slartibartfastovým pocitem, že věc je naléhavá, ale nevěděl, co s ním.
"Co ano?" nechápal stařec.
"Co jste říkal?"
Slartibartfast na něj přísně pohlédl.
"Čísla," pronesl vážně, "jsou hrozná." Dal se znovu do hledání.
Arthur sám pro sebe moudře přikyvoval. Po chvíli si uvědomil, že takhle se nikam nedostane, a tak se rozhodl, že nakonec přece jenom řekne "Cože?"
"Při cestování v kosmu," opakoval Slartibartfast, "jsou všechna čísla hrozná."
Arthur znovu přikývl a ohlédl se po Fordovi, aby mu přispěl na pomoc, ale Ford se právě cvičil v kabonění a docela mu to šlo.
"Jen jsem se snažil," vysvětloval Slartibartfast s povzdechem, "ušetřit vám námahu, abyste se nemuseli ptát, proč se veškeré výpočty na lodi provádějí na účtenkovém bloku."
Arthur se zamračil.
"Proč se veškeré výpočty na lodi provádějí na účt-"
Zarazil se.
Slartibartfast mu přispěchal na pomoc: "Protože při cestování v kosmu jsou všechna čísla hrozná."
Viděl, že se mu s vysvětlováním nedaří.
"Poslyšte," zkusil to jinak. "Na účtenkovém bloku čísla tančí. S tímhle fenoménem jste se už musel setkat."
"Noo..."
"Na účtenkovém bloku se střetává realita s nerealitou na tak základní úrovni, že jedno se stává druhým a cokoliv je možné, v mezích jistých parametrů," vysvětloval Slartibartfast.
"Jakých parametrů?"
"To je těžko říct," snažil se trpělivě Slartibartfast.
"To je právě jeden z nich. Je to zvláštní, ale je to tak. Aspoň si myslím, že je to zvláštní," dodal, "a jsem si jist, že je to tak."
V tom okamžiku uviděl zástrčku ve zdi, po níž už chvíli pátral, a zacvakl do ní přístroj, který držel v ruce.
"Nelekejte se," varoval je, a pak náhle sám střelil po přístroji vylekaným pohledem a uskočil zpět, "je to..."
Zbytek už neslyšeli, protože v tu chvíli loď s bliknutím přestala existovat a z rozpolcené noci se na ně se žhnoucími stelárními lasery řítila hvězdná bitevní loď velikosti menšího středoanglického průmyslového města.

9. kapitola

Jiný svět, jiný den, jiné svítání.

Tiše se zrodil slaboučký náznak jitřního světla.
Několik bilionů trilionů tun superžhavých vybuchujících vodíkových jader se zvolna vyšplhalo nad obzor a nějak se jim podařilo vypadat nepatrně, studeně a mírně vlhce.
Za úsvitu pokaždé nastane moment, kdy světlo pluje a kouzla jsou možná. Stvoření na chvíli zatají dech.
Tajemný okamžik proběhl, jak bylo na Zetě Skůrodravé zvykem, bez zvláštních příhod.
Mlha se držela nad povrchem mokřin. Stromy v močálech jí zešedly, vysoké rákosí se nezřetelně rýsovalo. Visela bez hnutí jako zadržený dech.
Nic se nepohnulo.
Vládlo naprosté ticho.
Slunce se chabě potýkalo s mlhou, pokoušelo se dodat trochu tepla tu, vrhnout něco světla tam, ale bylo mu jasné, že i dnes to zase bude dlouhá, namáhavá cesta oblohou.
Nic se nepohnulo.
A zase ticho.
Nic se nepohnulo.
Ticho.
Nic se nepohnulo.
Na Zetě Skůrodravé celé dny často plynuly právě takhle a tohle měl být další z nich.
O čtrnáct hodin později slunce bez naděje zapadlo za protější obzor s pocitem naprosto marného snažení. Po několika hodinách se znovu objevilo, napřímilo ramena a znovu se vydalo vzhůru po nebi.
Tentokrát se však něco dělo. Matracák se právě setkal s robotem.
"Ahoj, robote," pozdravil vesele matracák.
"Bla," odpověděl robot a pokračoval v tom, co právě dělal, totiž chodil velmi pomalu ve velmi malém kolečku.
"Náladička?" zeptal se matracák.
Robot se zastavil a podíval se na matracáka. Hleděl na něj zkoumavě. Byl to zjevně hodně hloupý matracák. Zíral na robota široce rozevřenýma očima.
Po pauze, jejíž přesnou délku spočítal na deset platných desetinných míst, aby co nejlépe vyjádřila všeobecné opovržení, jež choval ke všemu matracovitému, robot pokračoval ve své pouti pořád dokolečka.
"Mohli bychom si trochu popovídat," nabízel se matracák. "Chtěl bys?"
Byl to vzrostlý matracák, patrně vysoké kvality. Jen velmi málo věcí se dnes doopravdy vyrábí, protože v nekonečně velkém vesmíru, jako je například ten, ve kterém žijeme, většina věcí, jež si člověk dovede představit a spousta takových, jaké by si raději nepředstavoval, někde roste. Nedávno byl objeven les, v němž většina stromů plodí místo ovoce křížové šroubováky. Vegetační cyklus plodu křížového šroubováku je velice zajímavý. Po utržení potřebuje temnou zaprášenou zásuvku, kde může nerušeně ležet celá léta. A pak se náhle jedné noci vylíhne, odhodí tvrdou vnější slupku, která se rozdrolí na prach a vyklube se jako naprosto neidentifikovatelný malý kovový předmět s patkami na obou stranách, jakousi rýhou a otvorem pro šroub. Když ho někdo najde, obvykle bývá vyhozen. Nikdo netuší, k čemu to má být dobré. Příroda ve své nekonečné moudrosti na tom patrně pracuje.
Nikdo také neví, co mají od života očekávat matracáci. Jsou to velká, přátelská, pružinami vyztužená stvoření, která žijí v ústraní v močálech Skůrodravé Zety. Většina z nich je chycena, zabita, usušena, odvezena a pak se na nich spí. Žádnému z nich to zřejmě nevadí a všichni se jmenují Zem.
"Ne," odpověděl Marvin.
"Jmenuju se Zem," nedal se odbýt matracák. "Mohli bychom trochu probrat počasí."
Marvin opět ustal ve svém unaveném, kruhovém plahočení.
"Rosa dnes rozhodně padala s obzvláště nechutným pleskotem," poznamenal. Pokračoval v chůzi, jako by ho tento konverzační výron inspiroval k novým hloubkám melancholie a sklíčenosti. Tvrdošíjně se plahočil dál. Kdyby býval měl zuby, určitě by je v téhle chvíli zatnul.
Jenže je neměl. Tak je nezatnul. Jeho trmácení vyjadřovalo vše.
Matracák flolopoval kolem. To je úkon, jehož jsou schopni pouze živí matracáci v bažinách, což je také důvod, proč tento výraz není běžně užíván. Flolopoval velmi soucitně a přitom vyšplíchával značné množství vody. Vyfoukl do vody několik okouzlujících bublin. Jeho modré a bílé pruhy krátce zazářily v chabém slunečním paprsku, který se náhle a nečekaně dokázal prodrat mlhou, takže se stvoření chviličku dokonce vyhřívalo.
Marvin se ploužil dál.
"Řekl bych, že ti něco leží v hlavě," usoudil matracák flupně.
"Víc, než si dokážeš představit " zachmuřil se Marvin. "Mé vlohy pro mentální aktivity všeho druhu jsou stejně bezbřehé jako nekonečné rozlohy samého kosmu. Ovšem až na schopnost prožívat štěstí."
Dup, dup, dusal dál.
"Mou schopnost štěstí bys klidně mohl nacpat do krabičky od sirek a ani bys je nemusel předem vysypat."
Matracák zaglobroval. Totiž vydal zvuk, jaký vydávají živí matracáci žijící v močálech, když jsou hluboce dojati něčí osobní tragédií. Podle Ultrakompletního maximegalonského slovníku veškerých jazyků, které kdy existovaly může tento výraz také vyjadřovat zvuk, jaký vydává Lord High Sanvalvwag z Hollopu, když si uvědomí, že už druhý rok za sebou zapomněl na narozeniny své manželky. Protože však existoval jen jeden Lord tohoto jména, a ten nebyl nikdy ženatý, užívá se toto slovo jen v negativním či spekulativním významu, a stále častěji se ozývají názory, že Ultrakompletní maximegalonský slovník nemá cenu ani oné flotily nákladáků, na nichž se převáží jeho vydání na mikrofiších. Zvláštní, že ve slovníku chybí výraz "flupně", což znamená jednoduše "na způsob něčeho, co je flupné".
Matracák znovu zaglobroval.

"Cítím v tvých diódách hlubokou sklíčenost," voluloval (chcete-li znát význam slova "volulovat", kupte si v kterémkoliv knihkupectví, kde mají ležáky, pojednání Škůrodravské nářečí třasovisk, anebo si kupte Ultrakompletní maximegalonský slovník, univerzita bude velice ráda, že se ho zbaví a že získá cenná místa na parkovišti) "a to ve mně vyvolává smutek. Měl bys být víc matracovitější. Vedeme klidný život v ústraní v močálech, kde si spokojeně flolopujeme a volulujeme a na mokřavu pohlížíme značně flupně. Některé z nás zabijí, jenomže se všichni jmenujeme Zem, takže nikdy nevíme koho, takže globrování se drží na minimální úrovni. Proč pořád chodíš dokola?"
"Protože mám zaklíněnou nohu," odpověděl Marvin prostě.
"Připadá mi," matracák soucitně pohlédl na dotyčnou končetinu, "že je to dost ubohá noha."
"Máš pravdu," potvrdil Marvin, "taky že je."
"Vůn," pronesl matracák.
"To bych řekl," kývl Marvin, "a taky bych řekl, že ti představa robota s umělou nohou bude připadat dost legrační. Musíš o tom vyprávět svým kamarádům Zemovi a Zemovi, až se s nimi sejdeš, určitě se budou smát, jak je znám. Já je ovšem neznám - až na to, že znám všechny formy organického života mnohem lépe, než bych si přál. Zato můj život! Jen bedna ozubených koleček."
Znovu začal dusat do kolečka; jehož střed tvořila jeho tenká kovová protéza, která se sice otáčela v bahně, ale zřejmě byla zaklesnutá.
"Ale proč pořád chodíš dokola?" divil se matracák.
"Abych to názorně vysvětlil," poučil ho Marvin a pokračoval ve své pouti stále dokola.
"Už se stalo, kamaráde." zaflurbloval matracák, "už se stalo."
"Další milion let," vzdychl Marvin, "to uteče rychle. Pak bych to mohl zase zkusit pozpátku. Jen tak pro změnu, chápeš."
Matracák cítil hluboko v pérovaných útrobách, že si robot toužebně přeje, aby se ho zeptal, jak dlouho už se tu tímhle marným a zbytečným způsobem plahočí a s tichým zaflurblováním tak učinil.
"Ále, teprv asi jeden a půl milionu let, nebo něco víc," pronesl Marvin s afektovanou nenuceností. "Klidně se mě zeptej, jestli mě to někdy nenudí, jen do toho, klidně se zeptej."
Matracák učinil žádané.
Marvin otázku ignoroval a demonstrativně se ploužil dál.
"Jednou jsem pronesl řeč," pronesl náhle a bez zjevné souvislosti. "Možná že nechápeš, proč o tom teď zrovna začínám, ale to je jen proto, že můj mozek pracuje tak fenomenálně rychle a že jsem podle hrubého odhadu asi třicet bilionkrát inteligentnější než ty. Uvedu příklad. Mysli si jakékoliv číslo."
"Hm, pět," řekl ochotně matracák.
"Špatně," pokáral ho Marvin. "Vidíš?"
Na matracáka to udělalo značný dojem a uvědomil si, že se nachází ve společnosti ne zrovna zanedbatelného intelektu. Zavilomil se po celé délce, až zčeřil mělký, řasami porostlý rybníček drobnými vlnkami.
Pak si gupl.
"Pověz mi o té řeči, co jsi pronesl," naléhal, "toužím ji slyšet."
"Z nejrůznějších důvodů byla špatně přijata," zdráhal se Marvin. "Pronesl jsem ji," odmlčel se, aby mohl udělat gesto ne zcela zdravou rukou, pořád ale lepší než druhou, která byla skličujícím způsobem přivařena k levému lokti, "tamhle, asi o kilometr dál."
Ukazoval, jak nejlépe mohl, a zjevně chtěl dát najevo, že lépe už nemůže, mlhou přes rákosí na část močálu vypadající úplně stejně jako všechny ostatní části.
"Támhle," opakoval. "V té době jsem býval něco jako celebrita."
Matracáka se zmocnilo vzrušení. Na Zetě Skůrodravé nikdy neslyšel, že by někdo pronášel projevy, natož pak aby je pronášely celebrity. Po hřbetě mu proglurovalo napětí, až se voda kolem něj rozstříkla.
Pak udělal něco, co matracáci dělají jen zřídka. Sebral veškeré síly a vzepjal obdélníkové tělo, zdvihl je do vzduchu a roztřeseně je tak držel několik vteřin a přitom švidral mlhou přes rákosí na část močálu, kterou mu označil Marvin.
Nebyl ani trochu zklamán, když zjistil, že je úplně stejná jako všechny ostatní oblasti bažiny. Tělocvičný výkon však na něj byl příliš, a tak sebou plácl zpátky do rybníčku a ohodil Marvina smrdutým bahnem, mechem a vodními rostlinami.
"Ano, byl jsem nakrátko celebrita díky svému zázračnému úniku před jistou smrtí v srdci žhoucího slunce, proti němuž se zvedla žlučovitá zášť," drmolil robot monotónně. "Z mého stavu můžeš soudit, o jak tenký vlásek jsem unikl. Zachránil mě obchodník se šrotem, jen si to představ," dodal. "Tady stojím, mozek velikosti... ale to je jedno."
Několik vteřin se zuřivě ploužil dál.
"Právě on mě vybavil touhle protézou. Hnusné, že? Pak mě prodal do myšlenkové ZOO. Byl jsem jejich parádní kousek. Musel jsem sedět na bedně a vykládat, co mě potkalo, a lidi mi říkali, abych se rozveselil a snažil se myslet pozitivně. "No tak, zasměj se na nás, robůtku hulákali na mě "usměj se na nás trochu. A já jsem jim vysvětloval, že vykouzlit mi úsměv na tváři by vyžadovalo pár hodin práce v dílně s hasákem v ruce, a to se jim náramně líbilo."
"Ale ta řeč," pobízel matracák. "Toužím si poslechnout tu řeč, co jsi pronesl v močálu."
"Býval tu přes močál most. Kyberstrukturovaný hypermost, stovky kilometrů dlouhý most přes bažiny pro iontová fára a nákladáky."
"Most?" kviruloval se matracák. "Tady v močále?"
"Most," potvrdil Marvin. "Měl oživit škůrodravskou ekonomiku. Jenže jeho vybudování celou škůrodravskou ekonomiku pohltilo. A mě požádali, abych ho slavnostně otevřel. Nebožáci pitomí."
Začalo trochu pršet, mlhou pronikla lehká sprška.
"Stál jsem na tribuně. Stovky kilometrů přede mnou a stovky kilometrů za mnou se prostíral most."

"Třpytil se?" nadchl se matracák.
"Třpytil."
"Klenul se majestátně přes mnohasetkilometrovou vzdálenost?"
"Klenul."
"Vinul se jako stříbrná nit daleko do neviditelné mlhy?"
"Vinul," potvrdil Marvin. "Chceš si poslechnout tuhle historku?"
"Chci si poslechnout tvou řeč," dychtil matracák.
"Tak si poslechni, co jsem řekl. Řekl jsem tohle. "Rád bych řekl, že je pro mě ohromné potěšení, pocta a výsada, že mohu otevřít tenhle most, ale nemůžu, protože žádný z mých obvodů pro lhaní není schopen provozu. Všichni se mi hnusíte a já vámi opovrhuju. A teď prohlašuju tuhle nešťastnou kybermonstrozitu za otevřenou bezmyšlenkovitému zneužívání pro kdekoho, kdo přes ni svévolně přejede. A pak jsem se přepnul na otvírací obvody."
Marvin se při vzpomínce na onu chvíli odmlčel.
Matracák fluroval a glurloval. Flolopoval, gupoval a obzvláště flupně se vilomil.
"Vůn" vurfnul nakonec. "A byla to velkolepá událost?"
"Poměrně velkolepá. Celý sedmnáct set kilometrů dlouhý most sám od sebe složil své třpytivé oblouky a s pláčem klesl do bahna a s ním všichni, co na něm stáli."
V tomto okamžiku nastala v hovoru strašlivě smutná pauza, během níž se ozval zvuk, jako když sto tisíc lidí řekne nečekaně "wop" a z nebe jako chmýří pampelišky hnané větrem sestoupil tým bílých robotů v těsné vojenské formaci. Na krátký děsivý okamžik se nahrnuli do bažiny, utrhli Marvinovi protézu a už byli zase pryč v lodi, která řekla "fup".
"Vidíš, s čím se musím neustále potýkat?" řekl Marvin globrujícímu matracákovi.
Chvíli nato byli náhle roboti zpět.
Další incident plný násilí a když zmizeli, zůstal matracák tentokrát v močálu sám. Úžasem a zděšením flolopoval sem tam. Málem se zalurgl strachy. Vzepnul se, aby viděl přes rákosí, ale nic tam k vidění nebylo, ani robot, ani třpytivý most, ani loď, jen rákosí a zase rákosí. Pozorně naslouchal, ale po větru se neneslo nic než teď už důvěrně známé pokřikování pološílených etymologů, kteří na sebe volali přes ponurá bahniska.

10. kapitola

Arthurovo tělo vířilo.
Vesmír se kolem něj roztříštil na milion třpytivých úlomků a každý střípek zvlášť tiše vířil prázdnotou a jeho stříbřitý povrch odrážel žhnoucí holocaust ohně a zkázy.
A pak černota za Vesmírem explodovala a každý útržek černi se změnil v děsivý pekelný kouř.
A nicota za černotou za Vesmírem vybuchla a za ní a za černotou za roztříštěným Vesmírem se nakonec objevila temná postava obrovitého muže pronášející obrovitá slova.
"Toto tedy," pronesla postava z obrovsky pohodlného křesla, "byly krikkitské války, největší pohroma, jaká kdy potkala naší Galaxii. To, co jste prožili..."
Kolem s máváním prolétl Slartibartfast.
"Je to jen dokumentární film," volal. "Tahle pasáž není moc dobrá. Moc mě to mrzí, snažím se najít převíjení."
"...je to, co biliony a biliony nevinných..."
"Hlavně se teď nedejte přemluvit," volal Slartibartfast letící znovu kolem a zuřivě se potýkající s přístrojem, který zapnul do zdi ve Světnici informačních iluzí a který tam byl stále zapnutý, "abyste něco koupili."
"...lidí, bytostí, vašich spolutvorů..."
Hudba se vzedmula - obrovitá hudba s obrovitými akordy. A za obrovitou postavou se z obrovsky vířící mlhy začaly vynořovat tři vysoké sloupy.
"... zažily, prožily - nebo častěji spíše nepřežily. Myslete na to, přátelé. A nezapomínejme - a za okamžik vám budu moci navrhnout způsob, jak si navždy připamatovat že před krikkitskými válkami byla naše Galaxie vzácným a nádherným úkazem, šťastnou Galaxií!"
V tom okamžiku hudba obrovsky zesílila, divže se z toho nezcvokla.
"Šťastná Galaxie, přátelé, jejímž symbolem je Wikkitská brána!"
Tři sloupy se teď rýsovaly docela jasně, tři sloupy a na jejich vrcholu položena dvě příčná břevna, a to vše tvořilo důvěrně známý obraz, který omračoval Arthurův popletený mozek.
"Tři pilíře," hřměl komentátor. "Ocelový pilíř představující moc a sílu Galaxie!"
Reflektory zažhnuly a roztančily se v bláznivém tanci nahoru a dolů po sloupu nalevo, zjevně vyrobeném z oceli nebo čehosi hodně podobného. Hudba duněla a řvala.
"Perspexový pilíř," oznámil hlasatel, "symbolizující sílu vědy a rozumu v Galaxii!"
Jiné reflektory si exoticky pohrávaly na průhledném sloupu vpravo, běhaly po něm nahoru a dolů a vytvářely v něm závratné obrazce a v Arthurově žaludku náhlou a nevysvětlitelnou chuť na zmrzlinu.
"A pilíř Dřevěný," pokračoval dunivý hlas, značící..." zde hlas nepatrně ochraptěl úžasným dojetím, "síly přírody a spirituality."
Světla vyhledala prostřední sloup. Hudba odvážně vykročila kamsi do království naprosté nepopsatelnosti.
"Společně podpírají..." odříkával hromový hlas a zvolna se blížil k vyvrcholení, "Zlaté břevno prosperity a Stříbrné břevno míru!"
Celá brána byla teď zaplavena oslnivými světly a hudba už naštěstí zašla příliš daleko za hranice rozlišitelnosti. Na vrcholu sloupů blyštivě trůnila dvě oslnivě se třpytící břevna. Na nich zřejmě seděly nějaké dívky nebo to snad měli

být andělé. Ačkoliv tradičně zobrazovaní andělé toho na sobě mívají víc.
Náhle se v tom, co zřejmě mělo být Kosmem, vše dramaticky ztišilo a světla potemněla.
"Neexistuje svět, ani jediný civilizovaný svět v Galaxii," hovořil vzrušeně zkušený hlas, "kde by tento symbol nebyl dodnes uctíván. Dokonce i v primitivních světech přetrvává v rasové paměti. Toto zničily síly Krikkitu a právě tento symbol uzamkl jejich svět až do samého konce věčnosti!"
A komentátor vytáhl rozmáchlým gestem model Wikkitské brány. V celém tomhle nezvyklém představení bylo hodně těžké odhadnout měřítko, ale zdálo se, že model musí být asi metr vysoký.
"Toto ovšem není původní klíč. Ten, jak je všeobecně známo, byl zničen, rozmetán do věčně kroužících vírů prostoročasového kontinua a navždy ztracen. Toto je pozoruhodně skvělý duplikát, ručně vyrobený dovednými řemeslníky, s láskou a podle tajných postupů dávných cechů zhotovené memento, jehož hrdými vlastníky se můžete stát, na památku všech, kdo padli, a na počest Galaxie - naší Galaxie, při jejíž obraně zemřeli..."
Slartibartfast znovu proplul kolem.
"Už jsem to našel," informoval. "Na tyhle pitomosti se můžeme vykašlat. Jenom nepřikyvujte, to je vše."
"A teď skloňme hlavu na znamení úcty," vtíral se hlas, a pak výzvu zopakoval, jenže mnohem rychleji a pozpátku.
Světla se rozsvěcela a zhasínala, sloupy zmizely, komentátor odkdákál zpět do nicoty a Vesmír se kolem nich s praskotem poskládal zpátky.
"Pochopili jste podstatu věci?" položil Slartibartfast kontrolní otázku.
"Jsem ohromen a zmaten," podělil se Arthur o své dojmy.
"Já jsem spal," oznámil Ford, který právě vplul do zorného pole. "Přišel jsem snad o něco?"
Znovu se ocitli na vrcholku závratně vysokého útesu, kde značně rychle balancovali. Vítr jim šlehal z tváří a přes zátoku, na jejíž hladině se pozůstatky jednoho z největších a nejmocnějších bitevních loďstev, jaké kdy bylo v Galaxii sestaveno, briskně spalovaly zpět k existenci. Obloha byla ponuře růžová a tmavla přes jakousi podivnou barvu do modré a dále do černé. Neuvěřitelným fofrem se z ní valil dolů kouř.
Události se teď kolem nich valily příliš rychle, než aby je mohli rozeznat, a teprve o chvíli později, když od nich odfrčel ohromný bitevní hvězdný křižník, jako kdyby na něj udělali "baf", uvědomili si, že je to okamžik, kdy do děje vstoupili.
Teď už se vše dělo příliš rychle, jen jako videotaktilní mazanice, která je škubavě prohnala staletími galaktické historie a přitom se otáčela, kroutila a míhala. Zvuk vnímali jen jako slabé chvění.
V houstnoucí změti událostí periodicky zaznamenávali děsivé katastrofy, hrůzná neštěstí, kataklyzmatické šoky, které byly spojeny s pravidelně se opakujícími obrazy, jedinými obrazy, které se daly jasně rozeznat v lavině bez ladu a skladu se vršící historie: wikkitská brána, malý, tvrdý červený míček, zlí bílí roboti a dále cosi méně zřetelného, cosi temného a mlhavého.
Byl tu ještě další dojem, zřetelně vycházející z vibrujícího toku času.
Stejně jako se v sérii cvaknutí zrychlením ztratí hranice jednotlivých zvuků, a ty postupně nabudou kvality nepřerušovaného stoupajícího tónu, tak se série jednotlivých dojmů v pocitovém filmu změní v nepřetržitou emoci - a přece to není emoce. Pokud to byla emoce, byla úplně zbavená emocionality. Byla to nenávist, nesmiřitelná nenávist. Byla studená, ne jako led, ale jako zeď. Byla neosobní, ne jako náhodná rána pěstí v davu, nýbrž jako počítačem napsaná obsílka kvůli nesprávnému parkování. A byla smrtící - opět ne jako kulka nebo nůž, ale jako cihlová zeď přes dálnici.
A stejně jako stoupající tón mění svůj charakter a přibírá na vzestupu harmonické složky, zdála se tato neemocionální emoce šplhat k nesnesitelnému, byt neslyšnému jekotu a náhle se změnila v řev viny a selhání.
Pak náhle vše ustalo.

Stáli na tichém návrší za poklidného večera.
Slunce zapadalo.
Všude kolem se měkce zvlněná zelená krajina odvíjela hebce do dálky. Ptáci zpívali, co si o tom všem myslí a všeobecné rozpoložení se zdálo příznivé. O kus dál bylo slyšet, jak si děti hrají a ještě o trochu dále od zřejmého zdroje tohoto zvuku se v slábnoucím večerním světle rýsovala silueta malého městečka.
Městečko podle všeho sestávalo jen z poměrně nízkých budov z bílého kamene. Jejich kontury na obzoru sledovaly jemně zvlněné křivky.
Slunce už téměř zapadlo.
Jakoby odnikud se ozvala hudba. Slartibartfast zatáhl za vypínač a hudba ztichla.
Jakýsi hlas řekl: "Toto..." Slartibartfast zatáhl za vypínač a hlas zmlkl.
"Povím vám o tom," promluvil tiše.
Všude vládl klid a mír. Arthur byl šťastný. Dokonce i Ford se zřejmě rozveselil. Vydali se na krátkou cestu k městečku. Informační iluze trávy byla příjemně pružná pod nohama a informační iluze květin sladce a libě voněla. Jen Slartibartfast vypadal nesvůj a znepokojený.
Zastavil se a pohlédl vzhůru.
Arthura náhle napadlo, že když tahle scéna patří na konec nebo spíše na začátek celého hororu, který právě mlhavě procítili, musí se zřejmě stát něco hrozného. Cítil úzkost při pomyšlení, že něco hrozného se má stát na tak idylickém místě, jako je tohle. I on vzhlédl. Na obloze nic nebylo.
"Nezaútočí na nás, že?" zeptal se neklidně. Uvědomoval si, že procházejí jen pouhou nahrávkou, ale stejně cítil obavy.
"Na tohle místo nikdo nezaútočí," vysvětloval Slartibartfast hlasem nečekaně roztřeseným emocí. "Tady to všechno začalo. Tohle je ono místo. Krikkit."
Zahleděl se do nebe.

Obloha od jednoho obzoru k druhému, od východu na západ, od jihu k severu byla naprosto totálně černá.

11. kapitola

Dup dup.
Vrrrr.
"Těší nás, že vám můžeme posloužit."
"Držte hubu."
"Děkujeme."
Dup dup dup dup dup.
Vrrrr.
"Děkujeme vám, že jste potěšil prosté dveře."
"Aby ti diody shnily!"
"Děkujeme. Přejeme vám příjemný den."
Dup dup dup dup.
Vrrrr.
"Je nám potěšením se vám otevřít..."
"Neunavujte."
"... a s uspokojením a s pocitem dobře vykonané práce za vámi zavřít."
"Řekl jsem neunavujte."
"Děkujeme vám, že jste vyslechl naše sdělení."
Dup dup dup dup.
"Wop."
Zafod přestal dupat. Dusal už po Srdci ze zlata celé dny, ale "wop" mu ještě žádné dveře neřekly. Byl si téměř jist, že mu ještě vůbec žádné dveře neřekly "wop". Takovéhle věci dveře obvykle neříkají. Příliš stručné a výstižné. A navíc tu není dost dveří. Tohle znělo, jako by sto tisíc lidí najednou řeklo "wop", což mu zamotalo hlavu, protože byl na lodi úplně sám.
Byla tam tma. Většina palubních systémů, které nebyly nezbytně potřebné, byla vypnuta. Loď se volně vznášela v odlehlé oblasti Galaxie, hluboko v inkoustové černi kosmu. Takže kterých sto tisíc lidí by se tu mohlo objevit a úplně nečekaně říct "wop"?
Rozhlédl se chodbou před sebou i za sebou. Halil ji hluboký stín. Slabě růžově se rýsovaly jen dveře, které ve tmě zářily a pulsovaly, kdykoli promluvily, přestože vyzkoušel úplně všechno, na co byl schopen přijít, aby jim v tom zabránil.
Světlo nesvítilo, takže jeho hlavy byly zbaveny nutnosti dívat se jedna na druhou, protože ani na jednu z nich nebyl momentálně zrovna pěkný pohled, a tento stav trval už od chvíle, co se dopustil oné osudné chyby a pohlédl do své duše.
Byla to skutečně chyba.
Stalo se to jednou pozdě v noci - pochopitelně.
Stalo se to po jednom náročném dni - pochopitelně.
Palubní zvukový systém hrál nějakou hudbu útočící přímo na duši - pochopitelně.
A byl pochopitelně mírně opilý.
Jinak řečeno, všechny podmínky, které obvykle vyvolávají dušezpytné záchvaty, byly splněny, ale přesto to byla jasná chyba.
Jak tu teď stál, beze slova a opuštěný, vzpomněl si na tu chvíli a otřásl se. Jedna z jeho hlav se podívala na jednu stranu a druhá na druhou a obě se rozhodly, že půjdou opačným směrem.
Pozorně poslouchal, ale nic neslyšel.
Nic jiného než ono "wop" už se neozvalo.
Připadalo mu zvláštní, že se někdo namáhá vléct takové strašné množství lidí takovou strašnou dálku kvůli jedinému slovu.
Začal se nervózně sunout směrem k velitelskému můstku. Tam si alespoň bude připadat, že má věci v rukou. Pak se zastavil. Když se takhle cítí, asi nebude zrovna nejpovolanější, aby měl věci v rukou.
První šok mu způsobilo zjištění, že skutečně má duši, uvědomil si při zpětném pohledu.
Vlastně vždycky víceméně předpokládal, že nějakou duši má, protože měl plný počet všeho ostatního, něco dokonce dvojmo. Ale náhlé střetnutí s tou divnou věcí číhající tam kdesi hluboko v něm mu způsobilo těžký otřes.
A pak zjištění (to byl druhý šok), že to není tak úplně skvělá věc, jakou podle jeho názoru má muž v jeho postavení plné právo očekávat, jím znovu otřáslo.
Pak se zamyslel, jaké je vlastně jeho postavení, a další šok jím zatřásl tak, že málem rozlil drink. Rychle ho zlikvidoval, aby se mu nemohlo nic zlého stát. Potom za ním rychle poslal ještě jeden, aby zkontroloval, že ten první je v pořádku.
"Svoboda," řekl nahlas.
V tu chvíli přišla na můstek Trillian a pronesla několik nadšených vět na téma svoboda.
"Nedokážu to zvládnout," pravil temně a poslal dolů třetí drink, aby se podíval, proč ten druhý ještě nepodal hlášení o stavu prvního. Nejistě se zadíval na obě Trillian a usoudil, že má raději tu napravo.
Vlil si další drink do druhého hrdla s plánem, že nadběhne v průsmyku předchozímu nápoji a spojenými silami pak přimějí druhý, aby se sebral. Pak všechny tři vyrazí hledat první, pořádně si s ním promluví a možná mu i trochu

zazpívají.
Nebyl si jist, jestli čtvrtý drink všechno správně pochopil, a tak za ním poslal pátý, aby mu všechno podrobně vysvětlil, a šestý jako morální podporu.
"Moc piješ," usoudila Trillian.
Jeho hlavy do sebe vzájemně narážely, jak se snažil složit čtyři Trillian, které teď viděl, v jednu osobu. Nakonec to vzdal a pohlédl na navigační obrazovku, kde s úžasem zaznamenal fenomenální množství hvězd.
"Dobrodružství a vzrůšo a jiný divočárny," mumlal si.
"Podívej se," začala Trillian soucitně a usedla vedle něj. "To je docela pochopitelné, že si teď budeš chvíli připadat, že tvá existence nemá žádný smysl."
Nechápavě na ni civěl. Ještě nikdy neviděl, aby někdo seděl sám sobě na klíně.
"Žjova," pravil. Dal si další drink.
"Splnils poslání, na němž jsi pracoval po celá léta."
"Já jsem na něm nepracoval, já jsem se snažil vyhnout tomu, abych na něm musel pracovat."
"Stejně jsi ho dorazil."
Zafod zachrochtl. V jeho žaludku se zřejmě odehrával divoký mejdan.
"Myslím, že spíš poslání dorazilo mě," blekotal. "Tady jsem, já, Zafod Bíblbrox, můžu jít kamkoliv, dělat cokoliv. Mám nejskvělejší loď ve známém nebi, děvče, s kterým je všechno v pohodě..."
"Opravdu?"
"Aspoň pokud vím. Nejsem zrovna expert na lidské vztahy..."
Trillian zdvihla obočí.
"Jsem po čertech schopný chlap," pokračoval Zafod. "Dokážu cokoliv, co budu chtít, jenomže nemám tušení, co by to mělo být."
Odmlčel se.
"Věci najednou ztratily logickou spojitost-" a jako by si chtěl sám protiřečit, dal si další drink a dosti neelegantně spadl ze židle.
Zatímco spal, Trillian si udělala menší rešerš v lodním exempláři Stopařova průvodce po Galaxii. Nabízel samozřejmě radu i pro případ opilosti.
"Nebraňte se jí," radila kniha moudře. "A hodně štěstí!"
Rejstřík ukazoval, že se o opilosti dočtete i pod heslem zabývajícím se velikostí Vesmíru a různými způsoby, jak se s ní vyrovnat.
Pak vyhledala heslo Han Wavel, což byla exotická prázdninová planeta, jeden z divů Galaxie.
Han Wavel je svět, který se skládá převážně z pohádkových ultraluxusních hotelů a kasin, které vznikly výhradně přirozenou erozí, působením větru a deště.
Pravděpodobnost, že se něco takového stane, je přibližně jedna ku nekonečnu. Jak je možné, že se to stalo, nikdo neví, protože žádný z geofyziků, statistiků pravděpodobnosti, meteoranalytiků či bizarologů, kteří by tento jev tak rádi zkoumali, si pobyt na planetě nemůže dovolit.
Senzace, pomyslela si Trillian a za několik hodin už se mohutná bílá tretrovitá loď zvolna snášela z nebe pod jasným žhavým sluncem k barevnému písečnému kosmickému letišti. Loď zjevně vyvolala dole na zemi rozruch a Trillian se skvěle bavila. Slyšela, jak Zafod štrachá a pohvizduje si kdesi v útrobách lodi.
"Jak ti je?" zeptala se lodním interkomem.
"Bezva," odpověděl vesele, "strašně skvěle."
"Kde jsi?"
"V koupelně."
"Co tam děláš?"
"Jsem tam."
Asi tak za hodinku či dvě bylo jasné, že to myslí vážně, a loď se zase vrátila na nebe, aniž by otevřela palubní dveře.
"Hej hou," ozval se počítač Eddie. Trillian přikývla, chvíli bubnovala prsty a pak stiskla knoflík interkomu.
"Vnucená legrace, to asi není to, co zrovna potřebuješ."
"Asi ne," odpověděl Zafod neznámo odkud.
"Myslím, že trocha fyzické námahy by tě dokázala vytáhnout ze sebe sama."
"Cokoliv si myslíš, myslím si i já," souhlasil Zafod.
"REKREAČNÍ NEMOŽNOSTI" znělo heslo, které jí padlo do oka, když o chvíli později znovu listovala Průvodcem.
Srdce ze zlata uhánělo nepravděpodobnou rychlostí blíže neurčeným směrem a Trillian usrkávala z šálku čehosi zcela nepitelného z dílny Nutrimatického nápojového automatu a četla si o tom, jak se létá.
Stopařův průvodce po Galaxii se vyjadřuje k tématu létání takto.
Létat, praví se v knize, je umění či spíše grif.
Ten grif spočívá v tom, že se musíte naučit praštit sebou na zem a netrefit se.
Zvolte si pěkný den, radí Průvodce, a zkuste to.
První část je lehká.
Vše, co je k tomu zapotřebí, je schopnost vrhnout se kupředu veškerou silou, kterou máte, a ochota smířit se s tím, že to bude bolet.
Totiž bolet to bude, pokud se vám nepodaří netrefit se na zem.
Většině lidí se to nepodaří, a pokud se doopravdy snaží, pravděpodobnost, že dopadnou dosti tvrdě, je značná.
Je to zjevně druhá část návodu, netrefit se, která představuje spoustu problémů.

Jeden z nich spočívá v tom, že netrefit se musíte náhodně. Nemá cenu zkoušet netrefit se naschvál, protože se vám to prostě nepodaří. Když už jste napůl na zemi, musí vaši pozornost upoutat něco jiného, takže už nemyslíte na padání, ani na zem, ani na to, jak to bude bolet, až se vám nepodaří netrefit se.
Je notoricky obtížné odtrhnout pozornost od těchto tří věcí ve zlomku vteřiny, jenž máte k dispozici. Z toho pramení neúspěch většiny lidí a jejich následné zklamání tímto veselým, atraktivním sportem.
Pokud ale máte to štěstí, že vaši pozornost v rozhodujícím okamžiku momentálně odvede řekněme pár krásných nohou (tykadel či pseudopódií, dle biologického kmene respektive osobních sklonů) nebo třeba ve vašem bezprostředním okolí vybuchne bomba či náhle zahlédnete extrémně vzácný druh brouka, jak šplhá po nedaleké větvičce, pak se ke svému úžasu netrefíte a zůstanete se pohupovat pár centimetrů nad zemí zdánlivě poněkud pošetilým způsobem.
To je okamžik nádherného a velejemného soustředění.
Pohupujte se a plujte, plujte a pohupujte se.
Vykašlete se na všechny úvahy o své váze a prostě se nechte unášet stále výš. V tu chvíli nikoho neposlouchejte, protože vám sotva řekne něco užitečného.
Nejspíš vám řeknou něco jako: "Prokristapána, to přece nemůžeš!"
Je zásadně důležité nevěřit takovým výrokům, jinak se náhle stanou pravdou.
Vznášejte se výš a výš.
Vyzkoušejte si střemhlavý let, zprvu opatrně, pak plujte nad vrcholky stromů a pravidelně dýchejte.
NA NIKOHO NEMÁVEJTE!
Když to párkrát vyzkoušíte, zjistíte, že odvedení pozornosti je pokaždé o něco jednodušší.
Postupně se naučíte spoustu věcí - jak kontrolovat let, rychlost, manévrovací schopnost. Obvykle zjistíte, že trik spočívá v tom, abyste nemysleli příliš usilovně na to, co chcete udělat, jen to prostě nechte, aby se to přihodilo, jako by se to mělo stát tak jako tak.
Naučíte se také, jak správně přistávat, což je věc, kterou při prvním pokusu určitě pokaňháte, a to dosti značně.
Existují soukromé létací kluby, které vám pomohou dosáhnout onoho veledůležitého momentu odvedení pozornosti. Najímají si lidi s neobvyklými těly či názory, aby v rozhodující chvíli vyskočili zpoza křoví a tyto vystavili respektive vysvětlili. Jen málo opravdových stopařů se může stát členy těchto klubů, někteří v nich však mohou sehnat dočasné zaměstnání.

Trillian toužebně dočetla pasáž, ale nakonec, ač nerada, usoudila, že Zafod není ve správném rozpoložení, aby zkoušel létat, chodil horami nebo se pokoušel přimět Brantisvoganskou státní službu, aby přijali jeho hlášení o změně adresy, což byly další možnosti uvedené pod hlavičkou "Rekreační nemožnosti".
Místo toho odvezla loď na Allosimanius Syneca, svět ledu, sněhu, rozum matoucí krásy a omračujícího chladu. Cesta ze sněžných plání Lisky na nejvyšší bod sastantujských Pyramid ledových křišťálů je dlouhá a vyčerpávající i na tryskových lyžích a se spřežením syneckých sněžných ohařů, ale pohled z vrcholu, odkud můžete obsáhnout ledovcová pole Stinu, chvějící se Prizmatické hory a nadpozemská ledová světla tančící v dálce, ten pohled vám nejprve zmrazí mysl a pak ji zvolna vyšle k dosud nepoznaným horizontům krásy. Trillian zrovna měla pocit, že by neuškodilo nechat si zvolna vyslat mysl k dosud nepoznaným horizontům krásy.
Sestoupili na oběžnou dráhu.
Pod nimi ležela stříbrobílá nádhera Allosimania Synecy.
Zafod zůstal v posteli, jednu hlavu zastrčenou pod polštář, druhá luštila pozdě do noci křížovku.
Trillian znovu trpělivě přikývla, počítala do dostatečně velké cifry, a pak si řekla, že nejdůležitější teď je alespoň přimět Zafoda k řeči.
Šikovnou deaktivací veškeré kuchyňské syntomatiky a robotů připravila nejfantastičtější pohádkově skvělé jídlo, jaké dokázala vymyslet - lahodná nakládaná masa, vonné ovoce, voňavé sýry, jemná aldebaranská vína.
Pak mu tu nádheru odnesla a dotázala se, jestli by si nechtěl o všem promluvit.
"Odprejskni," zněla odpověď.
Trillian si pro sebe trpělivě přikývla, počítala ještě do vyšší cifry, zlehka odhodila tác, odpochodovala do transportní kabiny a prostě se odteleportovala z jeho života.
Ani si nenaprogramovala žádné souřadnice, neměla nejmenší tušení, kam se vydává, ale šla - náhodná šňůrka teček letících Vesmírem.
"Cokoliv je lepší než tohle," řekla si na odchodu.
"Dobřes udělala," zamumlal si Zafod pro sebe obrátil se a nepodařilo se mu usnout.
Když na druhý den neklidně přecházel lodními chodbami, předstíral, že ji nehledá, přestože věděl, že tam není. Aby mohl ignorovat naříkavé požadavky počítače, aby mu už jednou ksakru vysvětlil, co se to tu děje a proč, přimontoval mu na pár terminálů elektronický roubík.
Časem začal zhasínat světla. Nebylo tu nic k vidění. Nedalo se čekat, že se bude něco dít.
Když jedné noci ležel v posteli - noc teď byla na lodi doslova věčná - rozhodl se, že se sebere a udělá si ve všem trochu pořádek. Rázně se posadil a začal se oblékat. Usoudil, že ve Vesmíru musí být někdo ještě ubožejší, nešťastnější a opuštěnější než on a umanul si, že se za ním vypraví a najde ho.
V polovině cesty na můstek ho napadlo, že by to mohl být Marvin, a tak se vrátil do postele.
Několik hodin nato bezútěšně dusal ztemnělými chodbami a proklínal veselé dveře, když vtom zaslechl ono "wop", které ho tak znervóznilo.
Napjatě se přitiskl ke stěně chodby a zamračil se jako člověk, který se snaží narovnat vývrtku pomocí telekineze. Přiložil konečky prstů na zeď a ucítil neobvyklé vibrace. A teď docela jasně slyšel vzdálené zvuky. Uhodl, odkud přicházejí - z

můstku.
Jak sunul ruku po stěně, narazil na cosi, a byl docela rád, že to objevil. Tiše se posunul o kousek dál.
"Počítač?" sykl.
"Hmmmm?" ozval se nejbližší terminál stejně tiše.
"Je někdo na lodi?"
"Hmmmm," odpověděl počítač.
"Kdo to je?"
"Hmmmm mmm mmmm," zněla odpověď.
"Cože?"
"Hmmm mmmm mm mmmmmmmm."
Zafod zabořil jednu ze svých tváří do dvou rukou.
"Ach, Zarquone," zamumlal pro sebe. Zadíval se chodbou ke vchodu na můstek v nezřetelné dálce, odkud přicházely stále rozhodnější zvuky a kde také byly ucpané terminály.
"Počítač," sykl znovu.
"Hmmmm?"
"Až ti vyndám roubík..."
"Hmmmm."
"Připomeň mi, abych si dal jednu přes hubu!"
"Hmmm hmhmmm?"
"To je jedno přes kterou. Teď mi něco řekni. Jedno zahuhňání znamená ano, dvě ne. Hrozí nějaké nebezpečí?"
"Hmmmm."
"Opravdu?"
"Hmmmm."
"Neříkal jsi náhodou dvakrát "hmmmm"?"
"Mmmmm mmmmm."
"Hmmmm."
Plížil se chodbou, jako by ji raději bral mílovými kroky, což bylo ostatně pravda.
Už byl sotva na metr ode dveří na můstek, když si uvědomil, že na něj zase budou roztomilé, a rázem se zastavil. Nedokázal odpojit zdvořilostní obvody dveří.
Na dveře na můstek nebylo díky úžasně nekonvenčnímu designu zevnitř vidět, protože se místnost stáčela elegantní křivkou, a tak Zafod doufal, že by mohl nepozorovaně vejít.
Sklíčeně se znovu opřel o zeď a utrousil pár slov která jeho druhou hlavu dost šokovala.
Upřeně hleděl na tmavě růžový obrys dveří a zjistil, že v šeru chodby právě tak rozezná senzorické pole vysunuté do chodby, které informovalo dveře, že je někdo za nimi, komu mají otevřít a obšťastnit ho veselou příjemnou poznámkou.
Přitiskl se zády těsně ke zdi a sunul se ke dveřím a přitom co nejvíce vtahoval hrudník, aby ani nezavadil o velmi, velmi nejasný obvod pole. Zadržel dech a gratuloval si, že se raději dekadentně válel v posteli, než aby si odreagovával pocity v tělocvičně na posilovacím náčiní.
Pak si uvědomil, že teď bude muset promluvit.
Několikrát za sebou se změlka nadechl a vydechl a pak řekl, jak nejrychleji a nejtišeji uměl:
"Dveře, jestli mě slyšíte, řekněte to, ale strašně potichu."
Dveře tiše, tichounce zamumlaly: "Slyšíme tě."
"Fajn. Za chvíli vás požádám, abyste se otevřely. Až se otevřete, nechci, abyste říkaly, že vás to těšilo, jasný?"
"Jasný."
"A nechci, abyste říkaly, že jsem potěšil prostoduché dveře, ani že je vám potěšením otevřít se mi a zase se za mnou zavřít s pocitem dobře vykonané práce, jasný?
"Jasný."
"A nechci, abyste mi přály příjemný den, rozumíte?"
"Rozumíme."
"Tak fajn," Zafod se napružil, "otevřete se."
Dveře se tiše otevřely a Zafod tiše vklouzl dovnitř. Dveře se za ním tiše zavřely.
"Takhle jste to myslel, pane Bíblbroxi?" zeptaly se dveře hlasitě.
"Chci, abyste si představili," oslovil Zafod skupinu bílých robotů, kteří se v tu chvíli obrátili a zírali na něj, "že mám v ruce extrémně účinnou ničivou vraždomatickou pistoli."
Následovalo nesmírně ledové, vražedné ticho. Roboti si ho měřili ošklivě strnulýma očima. Stáli naprosto bez hnutí. V jejich vzhledu bylo něco silně morbidního, zvlášť pro Zafoda, který je nikdy neviděl a vůbec nic o nich nevěděl.
Krikkitské války totiž patřily k dávné minulosti Galaxie a Zafod strávil většinu hodin dávné historie na základní škole vymýšlením lstí, jak se sexuálně sblížit s dívkou, která seděla v kybernetickém kotci vedle něj, a protože jeho výukový počítač byl nedílnou součástí spiknutí, nakonec mu vymazal všechny dějepisné obvody a nahradil je úplně jiným myšlenkovým systémem, takže počítač nakonec putoval do šrotu a poté do převýchovného ústavu pro zdegenerované kybermaty, kam ho následovala i ona dívka, která se do nebohého stroje nepředloženě zamilovala. Výsledkem toho všeho bylo, že a) se Zafod nikdy nedostal ani poblíž zmíněné dívky a b) mu uteklo jisté období pradávné historie, jehož znalost by pro něj v tomto okamžiku bývala byla přímo nedocenitelná.
V šoku zíral na podivné bytosti.
Těžko vysvětlit proč, ale jejich hladká, elegantní bílá těla působila jako dokonalé ztělesnění klinicky čistého zla. Od

ohavně strnulých očí až po silné, neživé nohy byli zcela zjevně záměrným výplodem mysli, která chtěla prostě jen zabíjet.
Roboti rozebrali část zadní stěny můstku a pronikli životně důležitými útrobami lodi. Změtí trosek Zafod viděl, a to mu způsobilo další a ještě horší šok, že se propracovávají přímo do nitra lodi, k srdci Nepravděpodobnostního pohonu tak záhadně stvořeného z ničeho, k samotnému Srdci ze zlata.
Nejblíže stojící robot si ho prohlížel takovým způsobem, že bylo zřejmé, že odhaduje každičkou částečku jeho těla, mysli i schopností. Když promluvil, dojem ještě zesílil. Než se budeme zabývat tím, co vlastně řekl, stojí v této chvíli za zmínku, že Zafod byl první živou organickou bytostí za více než deset bilionů let, která uslyšela některé z těchto stvoření promluvit. Kdyby býval byl věnoval hodinám dávné historie víc pozornosti než svému organickému bytí, byl by tuto poctu jistě více ocenil.
Robotův hlas byl stejný jako jeho tělo, chladný, hladký a bez života. Slabě chraptivé zbarvení znělo téměř kultivovaně. Hlas zněl tak starobyle, jak doopravdy byl.
Pravil:
"Ale vždyť máš v ruce vraždomatickou pistoli."
Zafod na okamžik nechápal, co to má znamenat ale pak se podíval na vlastní ruku a s úlevou zjistil, že to, co nahmátl na konzoli na zdi, opravdu je to, co si myslel, že to je.
"Jo," pronesl s úlevným úšklebkem, což je dost těžké docílit, "nerad bych přeceňoval tvou představivost, robote."
Chvíli neříkal nikdo nic a pak si Zafod uvědomil, že roboti tu zřejmě nejsou za účelem konverzace, takže ji zřejmě bude muset obstarat sám.
"Nemohl jsem si nepovšimnout, že jste zaparkovali svou loď," a doprovodil svá slova pokývnutím jedné z hlav příslušným směrem, "skrz mou."
To byla nepopiratelná pravda. Bez ohledu na patřičné dimenzionální chování roboti jednoduše materializovali svou loď přesně tam, kde ji chtěli mít, což znamenalo, že byla prostě zaklesnuta do Srdce ze zlata, jako by to byly pouhé dva hřebeny.
Roboti ani pak nereagovali a Zafod přemítal, jestli by se konverzace trochu rozproudila, kdyby svou část formuloval jako otázky.
"...není-liž pravda?" dodal tedy.
"Ano," odpověděl robot.
"Hm, no dobře," pokračoval Zafod. "Ale co tu vlastně, vy kulišáci, děláte?"
Ticho.
"Roboti," opravil se Zafod, "co tu vlastně, vy roboti, děláte?"
"Přišli jsme," zachraptěl robot, "pro Zlato Břevna."
Zafod přikývl. Trochu zamával pistolí, aby povzbudil partnera v konverzaci k dalšímu rozvedení tématu. Robot narážku zřejmě pochopil.
"Zlaté břevno je částí Klíče, který hledáme," pokračoval robot ve svém vysvětlení, "a jímž vysvobodíme své pány z Krikkitu."
Zafod znovu přikývl. Znovu potěžkal pistoli.
"Tento klíč," hovořil robot dál, "byl rozložen do času a prostoru. Zlaté břevno je uloženo v zařízení které pohání tvou loď. Bude rekonstruováno v Klíči. Naši páni budou osvobozeni. Všeobecná náprava bude pokračovat."
Zafod opět přikývl.
"O čem to mluvíš?" podivil se.
Po robotově absolutně bezvýrazné tváři jako by přelétl mírně bolestný výraz. Konverzace mu zřejmě připadala deprimující.
"O vyhlazení," pronesl. "Hledáme Klíč," opakoval. "Máme už Dřevěný sloup, Ocelový a Perspexový sloup. A za okamžik budeme mít Zlaté břevno..."
"To tedy nebudete."
"Budeme," prohlásil robot.
"Ne, nebudete. Pohání mou loď."
"Za okamžik," opakoval robot trpělivě, "budeme mít Zlaté břevno..."
"Nebudete," trval na svém Zafod.
"A pak musíme," odříkával vážně robot, "na večírek."
"Á," užasl Zafod. "Můžu jít taky?"
"Ne," řekl robot stroze. "Tebe zastřelíme."
"Fakt?" nevěřil Zafod a potěžkával pistoli.
"Ano," odpověděl robot. Pak ho zastřelili.
Zafoda překvapilo, že ho museli střelit ještě jednou, než padl k zemi.

12. kapitola

"Psst," sykl Slartibartfast. "Poslouchejte a dívejte se."
Na dávný Krikkit teď padla noc. Obloha byla temná a pustá. Jediné světlo přicházelo z nedalekého městečka, odkud se s lehkým větříkem tiše nesly veselé, družné zvuky. Stáli pod stromem, z něhož vanula opojná vůně. Arthur si sedl na bobek a ohmatával informační iluzi země a trávy. Promnul je mezi prsty. Půda se zdála těžká a úrodná, tráva silná. Bylo těžké ubránit se dojmu, že tohle místo je po všech stránkách ráj.

Jen nebe bylo extrémně prázdné a Arthurovi připadalo, že vrhá jakýsi chladný stín na jinak idylickou, byť momentálně neviditelnou krajinu. Ale to je jistě věc zvyku, pomyslel si.
Ucítil čísi ruku na rameni a vzhlédl. Slartibartfast ho beze slov upozorňoval na cosi na úpatí druhé strany kopce.
Podíval se tam, ale uviděl jen tančící a pohupující se vzdálená světla, zvolna se pohybující směrem k nim.
Když se přiblížila ještě více, uslyšeli i zvuky, a po chvíli se nezřetelná světla a zvuky proměnily ve skupinku lidí vracejících se přes kopec domů do města.
Přešli docela blízko kolem pozorovatelů pod stromem, houpali lucernami, které poskakovaly v bláznivém světelném tanci, spokojeně klábosili a dokonce zpívali píseň o tom, jak je všechno strašně pěkné, jak jsou šťastni, jak je těší pracovat na farmě a jak příjemné je vracet se domů za ženami a dětmi, s rytmickým refrénem, v němž se pravilo, že květiny v tuto roční dobu voní obzvlášť krásně a že je jen škoda, že jejich pes pošel, vzhledem k tomu, že je měl tolik rád. Arthur si skoro dokázal představit Paula McCartneye, jak zvečera sedí u krbu s nohama nahoře, pobrukuje tuhle píseň Lindě a uvažuje, co koupit za výtěžek a napadá ho, že nejspíš Essex.
"Vládci Krikkitu," vydechl Slartibartfast pohřebním tónem.
V návaznosti na jeho vlastní myšlenky na Essex Arthura poznámka na okamžik zmátla. Pak se jeho rozptýlenému mozku vnutila logika situace, jen aby zjistil, že stejně neví, co měl stařec na mysli.
"Cože?" domáhal se vysvětlení.
"Vládci Krikkitu," opakoval Slartibartfast a pokud měl prve jeho dech pohřební tón, tentokrát zněl jako někdo, kdo dlí v Hádu, a ještě k tomu s bronchitidou.
Arthur pokukoval na skupinku a pokoušel se nějak vyznat v tom málu informací, jež měl k dispozici.
Ti lidé byli zjevně mimozemšťané, i když vypadali o něco vyšší, hubenější a hranatější a skoro tak bledí, že mohli být běloši. Jinak vyhlíželi pozoruhodně příjemně, možná trochu podivínsky, člověk by je nejspíš nechtěl mít za společníky na dlouhé cestě autobusem, ale bylo zřejmé, že jestli se v něčem liší od dobrých a přímých lidí, tedy spíše v tom, že byli až příliš milí, než že by nebyli dost milí. Proč tedy Slartibartfastovy astmatické náběhy, které by se hodily spíš do rozhlasové reklamy na některý z těch ohavných filmů o chlápcích, co pracujou s řetězovou pilou a berou si práci domů?
Pak tu byla ta složitá záležitost s Krikkitem. Nedokázal zcela pochopit souvislost mezi tím, co znal jako kriket, a co...
V tu chvíli Slartibartfast přerušil jeho úvahy, jako by vycítil, co se mu honí hlavou.
"Hra, již znáte jako kriket," pustil se do vysvětlování a jeho hlas zřejmě dosud ztraceně bloudil kdesi v podzemních. prostorách, "je prostě jednou z podivných hříček rasové paměti, která dokáže udržet v mysli živé obrazy celé věky poté, co se jejich skutečný význam ztratil v mlze času. Ze všech existujících ras v Galaxii pouze Angličané dokázali oživit vzpomínku na nejhrůznější války, jaké kdy rozervaly Vesmír, a proměnit ji v cosi, co je, jak se obávám, všeobecně považováno za nepochopitelně nudnou a nesmyslnou hru.
Já osobně ji mám moc rád," dodal, "ale v očích většiny lidí se tím člověk bezděky prohřešuje groteskně špatným vkusem. Obzvlášť ten moment, kdy malý červený míček zasáhne branku, to je skutečně nepěkné."
"Hm," pravil Arthur a přemýšlivě se zamračil, aby dal najevo, že jeho kognitivní synapse se potýkají s danou informací, jak nejlépe umějí, "hm."
"A tihle," Slartibartfast se opět vrátil k záhrobnímu chropotu a ukázal na skupinu krikkitských mužů, kteří právě přešli kolem, "to všechno začali. Začne to právě dnes večer. Pojďte, půjdeme za nimi a uvidíme proč."
Vyklouzli zpod stromu a sledovali veselou společnost ztemnělou stezkou z vrchu.
Vrozené instinkty jim radily našlapovat při pronásledování kořisti tiše a kradí, i když, vzhledem k tomu, že se prostě jen procházeli záznamem informační iluze, by klidně mohli na sobě mít eufonium v borytové modři a kořist by si jich stejně nevšimla.
Arthur si povšiml, že několik mužů ve skupině teď zpívá jinou píseň. Vlahým nočním vzduchem se k nim nesly kadence něžné romantické balady, která by McCartneymu zajistila Kent a Sussex a umožnila mu vážně se zajímat o koupi Hampshiru.
"Vy přece musíte vědět, co se má dnes večer stát," obrátil se Slartibartfast k Fordovi.
"Já?" lekl se Ford. "Ne."
"Cožpak jste se neučil starou galaktickou historii, když jste byl malý?"
"Seděl jsem v kybernetickém kotci za Zafodem," stěžoval si Ford, "a to mě hrozně rušilo. Čímž nechci říct, že bych se nenaučil pár dost zajímavých věcí."
V tu chvíli si Arthur všiml v písni, kterou Krikkiťané zpívali, zvláštní věci. Ústřední osmičkový akord, jenž by McCartneye spolehlivě usadil ve Winchesteru, odkud by upřeně zíral přes údolí řeky Test na bohatou sklizeň New Forestu za řekou, doprovázela podivná slova.
Autor písně hovořil o setkání s dívkou nikoli "pod měsícem" nebo "pod hvězdami", ale "nad travou", což Arthurovi připadalo poněkud prozaické. Pak pohlédl znovu na nepochopitelně prázdnou oblohu s pocitem, že tady se nabízí klíč k celé záhadě, jen kdyby dokázal přijít na to, co to je. Prázdná obloha mu sugerovala pocit, že je sám v celém Vesmíru, a svůj dojem sdělil společníkům.
"Ne," odpověděl Slartibartfast a mírně zrychlil krok, "lidé z Krikkitu si nikdy nepomysleli "Jsme sami ve Vesmíru. Jsou totiž obklopeni ohromným mračnem mezihvězdného prachu a, jak vidíte, jejich jediné slunce s jedinou planetou leží na nejzazším cípu východního okraje Galaxie. Právě díky mračnu prachu nebylo na nebi nikdy nic k vidění. V noci je úplně prázdné. Během dne svítí slunce, ale na to se nemůžete dívat přímo, takže to místní lidé nedělají. Sotva si uvědomují, že nějaké nebe existuje. Jako by měli slepou skvrnu, která se táhne sto osmdesát stupňů od obzoru k obzoru.
Důvod, proč si nikdy ani nepomysleli "Jsme sami ve Vesmíru, spočívá v tom, že o Vesmíru vůbec nevěděli. Až do dnešního večera."

Znovu vykročil a nechal svá slova doznít za sebou.
"Jen si představte," pokračoval, "nikdy si ani nepomyslet "Jsme sami, jen proto, že vás nikdy nenapadlo, že by to mohlo být jinak."
Stařec kráčel dál.
"Obávám se, že teď to bude trochu o nervy," dodal. Současně s jeho slovy uslyšeli slabý, vzdálený jekot vysoko na slepé obloze nad nimi. Znepokojeně pohlédli vzhůru, ale chvíli neviděli nic.
Pak si Arthur všiml, že lidé ve skupině před nimi sice zvuk slyšeli, ale nikdo z nich nevěděl, co s tím. Konsternovaně se rozhlíželi kolem sebe, doleva, doprava, dopředu, dozadu, dokonce i na zem se podívali. Ale obrátit zrak vzhůru je nenapadlo.
Šok a hrůza, jež z nich vyzařovaly o několik chvil později, když se z nebe se svištěním a jekotem zřítil hořící vrak kosmické lodi a ztroskotal necelý kilometr od místa, kde stáli, byly tak propastné, že jste je museli vidět na vlastní oči.
Někteří lidé mluví uctivě ztišeným hlasem o Srdci ze zlata, jiní zase o Hvězdoplánu Bistromat.
Mnozí také hovoří o legendárním gigantickém Hvězdoplánu Titanic, majestátní luxusní linkové a vyjížďkové lodi, která odstartovala před několika staletími z velkého komplexu loděnic na asteroidu Artrifactovol, a měla k tomu dobrý důvod. Byla fantasticky krásná, děsivě obrovská a mnohem pohodlněji vybavená než kterákoli jiná loď v tom, co dnes zbývá z historie (viz poznámka pod čarou o Tažení za Reálný čas), ale měla tu smůlu, že byla postavena v raných dobách fyziky Nepravděpodobnosti, kdy ještě odborníci nedospěli k plnému pochopení tohoto prokletého vědního oboru, nebo alespoň k jeho pochopení.
Konstruktéři a inženýři se ve své nevinnosti rozhodli zabudovat do lodi prototyp Nepravděpodobnostního pole, což mělo podle jejich názoru zajistit, že bude nekonečně nepravděpodobné, že by se mohlo s kteroukoliv součástí lodi něco stát.
Jenže si neuvědomili, že díky kvazireciprocitě a cirkulárnímu charakteru jakýchkoli výpočtů Nepravděpodobnosti vše, co je Nekonečně nepravděpodobné, se ve skutečnosti velmi pravděpodobně vzápětí stane.
Na Hvězdoplán Titanic byl monstrózně krásný pohled, když ještě ležel v laserem ozářené síti lešení jako stříbrná arkturská megavakuovelryba na suchu, zářivý oblak světelných jehel na pozadí mezihvězdné černi.
Ale jen co odstartoval, nedokázal ani odvysílat rádiem první zprávu - volání SOS - protože utrpěl náhlé a bezdůvodné totální selhání existence.
Táž událost, která přinesla katastrofální neúspěch jedné vědy, jež dosud neodrostla dětským střevíčkům, znamenala apoteózu jiného vědního oboru. Bylo totiž nade vší pochybnost prokázáno, že tri-d televizní přenos startu sledovalo více lidí, než v té době ve Vesmíru žilo, což je dnes považováno za vůbec největší úspěch vědního oboru zvaného Nauka o diváctvu.
Další velkolepou podívanou přenášenou médii byla v té době hvězda Ysllodins, která se o několik hodin později stala supernovou. Ysllodins je slunce, kolem něhož bydlí, nebo spíše bydlela, většina agentů největších pojišťoven v Galaxii.
O těchto lodích, jakož i o některých jiných, jejichž jména se každému ihned vybaví, jako například o bitevních lodích Galaktické flotily - o Galaktickém hvězdném křižníku Smělost, o křižnících Troufalost a Sebevražedné šílenství - o všech se hovoří s posvátnou bázní, pýchou, nadšením, náklonností, obdivem, lítostí, žárlivostí, odporem, zkrátka se všemi známějšími emocemi, ale jen jedna loď vzbuzovala opravdu skutečný a nelíčený úžas, a tou byl Krikkiťák, první kosmická loď, kterou vybudoval krikkitský lid.
Ale nebylo tomu tak proto, že by to byla tak nádherná loď. Vůbec nebyla nádherná.
Byl to praštěný kus haraburdí.
Vypadala, jako by ji někdo stloukl dohromady doma na dvorku, což je také skutečně místo, kde byla stlučena. Úžasné na ní nebylo to, jak skvěle byla vyrobena (což nebyla), ale že vůbec byla vyrobena. Od chvíle, kdy Krikkiťané zjistili, že existuje něco jako vesmír, do odpálení jejich první kosmické lodi uplynul téměř přesně jeden rok.
Když si Ford Prefect zapínal bezpečnostní pás, byl mimořádně vděčný, že je to jen další informační iluze a že je tudíž naprosto v bezpečí. V reálu by do takovéhle lodi nevkročil ani za všechno rýžové víno Číny. Člověku se automaticky vybavovaly obraty jako "monstrózní pekáč", vzápětí následované frází typu "Můžu vystoupit?".
"Tohle že má létat?" divil se Arthur a vrhal chmurné pohledy na sdrátované potrubí a kabely věnčící stísněný interiér lodi.
Slartibartfast ho ujistil, že jsou v naprostém bezpečí a že to bude jen velmi názorná ukázka, rozhodně nic nervydrásajího.
Ford s Arthurem usoudili, že bude nejlepší relaxovat a nechat si drásat nervy.
"Což takhle se zbláznit?" nadhodil Ford.
Před nimi seděli tři piloti, kteří si ovšem ovšem pramálo uvědomovali jejich přítomnost, z toho prostého důvodu, že tam ve skutečnosti nebyli. To oni zbudovali loď. To oni šli té noci stezkou do kopce a zpívali zdravě optimistické písně hřející u srdce. Pád cizí kosmické lodi nedaleko od nich poněkud změnil jejich psychiku. Strávili pak celé týdny rozebíráním všech tajemství ohořelého vraku lodi do nejmenšího detailu a celou dobu si při tom zpívali rytmické popěvky rozebíračů kosmických lodí. Pak si postavili vlastní loď. Právě tuto. Byla to jejich loď a právě si o tom zpívali písničku vyjadřující dvojí radost; z pracovního úspěchu a z majetnického pocitu. Refrén byl poněkud dojemný, vyprávěl o jejich zármutku nad tím, že kvůli práci museli trávit dlouhé hodiny v garáži, a tak se připravovali o společnost svých žen a dětí, které je zoufale postrádaly, nicméně je udržovaly při dobré mysli průběžným přinášením zpráv, jak štěně utěšeně roste.
Puf, odstartovali.
Hřměli si to do nebe jako loď, která přesně ví, co dělá.

"V žádném případě," kveruloval Ford, když se o chvíli později vzpamatovali z šoku zrychlení a zvolna šplhali z planetární atmosféry, "v žádném případě," opakoval, "nemůže nikdo navrhnout a zkonstruovat takovouhle loď za rok, i kdyby měl nevímjakou motivaci. Tomu nevěřím. Dokažte mi to, a stejně tomu nebudu věřit." Zamyšleně kroutil hlavou a civěl malým průzorem na nicotu venku.
Nějaký čas probíhala cesta bez významnějších událostí, takže Slartibartfast rychle přetočil záznam dopředu.
A tak dorazili velmi rychle na vnitřní obvod dutého kulovitého prachového mračna, jež obklopovalo jejich slunce a domovskou planetu a zaujímalo tedy další oběžnou dráhu.
Bylo to spíš, jako by se tkanivo a konzistence kosmu postupně proměnily. Zdálo se, že temnota teď kolem nich bubnuje a čeří se. Byla to chladná temnota, nesmírně prázdná a těžká temnota, temnota noční oblohy nad Krikkitem. Její chlad, tíha a prázdnota se zvolna zmocnily Arthurova srdce. Intenzívně prožíval pocity krikkitských pilotů, které visely ve vzduchu jako hustý statický náboj. Právě vkročili na práh historického uvědomění své rasy. Za tuto hranici se nikdo z nich neodvážil ani v nejodvážnějších spekulacích, protože nikdo netušil, že by se tady spekulovat mělo.
Temnota mračna bičovala loď. Uvnitř panovalo historické ticho. Historickou misí posádky bylo zjistit, jestli je něco nebo někdo na druhé straně nebe, odkud by byla mohla přiletět ztroskotavší loď, možná jiný svět, přestože se taková myšlenka zdála omezeným myslím těch, kdo žili pod krikkitským nebem, divná a nepochopitelná.
Historie se jim chystala zasadit další ránu.
Dál na ně bušila temnota, prázdná, klaustrofobní temnota. Zdálo se, že se stahuje blíž a blíž, je stále hustší a hustší, těžší a těžší. A najednou byla pryč.
Proletěli mračnem.
V nekonečném prachu spatřili ohromující klenoty noci a jejich mysl zaúpěla strachy.
Chvíli letěli, nehybní na pozadí zakřiveného hvězdnatého těla Galaxie, jež se sama zdála nehybná proti nekonečné křivce Vesmíru. A pak se otočili.
"Tohle bude muset pryč," usoudili krikkitští muži, když se vraceli domů.
Na zpáteční cestě si zpívali množství melodických a přemýšlivých písní na témata jako mír, spravedlnost, morálka, kultura, sport, rodinný život a vyhlazení všech ostatních forem života.

13. kapitola

"Teď tedy víte," pravil Slartibartfast zvolna míchaje uměle zkonstruovanou kávu, čímž současně uváděl do pohybu styčné plochy mezi reálnými a nereálnými čísly, mezi interaktivními vjemy mysli a Vesmíru, a tak generoval restrukturované matrice implicitně obsažené subjektivity, jež umožňovala jeho lodi přetvářet samotnou koncepci času a prostoru, "jak to je."
"Ano," přikývl Arthur.
"Ano," potvrdil Ford.
"Co mám dělat s touhle porcí kuřete?" zeptal se Arthur.
Slartibartfast na něj vážně pohlédl.
"Pohrávejte si s ní," radil, "pohrávejte si s ní."
Demonstroval potřebný úkon na svém vlastním talíři.
Arthur učinil žádané a ucítil slabé chvění matematické funkce vibrující kuřecím stehnem na své čtyřdimenzionální pouti tím, co podle Slartibartfastova tvrzení je vesmírem o pěti rozměrech.
"Celá populace Krikkitu," pokračoval ve výkladu Slartibartfast, "se přes noc proměnila z okouzlujících, roztomilých, inteligentních..."
"...byť podivínských..." připomenul Arthur.
"...obyčejných lidí," dokončil Slartibartfast, "v okouzlující, roztomilé, inteligentní..."
"...podivínské..."
"...maniakální xenofoby. Představa Vesmíru jaksi nezapadala do jejich světového názoru, abych tak řekl. Prostě se s ní nedokázali vyrovnat. A tak se svým okouzlujícím, roztomilým, inteligentním a podivínským způsobem, chcete-li, rozhodli, že ho zničí.
Co se děje?"
"To víno mi nepřipadá moc dobré," ozval se Arthur a přičichl ke sklenici.
"Tak ho vraťte. To všechno je součástí matematiky té věci."
Arthur učinil, jak mu bylo řečeno. Topografie číšníkova úsměvu se mu příliš nezamlouvala, nikdy totiž neměl rád grafy.
"Kam míříme?" zajímal se Ford.
"Zpátky do Světnice informačních iluzí," odpověděl Slartibartfast, zvedl se a otřel si ústa matematickou reprezentací papírového ubrousku, "na druhou polovinu."

14. kapitola

"Krikkitský lid," pravila Jeho Nejvyšší Rozsuzovací Svrchovanost Soudce Pag, UNVR (Učený, Nestranný a Velmi Relaxovaný), předseda Rady soudců v procesu s krikkitskými válečnými zločinci, "jsou, no, víte, zkrátka jsou prostě parta fakticky skvělejch chlápků, jo, který čistě náhodou maj chuť kdekoho zabít. Krucinál, někdy mám po ránu úplně stejný pocity. Kurva štelung.
Fajn," pokračovala Jeho Svrchovanost, elegantním švihem si opřela nohy o lavici před sebou a na chvíli se odmlčela, aby sebrala nitku ze svých Obřadních plážových flákaček, "jenže s těmahle chlápkama asi nikdo nechce bejt v jedný

Galaxii."
Byla to pravda.
Krikkitský útok na Galaxii byl ohromující. Tisíce a tisíce obřích krikkitských válečných lodí náhle vyskočily z hyperprostoru a v jedné chvíli zaútočily na tisíce a tisíce nejdůležitějších světů, vždy se nejprve zmocnily surovin potřebných k vybudování další vlny lodí, a pak prásk, a klidně vymazaly nešťastné světy z existence.
Galaxie, která se v té době těšila období nebývalého klidu, míru a prosperity, se zapotácela jako člověk přepadený zezadu na louce.
"Chci říct," pokračoval Soudce Pag a rozhlédl se po obrovské ultramoderní (odehrálo se to před deseti biliony let, kdy výraz "ultramoderní" znamenal spousty nerezivějící oceli a zdrsněného betonu) soudní síni, "že tihle chlápci jsou prostě posedlí."
To byla rovněž pravda, a navíc jediné vysvětlení, na jaké zatím kdo dokázal přijít, pro nepředstavitelnou rychlost, s níž Krikkiťané šli za svým novým a absolutním cílem - zničení všeho, co není Krikkit.
Je to také jediné vysvětlení pro zarážející náhlost jejich uchopení hypertechniky potřebné k vybudování tisíců kosmických lodí a milionů smrtonosných bílých robotů.
Tito roboti skutečně zasévali hrůzu do srdcí všech, kdo se s nimi kdy setkali - ovšem ve většině případů trvala hrůza jen krátce, stejně jako osoba, která ji zakoušela. Byly to brutální létající bitevní stroje, zaměřené pouze na jeden cíl. Třímali strašlivé multifunkční bitevní obuchy, které, když se jimi máchlo jistým způsobem, dokázaly bořit domy, když se držely jiným způsobem, vystřelovaly spalující omnidestruktopráskací paprsky, a uchopeny ještě jinak odpalovaly celý arzenál ošklivých granátů od menších zápalných rozbušek až po maxifutr-hypernukleární bomby, schopné zneškodnit pořádně velké slunce. Pouhý úder obuchem granát současně odjistil a odpálil s fenomenální přesností na vzdálenost od pouhých několika metrů do stovek tisíc kilometrů.
"Jó," pravil dále Soudce Pag, "tak sme vyhráli." Odmlčel se a trochu si zažvýkal. "Vyhráli sme," opakoval, "ale žádná sláva to teda neni. Myslim jako že středně velká galaxie proti jedný malý planetě, jenže jak dlouho nám to trvalo? Soudní sluho?"
"Milordé?" zahlásil upjatý mužík v černém a povstal.
"Jak dlouho, kámo?"
"Je to maličko obtížné, milorde, vyslovit v této záležitosti přesný údaj. Čas a vzdálenost..."
"Klídek, čeče, vem to trochu vágně."
"Nerad bych, pane, hovořil vágně v takové..."
"Buď frajer a zkus to."
Soudní sluha na něj nevěřícně mžoural. Bylo zřejmé, že se mu, podobně jako většině členů právnické profese, Soudce Pag (neboli Zipo Bibrok 5 x 108, což bylo jméno, pod nímž byl z jakýchsi záhadných důvodů v soukromí znám) jeví jako člověk, s kterým jsou jen potíže. Byl to vyložený hulvát a nevychovanec. Evidentně si myslel, že skutečnost, že je majitelem nejlepší právnické hlavy, jaká kdy byla známa, mu dává právo chovat se, jak se mu zrovna zachce, a bohužel měl zřejmě pravdu.
"Ehm, tedy, milorde, velmi zhruba dva tisíce let" , zamumlal soudní sluha nešťastně.
"A kolik chlápků zařvalo?"
"Dva griliony, milorde."
Sluha usedl. Kdyby někdo v té chvíli pořídil jeho snímek pomocí hydrospekční fotografie, zjistilo by se, že z něj mírně uchází pára.
Soudce Pag se znovu rozhlédl po soudní síni, kde se shromáždily stovky nejvyšších činitelů celé galaktické administrativy, všichni ve slavnostních uniformách nebo tělech, podle zvyku, případně metabolismu.
Za stěnou z práskuvzdorného křišťálu stála skupina zástupců Krikkitu. Pohlíželi s klidnou, zdvořilou nenávistí na příslušníky cizích ras shromážděných zde, aby je soudili. Byla to nejvýznamnější chvíle v historii soudnictví a Soudce Pag to věděl.
Vytáhl z pusy žvejkačku a přilepil ji pod židli.
"Pěkná hromada nebožtíků," řekl tiše.
Pochmurné ticho v soudní síni se zdálo potvrzovat jeho názor.
"Takže, jak sem řek, je to parta fakticky skvělejch chlápků, ale nikdo s nima nechce bejt v jedný Galaxii, aspoň né, pokud toho nenechaj, pokud se nenaučej trochu relaxovat. Myslim jako že to bude v jednom kuse pěknej nervák, že jo? Bum prásk, kdy po nás zase skočej, né? Pokojná koexistence vyloučená, co? Přineste mi někdo krapáček vody. Díky."
Chvíli jen tak seděl a zamyšleně usrkával ze sklenice.
"Tak jó," pravil po chvíli, "slyšte mě slyšte mě. Tyhle chlápci totiž mají právo na svůj názor na Vesmír. A podle jejich názoru, kterej jim Vesmír vnutil, jo, jednali správně. Zní to blbě, ale myslim, že se mnou budete souhlasit. Voni věřej..."
Pohlédl na kousek papíru, který vylovil ze zadní kapsy soudcovských jeansů.
"Věřej v "mír, spravedlnost, morálku, kulturu, sport, rodinný život a vyhlazení všech ostatních forem života."
Pokrčil rameny.
"Už sem slyšel fůru horších věcí."
Zamyšleně se poškrábal v rozkroku.
"Fiíjůůů," pronesl. Znovu usrkl ze sklenice, pak ji pozdvihl ke světlu a zamračil se na ni. Obrátil ji na druhou stranu.
"Hele, je v tý vodě něco?" zeptal se.
"Ne, milorde," ujistil ho soudní uvaděč, který mu ji přinesl, dosti nervózně.
"Tak jí vodneste," obořil se na něj Soudce Pag, "a něco do ní dejte. Mám nápad."
Odsunul sklenici a předklonil se.

"Slyšte slyšte," zahlaholil.
Řešení bylo brilantní a znělo takto: Planeta Krikkit bude na věky uzavřena do schrány z Poma-Času, a uvnitř bude život plynout téměř nekonečně pomalu. Veškeré světlo bude od této schrány odkloněno, takže se stane neviditelnou a neproniknutelnou. Uniknout z této klauzury bude naprosto nemožné, pokud ovšem nebude otevřena zvenčí.
Teprve až zbytek Vesmíru definitivně skončí, až celé stvoření dojde zmaru a umírání (to bylo ovšem v době, kdy se ještě nevědělo, že konec Vesmíru bude velkolepým společenským podnikem v oblasti veřejného stravování) a život a hmota přestanou existovat, pak se planeta Krikkit se svým sluncem vynoří ze schrány Poma-Času a budou podle svého přání pokračovat v osamělé existenci v soumraku vesmírné prázdnoty.
Zámek bude umístěn na asteroidu, který bude zvolna obíhat kolem schrány.
Klíčem bude symbol Galaxie - Wikkitská brána.
Když v soudní síni konečně utichl aplaus, Soudce Pag už si lebedil v senz-o-sprše ve společnosti velmi hezké porotkyně, které už před půl hodinou prozíravě propašoval lístek se vzkazem.

15. kapitola

O dva měsíce později Zipo Bibrok 5 x 108 ustřihl nohavice galaktických státních jeansů a jal se utrácet část enormních palmare, které mu vynesly jeho rozsudky, na pláži poseté drahokamy, kde si právě nechával touž velmi hezkou porotkyní vtírat do zad qualaktinovou esenci. Byla to soolfinská dívka zpoza Oblačných světů Yagy. Měla pleť jako citrónové hedvábí a živě se zajímala o soudní konání.
"Slyšel jsi zprávy?" zeptala se.
"Žjůůůaaahh!" odpověděl Zipo Bibrok 5 x 108, a museli byste tam být, abyste přesně věděli, proč to řekl. To ovšem není na záznamu Informační iluze, je to známo jen z doslechu.
"Ne," dodal, když se přestalo dít to, co ho přimělo říct "Žjůůůaaahh". Mírně se pootočil, aby jeho tělo zachytilo první paprsky třetího a největšího ze tří sluncí pradávné planety Vod, které se právě šplhalo nad absurdně krásný obzor. Nebe zářilo největší opalovací kapacitou, jaká kdy byla známa.
Od klidného moře se sem zatoulala voňavá bríza, chvíli se ploužila po pláži a pak odplula zpět na moře zabrána do úvah, kam se vydat příště. Pak dostala ztřeštěný nápad a znovu si odskočila na pláž. A zase odplula na moře.
"Doufám, že žádný dobrý zprávy," zabručel Zipo Bibrok 5 x 108, "to už bych asi nevydržel."
"Tvůj rozsudek nad Krikkitem byl dnes vykonán," řekla dívka přepychově. Nebylo vůbec nutné říkat takovou jednoduchou věc přepychově, ale ona to nicméně udělala, protože prostě byl takový den. "Slyšela jsem to v rádiu, když jsem šla zpátky na loď pro balzám."
"Hmmm," zahučel Zipo a položil hlavu zpět na písek plný drahokamů.
"Něco se stalo," pokračovala dívka.
"Mmmm?"
"Krátce poté, co byla uzamčena schrána z Poma-Času," dívka se na chvíli odmlčela a energicky vtírala do Zipovy kůže qualaktinovou esenci, "se zjistilo, že jedna nezvěstná krikkitská loď, o které se myslelo, že byla zničena, je jenom nezvěstná. Loď se objevila a pokusila se zmocnit Klíče."
Zipo se zprudka posadil. "Cože?"
"Už je to v pořádku," pronesla hlasem, který by zklidnil i Velký třesk. "Zřejmě došlo ke krátké bitvě. Válečná loď i klíč byly disintegrovány a rozprášeny do prostoročasového kontinua. Vypadá to, že jsou navždy ztraceny."
Usmála se a nalila si na konečky prstů ještě trochu qualaktinové esence. Zipo se uklidnil a znovu ulehl.
"Udělej ještě, co jsi dělala před chvilkou," zamumlal.
"Tohle?"
"Ne, ne - tohle."
Zkusila to.
"Tohle?" zeptala se.
"Žjůůůaaahh!"
A zase byste tam museli být.
Voňavá bríza opět přilétla z moře.
Po břehu kráčel kouzelník, ale nikdo ho nepotřeboval.

16. kapitola

"Nic není navždy ztraceno," řekl Slartibartfast s tváří ozářenou rudými záblesky svíčky, kterou se robot-číšník pokoušel odnést, "až na Chalesmanskou katedrálu."
"Na co?" škubl sebou Arthur.
"Chalesmanskou katedrálu," opakoval Slartibartfast. "To bylo v průběhu mých výzkumů v rámci Kampaně za Reálný čas, když jsem..."
"Na co?" zeptal se Arthur znovu.
Stařec se odmlčel a snažil se uspořádat si myšlenky k poslednímu útoku na zamotanou historii, jak alespoň doufal.
Robotí číšník se pohyboval prostoročasovými matricemi způsobem, v němž se velkolepým způsobem snoubila nevrlost se servilností. Chňapl po svíčce a zmocnil se jí. Nechali si vystavit účet, přesvědčivě se handrkovali, kdo měl cannelloni a kolik měli lahví vína, čímž jak si Arthur mlhavě uvědomoval, úspěšně vyvedli loď ze subjektivního prostoru a navedli ji na stabilní oběžnou dráhu kolem neznámé planety. Číšník se teď domáhal své závěrečné úlohy v

celé šarádě a chtěl uklidit bistro.
"Všechno bude jasné," řekl Slartibartfast.
"Kdy?"
"Za okamžik. Poslouchejte. Proudy času jsou teď velmi znečištěné. Plave v nich spousta neřádstva, časové naplaveniny, a stále víc je jich vyvrhováno do fyzického světa. Víry v prostoročasovém kontinuu, chápete?"
"Jo, zase ten výr," přitakal Arthur.
"Heleďte, kam vlastně míříme?" ozval se Ford a odstrčil netrpělivě židli od stolu. "Protože já už tam chci být."
"Naším cílem," kmet pomalu odměřoval slabiky, "je pokusit se zabránit krikkitským bojovým robotům, aby získali celý Klíč, otevřeli schránu z Poma-Času skrývající planetu Krikkit a osvobodili zbytek své armády a své šílené vládce."
"Já jen že jste se zmiňoval o večírku," připomněl Ford.
"To jsem se skutečně zmínil," potvrdil Slartibartfast a svěsil hlavu.
Uvědomil si, že udělal chybu, protože ta myšlenka zřejmě měla pro Fordovu mysl zvláštní, nezdravou fascinaci. Čím déle tu objasňoval dlouhou a tragickou historii planety Krikkit a jejího lidu, tím více Ford Prefect toužil nezřízeně pít a tancovat s děvčaty.
Stařec došel k závěru, že se o večírku neměl zmiňovat, dokud to nebylo absolutně nutné. Ale už to bylo jednou venku a Ford se k té myšlence přímo přisál jako arkturská megapijavice ke své oběti, než jí ukousne hlavu a upláchne s její kosmickou lodí.
"Kdy už tam budeme?" zeptal se Ford dychtivě.
"Až dokončím vysvětlení, proč tam jdeme."
"Já osobně vím, proč tam jdu."
Ford se pohodlně opřel, založil ruce za hlavu a předvedl jeden ze svých úsměvů, z nichž se většina lidí nervózně ošívala.
Slartibartfast původně doufal, že v důchodu bude mít lehký život.
Plánoval si, že se naučí hrát na oktaventrální hibifón, což, jak věděl, bylo příjemně nesplnitelné předsevzetí, protože měl nesprávný počet úst.
Jeho dalším plánem bylo napsat výstřední a zásadně nepřesnou monografii na téma rovníkových fjordů s cílem znejasnit jednu či dvě věci, které považoval za důležité. Místo toho se nějak dal přemluvit, aby pracoval na částečný úvazek pro Kampaň za Reálný čas, a ještě ke všemu to začal brát vážně - poprvé v životě.
Následkem toho teď trávil rychle ubývající poslední léta svého života bojem se zlem a pokusy o záchranu Galaxie.
Došel k závěru, že je to těžká práce a zhluboka si povzdychl.
"Poslyšte," pustil se do dalšího výkladu, "v Kamčasu..."
"Cože?" nechápal Arthur.
"Kampaň za Reálný čas, o které vám povím později. Zjistil jsem, že pět kusů časové naplaveniny, které v relativně nedávné době žbluňkly zpět v existenci, patrně odpovídají pěti částem ztraceného Klíče. Přesně jsem dokázal vystopovat jen dva - Dřevěný pilíř, který se objevil na vaší planetě, a Stříbrné břevno. Vypadá to, že je na jakémsi večírku. Musíme se tam dostat a získat ho dřív, než ho najdou krikkitští roboti, jinak se může stát cokoliv."
"Ne," řekl Ford pevně. "Musíme jít na večírek, abychom tam hodně pili a tancovali s děvčaty."
"Ale copak jste vůbec nepochopil, co jsem vám tu...?"
"Ale ano," pravil Ford s náhlou a nečekanou zuřivostí. "Všechno jsem to moc dobře pochopil. Právě proto toho chci vypít co nejvíc a tancovat s co nejvíce děvčaty, dokud ještě nějaká jsou. Jestli to, co jste nám ukázal, je pravda..."
"Pravda? Ovšemže je to pravda."
"...pak máme šanci asi jako surmovka čeřitá v supernově."
"Cože?" zareagoval Arthur bystře. Až do této chvíle urputně sledoval konverzaci a snažil se neztratit nit.
"Jako surmovka čeřitá v supernově," zopakoval hbitě Ford, aniž by ztratil na otáčkách. "Takže..."
"Co má surmovka co dělat se supernovou?" užasl Arthur.
"Nemá," vysvětloval Ford, "v ní šanci."
Odmlčel se, aby zjistil, zda se mu podařilo věc objasnit. Zmatený výraz, který se vydal na novou, namáhavou pouť, po Arthurově tváři, mu prozradil, že ne.
"Supernova," pustil se Ford do výkladu tak rychle a zřetelně, jak jen dokázal, "je hvězda, která vybuchne téměř poloviční rychlostí světla a hoří jasně jako bilion sluncí, načež se zhroutí v supertěžkou neutronovou hvězdu. Je to hvězda, která spaluje jiné hvězdy, chápeš? V supernově nemá šanci nic."
"Chápu," přikývl Arthur. Takže..."
"Ale proč zrovna surmovka?"
"A proč ne? To je přece jedno."
Arthur přijal vysvětlení a Ford pokračoval a snažil se, seč mohl, dopracovat k týmž zuřivým otáčkám jako předtím.
"Vtip je v tom," vykládal, "že lidé jako já a vy, Slartibartfaste, a jako Arthur - zvlášť a speciálně jako Arthur - jsou jen diletanti, excentrici, flákači, darmošlapové, když dovolíš."
Slartibartfast se zamračil, zčásti zmateně a zčásti dotčeně. Chtěl promluvit.
"-...," a dál se nedostal.
"My nejsme ničím posedlí, rozumíš," trval na svém Ford.
"..."
"A to je rozhodující faktor. Proti posedlosti nemůžeme vyhrát. Jim na tom záleží, nám ne. Oni zvítězí."
"Mně záleží na spoustě věcí," protestoval Slartibartfast a hlas se mu třásl, částečně nelibostí, ale částečně i nejistotou.
"Například?"

"No přece..." bránil se stařec, "život, Vesmír. Všechno, vlastně. Fjordy."
"Umřel byste pro ně?"
"Pro fjordy?" zamrkal Slartibartfast překvapeně. To ne."
"Tak vidíte."
"Neviděl bych v tom žádný smysl, upřímně řečeno."
"A já pořád nevidím žádnou souvislost," postěžoval si Arthur "se surmovkami."
Ford cítil, že se mu konverzace vymyká z rukou, a odmítal se dát čímkoliv odvést od tématu. "Vtip je v tom, že nejsme obsesívní typy, takže nemáme šanci proti..."
"Až na tvou náhlou posedlost surmovkami," vedl Arthur svou, "kterou jsem doteď nepochopil."
"Mohl bys laskavě surmovky vynechat?"
"Já ano, když je vynecháš ty," ohradil se Arthur. "Ty jsi s tím začal."
"Byla to chyba," řekl rychle Ford, "zapomeň na ně. Vtip je v tomhle."
Předklonil se a opřel si čelo o špičky prstů.
"O čem jsem to mluvil?" zeptal se unaveně.
"Pojďme na večírek," shrnul věc Slartibartfast, "ať už z jakýchkoliv důvodů." Vstal a zavrtěl hlavou.
"Myslím, že to jsem právě chtěl říct," upamatoval se Ford.
Z nějakého nevysvětlitelného důvodu byly boxy teleportu umístěny v koupelně.

17. kapitola

Cestování v čase je považováno za stále větší hrozbu. Historie začíná být znečištěná.
Encyclopaedia Galactica má mnoho co říci o teorii a praxi cestování v čase, z čehož většina je nesrozumitelná pro každého, kdo nestrávil alespoň čtyři životy studiem vyšší hypermatematiky, a protože právě to bylo před vynálezem cestování v čase nemožné, vládne určitá nejistota především v otázce, jak se vlastně na tuhle myšlenku přišlo. Jedna z racionalizací problému zní, že cestování v čase bylo díky své podstatě vynalezeno současně ve všech obdobích historie, ale to je zjevná blbost.
Problém je ale v tom, že z valné části historie se teď taky stala zjevná blbost.
Tady je příklad. Některým lidem možná nebude připadat významný, ale pro jiné má zásadní důležitost. Závažný je rozhodně fakt, že to byla právě tato událost, která ponejprv (nebo snad naposledy? To záleží na tom, z které strany se díváte na historii, což je dnes stejně znepokojivá otázka) vyvolala v život Kampaň za Reálný čas.
Existuje totiž, nebo možná existoval, jeden básník. Jmenuje se Lallafa a napsal básně s názvem Zpěvy dlouhé země, které jsou všeobecně uznávány jako nejlepší verše vůbec.
Jsou/byly nevýslovně nádherné.
Lze říci, že o nich nemůžete mluvit a přitom odolat návalu emocí, pravdivosti a pocitu celistvosti a jednoty věcí, aniž byste, pocítili potřebu svižné procházky kolem bloku s případnou zastávkou v baru na sklenku perpektivy se sodovkou na zpáteční cestě. Tak dobré básně to byly.
Lallafa žil v hvozdech Dlouhé země v Effě. Tam žil a tam také napsal své básně. Napsal je na papír vyrobený ze sušených habrových listů, a nedostalo se mu ani dobrodiní všeobecného vzdělání a zabělovací vodičky. Psal o světle v habrových lesích, a o tom, co si o něm myslí. Psal o temnotě v hvozdech, a o tom, co si o ní myslí. Psal o dívce, která ho opustila, a o tom, co si přesně o tom myslí.
Jeho básně byly objeveny dávno po jeho smrti a všichni nad nimi užasli. Zpráva o nich se šířila jako jitřní slunce. Po celá staletí ozařovaly a zavlažovaly životy mnoha lidí, které jinak mohly být temnější a sušší.
A pak, krátce po vynálezu cestování v čase, napadlo některé velkovýrobce zabělovací vodičky, jestli by jeho básně byly bývaly ještě lepší, kdyby byl měl k dispozici některou vysoce kvalitní zabělovací vodičku, a jestli by se nedal přesvědčit, aby řekl pár slov v tomto smyslu.
Vydali se za ním po časových vlnách, nalezli ho, vysvětlili mu - s jistými obtížemi - situaci a opravdu ho přesvědčili. Přesvědčili ho dokonce tak dalece, že se z něj jejich přičiněním stal boháč, a dívka, o které mu mělo být souzeno psát s takovou přesností, se nikdy nedostala k tomu, aby ho opustila, a nakonec se přestěhovali do moc pěkného bejváku ve městě, odkud pak často dojížděl do budoucnosti na televizní besedy, v nichž se stal díky svému vtipu hvězdou.
K napsání básní se pochopitelně nedostal, což byl tak trochu problém, ale i ten se dal snadno vyřešit. Výrobci zabělovacích vodiček ho jednoduše vypakovali na týden ven s pozdějším vydáním jeho knihy a svazkem sušených habrových listů, aby na ně básně opsal, a uložili mu, aby sem tam udělal naschvál nějakou chybu a opravil ji.
Hodně lidí dnes říká, že ony básně náhle ztratily cenu. Jiní tvrdí, že jsou úplně stejné jako dřív, tak co se tedy vlastně změnilo? Ti první říkají, že v tom to není. Nevědí přesně, v čem to je, ale jsou si jisti, že to není v tom. Uspořádali Kampaň za Reálný čas, aby se takovýmhle věcem zabránilo. Jejich argumenty výrazně podpořila skutečnost, že asi tak týden po ustavení jejich organizace přišla zpráva, že velkolepá Chalesmanská katedrála byla nejen zbořena, aby na jejím místě mohla vyrůst nová iontová rafinerie, ale že stavba rafinerie trvala tak dlouho a musela se tudíž protáhnout tak daleko do minulosti, aby produkce iontů mohla začít včas, že Chalesmanská katedrála teď ani nikdy nebyla postavena. Pohlednice s obrázkem katedrály náhle získaly nesmírnou cenu.
A tak se valná část historie navždy ztratila. Přívrženci Kampaně za Reálný čas tvrdí, že stejně jako snadné cestování způsobilo erozi rozdílů mezi jednotlivými zeměmi a světy, tak také cestování v čase má teď na svědomí erozi rozdílů mezi jednotlivými epochami. "Minulost je teď úplně jako cizí země," říkají: "Dělají tam všechno úplně stejně."

18. kapitola

Arthur se materializoval s veškerým obvyklým potácením a chytáním se za hrdlo, srdce a různé jiné údy, v němž si dosud tak liboval, kdykoliv byl nucen podstoupil jednu z oněch ohavných a bolestných materializací na něž si rozhodně nemínil zvyknout.
Rozhlédl se po ostatních.
Nebyli tu.
Znovu se rozhlédl.
Stále tu nebyli.
Zavřel oči.
Otevřel je.
Rozhlédl se po ostatních.
Tvrdošíjně setrvávali v nepřítomnosti.
Znovu zavřel oči, jako přípravu na další bezvýsledné cvičení tohoto typu, a protože teprve tehdy, se zavřenýma očima, začal jeho mozek registrovat, na co se jeho oči dívaly, když byly otevřené, přelétl mu přes tvář zmateně zamračený výraz.
A tak znovu otevřel oči, aby si ověřil fakta, a zamračený výraz už zůstal na místě.
Spíš než co jiného ještě zesílil a pohodlně se usadil. Pokud je tohle večírek, je tak mizerný, že všichni ostatní odešli.
Zavrhl tento směr úvah jako zcela marný. Tohle zjevně nebyl večírek. Byla to jeskyně nebo spíš labyrint nebo tunel či něco podobného - nebylo tu dost světla, aby se to dalo rozeznat. Byla tu jen tma - vlhká, světélkující tma. Jediným zvukem byly ozvěny jeho vlastního dechu, které zněly dost utrápeně. Zlehka si odkašlal a pak naslouchal slabounké strašidelné ozvěně putující kroutícími se chodbami a slepými komnatami jako v nějakém ohromném labyrintu, a nakonec se vracející týmiž neviděnými chodbami, jako by chtěla říci... "Ano?"
Takhle to bylo s každým sebenepatrnějším zvukem, který vydal, což ho znervózňovalo. Zkusil si pobrukovat veselou melodii, ale vrátila se mu zpět změněná v ponurý žalozpěv, a tak raději přestal.
Myslí se mu náhle začaly míhat představy z příběhu, který mu vyprávěl Slartibartfast. Napůl očekával, že se znenadání objeví smrtonosní bílí roboti, tiše vystoupí ze stínů a zabijí ho. Zadržel dech. Nezabili ho. Vydechl. Nevěděl, co vlastně čeká.
Někdo nebo něco ho ale zřejmě očekávaly, protože v tu chvíli se v temné dálce náhle rozblikl strašidelný zelený neonový nápis.
Bezzvučně pravil:
BYL JSI ODCHÝLEN
Nápis zase zhasl způsobem, o němž si Arthur nebyl vůbec jist, že se mu líbí. Zhasl s jakousi pohrdlivou okázalostí.
Arthur se pokoušel přesvědčit sám sebe, že je to jen směšný trik jeho vlastní představivosti. Neonový nápis přece buď svítí nebo nesvítí, podle toho, jestli jím protéká elektrický proud. Neexistuje způsob, přesvědčoval se, jak docílit přechodu z jednoho stavu do druhého s pohrdlivou okázalostí. Zahalil se těsněji do županu, a přesto se zachvěl.
Neonový nápis v hlubinách se náhle znovu záhadně rozsvítil, ale tentokrát sděloval jen tři tečky a čárku, takhle:
...,
Jenže v neonové zeleni.
Nápis se mu pokoušel naznačit, jak si Arthur uvědomil, když na něj vteřinu či dvě nechápavě zíral, že to není všechno, že sdělení není úplné. Pokoušel se o to s nadlidskou pedanterií, uvažoval Arthur dále. Nebo přinejmenším s nelidskou pedanterií.
Vtom se věta sama od sebe doplnila těmito dvěma slovy:
ARTHURE DENTE.
Zavrávoral. Pokusil se najít rovnováhu a podívat se znovu a pořádně. Nápis stále hlásal ARTHURE DENTE, a tak zavrávoral znovu.
Nápis znovu zhasl a mžikající Arthur opět zůstal ve tmě, jen na sítnici mu poskakovala nezřetelná červená podoba jeho vlastního jména.
BUD VÍTÁN, pravil náhle nápis.
Ale po chvíli dodal:
A TO ZAS NE.
Ledově chladný strach, který se kolem něj celou dobu vznášel a čekal na svou chvíli, pochopil, že právě nadešla, a střemhlav se na něj vrhl. Pokoušel se útok odrazit. Přidřepl do střehu v jakési přikrčené pozici, jak to viděl někoho předvádět v televizi, ale musel to být někdo se silnějšími koleny. Uštvaně zíral do tmy.
"Ehm, haló!" zavolal zkusmo.
Odkašlal si a zkusil to znovu, tentokrát hlasitěji a bez "ehm". O kus dál v chodbě jako by někdo začal bušit do basového bubnu.
Chvíli naslouchal a uvědomil si, že to je jen tlukot jeho vlastního srdce.
Naslouchal ještě pár vteřin a uvědomil si, že to není jeho srdce, ale že to někdo o kus dál v chodbě buší do basového bubnu.
Na čele mu vyrazily kapky potu, napjaly povrchovou blanku a odskočily. Položil ruku na zem, aby se podepřel v číhavém podřepu, který se mu příliš nedařil. Nápis se znovu proměnil. Pravil:
NEMĚJ OBAVY
A po chvíli dodal:
ZAČNI SE STRAŠNĚ BÁT, ARTHURE DENTE.

A znovu zhasl. Zase zůstal ve tmě. Připadalo mu, že mu oči vylézají z hlavy. Nevěděl jistě, jestli je to proto, že se snaží bystřeji vidět, nebo jestli už toho mají dost a chtějí pryč.
"Haló?" zkusil to znovu a tentokrát se pokusil vložit do svého hlasu drsnou a agresívní sebejistou notu. "Je tu někdo?"
Žádná odpověď, nic.
To ho vynervovalo ještě víc, než kdyby se nějaká odpověď ozvala, a tak začal před strašidelnou nicotou ustupovat. Čím víc však ustupoval, tím víc byl vyděšený. Po chvíli si uvědomil, že je to proto, že viděl tolik filmů, v nichž hrdina ustupuje stále dál před nějakou imaginární hrůzou, až do ní nakonec vrazí, protože mu nadběhne zezadu.
V tu chvíli ho napadlo hodně rychle se otočit.
Nic tam nebylo.
Jen černá tma.
Ta ho vynervovala doopravdy, takže před ní začal ustupovat tam, odkud přišel.
Po chvíli ho náhle napadlo, že teď vlastně ustupuje směrem k tomu, před čím ustupoval původně.
Nemohl se ubránit pocitu, že to je naprostá hloupost. Usoudil, že bude lepší ustupovat tím směrem, kudy ustupoval předtím. Otočil se tedy.
V tom okamžiku se ukázalo, že druhá úvaha byla správná, protože za ním tiše stála nepopsatelně ohyzdná příšera.
Arthur sebou zběsile škubl, zatímco jeho kůže chtěla uskočit na jednu stranu a kostra na druhou, kdežto mozek se snažil rozhodnout, kterým uchem by nejraději vylezl ven.
"Vsadím se, že sis nemyslel, že se ještě uvidíme," pravila příšera, což Arthurovi připadalo jako zvláštní poznámka, vzhledem k tomu, že podivné stvoření nikdy v životě neviděl. A že ho opravdu neviděl, bylo jisté z toho prostého důvodu, že mohl v noci spát. Bylo totiž... bylo... bylo...
Mžoural na ně. Stálo úplně bez hnutí. Přece jen mu trochu něco připomínalo.
Prostoupil ho strašlivě ledový klid, když mu došlo, že se dívá na skoro dvoumetrový hologram mouchy domácí.
Uvažoval, proč mu někdo zrovna v tuhle chvíli ukazuje skoro dvoumetrový hologram mouchy domácí. Uvažoval, čí hlas to asi slyšel.
Byl to strašlivě realistický hologram.
Pak najednou zmizel.
"Nebo možná si mě líp pamatuješ," ozval se náhle hlas, hluboký, dutý, zlovolný hlas, který zněl jako roztavený dehet mazlavě vytékající ze sudu s něčím škaredým za lubem, "jako králíka."
Pink, a z ničeho nic tu s ním v temném labyrintu byl králík, obrovský, obludně, hnusně hebký a rozkošný králík - opět jen obraz, ale tak přesný, že každý jednotlivý hebký a rozkošný chlup vypadal jako skutečná, samostatná věc rostoucí z jeho hebkého rozkošného kožichu.
Arthur se lekl vlastního odrazu v jeho hebkých, rozkošných, extrémně obrovských a bez mrknutí hledících očích.
"Narodil jsem se ve tmě," rachotil hlas, "vyrostl jsem ve tmě. Jednoho rána jsem poprvé vystrčil hlavu na ten krásný neznámý svět a dostal jsem rovnou mezi oči něčím, co se podezřele podobalo nějakému primitivnímu nástroji vyrobenému z pazourku.
A vyrobil jsi ho ty, Arthure Dente, a hodil jsi ho taky ty. Dost tvrdě, jak si vzpomínám.
Z mé kůže sis vyrobil brašnu na zajímavé kameny. Náhodou to vím, protože jsem se vrátil v příštím životě jako moucha a tys mě praštil. Znova. Jenže tentokrát jsi mě rozplácl brašnou, kterou jsi vyrobil z mé bývalé kůže.
Arthure Dente, jsi nejen krutý a bezcitný člověk, ale jsi také děsivě netaktní."
Hlas se odmlčel a Arthur zůstal tupě civět.
"Vidím, že jsi brašnu někde ztratil," pokáral ho hlas. "Nejspíš už tě omrzela, viď?"
Arthur bezmocně zakroutil hlavou. Chtěl vysvětlit, že ve skutečnosti měl brašnu velice rád a svědomitě o ni pečoval a bral ji všude s sebou, ale že z nějakého záhadného důvodu pokaždé, když kamkoli cestoval, vždycky naprosto nepochopitelně skončil s nesprávnou brašnou. Dokonce i teď, když tu stál, všiml si ponejprv, že brašna, kterou má s sebou, je zřejmě vyrobená z nějaké dost hnusné napodobeniny leopardí kůže, že to není ta, kterou měl ještě před chvílí, než dorazil sem, ať už je teď kdekoliv, a že takovou by si v žádném případě nevybral a pámbu ví, co v ní bude, když není jeho, a že by raději chtěl svou původní brašnu, ovšem až na to, že ho strašlivě mrzí, že ji, respektive materiál na její výrobu, tj. králičí kůži, tak rezolutně odejmul jejímu předchozímu majiteli, tj. králíkovi, jehož měl právě tu čest neúspěšně a bezvýsledně oslovit.
Vše, co se mu ve skutečnosti podařilo říct, bylo "Hmrp."
"Seznam se s mlokem, na kterého jsi šlápl," pokračoval hlas.
A najednou tu v chodbě s Arthurem stál obří šupinatý mlok. Arthur se otočil, vyjekl, uskočil dozadu a zjistil, že stojí uprostřed králíka. Znovu vyjekl, ale uskočit neměl kam.
"To jsem byl taky já," hrozivě duněl hluboký hlas, "jako kdybys nevěděl..."
"Věděl?" nadskočil Arthur. "Jak bych to mohl vědět?"
"Na reinkarnaci je zajímavé," chraptěl hlas, "že většina lidí, většina duchů, si neuvědomuje, že se to děje jim."
Efektně se odmlčel. Pokud šlo o Arthura, bylo už efektů až dost.
"Ale já jsem si to uvědomoval," zasyčel hlas, "totiž začal jsem si to uvědomovat. Zvolna. Postupně."
Pak se ten někdo znovu odmlčel a nabral dech.
"Těžko jsem si mohl nevšimnout, že?" zahulákal, "když se mi to stávalo zas a znovu, pořád dokola! V každém životě, který jsem žil, mě zabil Arthur Dent. Jedno, jaký svět, jaké tělo, jaká doba. Zrovna si zvykám, a najednou přijde Arthur Dent a pic - zabije mě.
Těžko si nevšimnout. To totiž osvěží paměť. To se člověku připomene. To je totiž zatraceně nápadná věc!

"To je legrace, říkal si můj duch, když si to šupajdil na křídlech zpět na onen svět po dalším bezvýsledném, Dentem ukončeném výletu do země živých, "ten člověk, který mě zašlápl, když jsem hopsal přes cestu do svého oblíbeného rybníčku, mi byl nějak povědomý... Postupně jsem si to dal dohromady, Dente, můj mnohonásobný vrahu!"
Ozvěny hlasu duněly chodbou před ním i za ním. Arthur stál, ledový a němý, hlava se mu nevěřícně třásla.
"A tady je chvíle, Dente," vřískl hlas, který se teď dopracoval k horečnatým výšinám nenávisti, "tady je chvíle, kdy jsem konečně pochopil!"
Nepopsatelně ohavná, jedině tak lze popsat věc, která se před Arthurem náhle rozevřela, až se zajíkl a zakloktal hrůzou, ale zde je alespoň pokus o popis, jak hnusná byla. Bylo to jako obrovitá třaslavá vlhká jeskyně, v níž se válelo velké, slizké a přitom hrubé velrybovité stvoření a plazilo se po obludných bílých náhrobních kamenech. Vysoko nad stropem jeskyně se klenul rozlehlý poloostrov, v němž bylo vidět temné hlubiny dalších dvou hrozivých jeskyní, které...
Arthur si náhle uvědomil, že se dívá do vlastních úst, když vtom jeho pozornost upoutala živá ústřice, bezmocně do nich vyklopená.
Zapotácel se a s výkřikem odvrátil oči.
Když se podíval znovu, děsivé zjevení bylo pryč. Chodba byla temná a pro tu chvíli tichá. Osaměl se svými myšlenkami. Byly to mimořádně nepříjemné myšlenky a raději by byl měl garde.
Ozval se další zvuk, dunivý rachot mohutné stěny, která se odsunula stranou, aby odhalila prozatím jen černou prázdnotu. Arthur nahlížel do prázdného prostoru jako myš nakukující do ztemnělého psince.
Hlas znovu promluvil.
"Řekni, že to byla náhoda, Dente," zaburácel. "Vyzývám tě, abys řekl, jestli si troufáš, že to byla náhoda!"
"Taky že to byla náhoda," pospíšil si Arthur.
"To tedy nebyla!" vřískl hlas v odpověď.
"Byla," odporoval Arthur, "byla to..."
"Jestli to byla náhoda," zařval hlas, "tak se nejmenuju Agrajag!!!"
"A vy pravděpodobně budete tvrdit, že se tak jmenujete," usoudil Arthur.
"Jo!" zasyčel Agrajag, jako by právě dokončil brilantní sylogismus.
"Obávám se ale, že to přesto byla náhoda," trval na svém Arthur.
"Pojď sem a řekni to!" zavyl hlas v novém poryvu mrtvičného vzteku.
Arthur vešel a prohlásil, že to byla náhoda, nebo spíš skoro řekl, že to byla náhoda. Jeho jazyk totiž ke konci posledního slova ztratil půdu pod nohama, protože se uvnitř rozsvítila světla a odhalila, do čeho to vkročil.
Byla to katedrála nenávisti.
Byl to výtvor mysli nejen pokřivené, ale skutečně vymknuté.
Bylo to obrovské. Bylo to hrůzné.
Uvnitř stála Socha.
K té se dostaneme za chvíli.
Obrovitá, nepochopitelně obrovitá síň vypadala, jako by byla vytesána z lůna hory, nejspíš proto, že to bylo přesně to, z čeho byla vytesána. Arthur stál a zíral na ni a připadalo mu, že se nepříjemně otáčí kolem jeho hlavy.
Byla úplně černá.
Tam, kde zrovna černá nebyla, si člověk přál, aby černá byla, protože barvy, jimiž byly zvýrazněny některé detaily, se pohybovaly v hrůzném spektru odstínů, jimž se oko vzpírá, od ultra příšerné violeti až po infra vražedně rudou, a cestou to braly přes jaterní purpur, úchylně šeříkovou, hnisavě žlutou, sienu upálenou a snětivou zeleň.
Ony nepopsatelné detaily zvýrazněné těmito barvami byly chrliče, které by vypudily Francise Bacona od oběda.
Chrliče, všechny hledící ze zdí, sloupů, opěrných pilířů a fiál a z kněžiště k Soše, ke které se dostaneme za okamžik.
A pokud by snad chrliče odradily od oběda Francise Bacona, pak by Socha odstrašila od poledního jídla je, pokud by ovšem byly živé, aby je mohly sníst, což nebyly, a pokud by se jim někdo nějaký oběd pokusil nabídnout, což se nestalo.
Do monumentálních zdí byly kolem dokola vytesány rozsáhlé pamětní desky připomínající ty, kdož padli za oběť Arthuru Dentovi.
Jména některých padlých byla podtržena a označena hvězdičkou. Tak například jméno krávy, která byla poražena a z níž Arthur snědl biftek, nebylo nijak zvýrazněno, kdežto jméno ryby, kterou sám chytil, a pak se rozhodl, že mu nechutná a nechal ji na talíři, bylo dvakrát podtrženo a označeno třemi hvězdičkami a křížkem v podobě zkrvavené dýky pro větší důraz.
Nejvíc zneklidňující na tom všem, kromě Sochy, k níž se postupně propracováváme, byla skutečnost, která z toho jasně vyplývala, totiž že všichni ti lidé a bytosti byly stále jedna a táž osoba, pořád dokola.
A bylo zřejmé, že tato osoba je mimořádně rozčilená a rozzlobená, byť z důvodů ne zcela objektivních.
Skoro by se dalo říci, že dotyčný dosáhl stupně rozzlobenosti ve Vesmíru dosud nevídaného. Byla to rozzlobenost epických rozměrů, rozzlobenost hořící žhavým plamenem, rozzlobenost, která ve své nekonečné uraženosti obsáhla veškeren čas a prostor.
A této rozzlobenosti se dostalo nejplnějšího vyjádření v Soše stojící uprostřed vší té obludnosti. Byla to socha Arthura Denta, a ne zrovna lichotivá. Patnáct metrů vysoká a na celém povrchu by se nenašel jediný centimetr, který by nebyl nabit urážkou v výsměchem zobrazenému předmětu, a dlužno říci, že patnáct metrů něčeho takového by stačilo vzít sebevědomí kterémukoliv předmětu. Od nepatrného pupínku na straně nosu až po ubohý střih jeho županu, každý sebenepatrnější aspekt Arthurovy osobnosti byl pečlivě očerněn, ztepán a nactiutrhán.
Arthur se tu jevil jako příšera, jako zlovolný, nenasytný, hltavý, krví zbrocený obr lidožrout vraždící vše, na co přijde v soukromém vesmíru jedné nevinné bytosti.

Každou z třiceti paží, jež se mu tvůrce v uměleckém zápalu rozhodl dát, buď rozbíjel mozek králíkovi, zabíjel mouchu, vytahoval kuřecí kost, vybíral si blechu vlasů či dělal něco, co Arthur na první pohled nedokázal identifikovat.
Většina jeho četných nohou dupala po mravencích.
Arthur si zakryl oči rukama, svěsil hlavu a zvolna jí vrtěl ze strany na stranu v hrůze a smutku z šíleného pořádku věcí.
Když oči znovu otevřel, stál před ním onen člověk nebo stvoření, či co to vlastně bylo, které údajně neustále pronásledoval.
"HhhhhmmmmmmffffvRRRRR!" pravil Agrajag.
Ať už byl cokoli, vypadal jako tlustý pološílený netopýr. Kolébavou kachní chůzí se batolil kolem Arthura a sem tam do něj dloubl křivým pařátem.
"Podívejte se...!" zaprotestoval Arthur.
"HhhhhmmmmmmffffvRRRRR!" vysvětlil Agrajag, což Arthur, byť neochotně, přijal na základě toho, že mu tohle ošklivé a podivně zruinované zjevení poněkud nahánělo strach.
Bylo černé, odulé, vrásčité a kožovité.
Jeho netopýří křídla byla jaksi mnohem strašidelnější proto, že byla dojemně zpřelámaná a bezmocně se zmítala, než kdyby to byla silná, svalnatá křídla, energicky bijící do vzduchu. Nejděsivější byla patrně houževnatost s níž lpěl na své existenci, navzdory mizivým fyzickým šancím.
Vlastnil šokující sbírku zubů.
Vypadaly, jako by každý pocházel z úplně jiného zvířete, a v ústech je měl uspořádány v tak bizarních úhlech, že to vypadalo, že kdyby se doopravdy pokusil do něčeho kousnout, urafl by si přitom půlku obličeje a nejspíš by přišel i o oko.
Tři malá naštvaná očka se rozhlížela asi tak příčetně jako ryba v houští ptačího zobu.
"Byl jsem na kriketovém zápase," zachroptěl.
Arthurovi ta představa na první pohled připadala tak groteskní, že se málem zadusil.
"Ale ne v tomhle těle," zaskřehotalo stvoření, "ne v tomhle těle! Tohle je mé poslední tělo. Můj poslední život. Tohle je mé tělo zrozené pro pomstu. Pro zničení Arthura Denta! Má poslední šance. A musel jsem o ně bojovat."
"Ale..."
"Byl jsem na kriketovém zápase!" zaburácel Agrajag. "Měl jsem slabé srdce, ale říkal jsem své ženě, ale co, co se mi může stát na kriketovém zápase? A jak se tak dívám, co se nestane?
Dva lidi se zčista jasna zlomyslně vynoří odnikud přímo přede mnou. Poslední, čeho jsem si nemohl nepovšimnout, než mé ubohé srdce šokem přestalo tlouci, bylo, že jeden z nich je Arthur Dent s králičí kostí ve vousech. Náhoda?"
"Ano," přisvědčil Arthur.
"Náhoda?" zavřeštělo stvoření, bolestně zaplácalo křídly a způsobilo si jedním zvlášť ošklivým zubem drobný šrám na pravé tváři. Při zevrubnější prohlídce, jíž se předtím doufal vyhnout, si Arthur všiml, že větší část Agrajagova obličeje je pokryta roztřepenými proužky lepkavé černé náplasti.
Nervózně ucouvl. Zatahal se za vousy. Zhrozil se, když zjistil, že v nich má stále vetknutou králičí kost.
Vytáhl ji a odhodil.
"Podívejte se," začal znovu, "to osud si s vámi ošklivě zahrává. Se mnou. S námi. Je to naprostá náhoda."
"Co proti mně máš, Dente?" zavrčela příšera a bolestivě kolébavým krokem k němu přistoupila blíž.
"Nic," ujišťoval Arthur, "na mou duši nic."
Agrajag na něj upřeně hleděl korálkovýma očima.
"To je ovšem hodně zvláštní způsob chování k někomu, proti komu nic nemáš, neustále ho zabíjet. Velmi zvláštní způsob sociální interakce, řekl bych. Řekl bych, že je to lež!"
"Podívejte se," bránil se Arthur. "Mě je to hrozně líto, ale tohle je strašlivé nedorozumění. Musím jít. Nemáte hodinky? Mám pomáhat při záchraně Vesmíru." Ustoupil o další krok.
Agrajag postoupil o další krok blíž.
"V jednu chvíli," zasyčel, " v jednu chvíli už jsem se rozhodl, že to vzdám. Ano. Už se nevrátím. Zůstanu v podsvětí. A co se nestalo?"
Arthur naznačil škubavými pohyby hlavy, že nemá tušení, a ani mít nechce. Zjistil, že docouval až k tmavému studenému kameni, otesanému s nepředstavitelným herkulovským úsilím do podoby obludné travestie jeho vlastních pantoflí na doma. Vzhlédl na své hrůzně parodické zpodobnění tyčící se nad ním. Pořád ještě nepřišel na to, co dělá jedna z jeho četných rukou.
"Byl jsem násilím vtažen zpět do fyzického světa," vedl dál svou Agrajag, "jako trs petúnií. V ozdobném květináči, abych tak dodal. Tento šťastný život pro mě začal, pochopitelně v květináči, bez jakékoli opory pět set kilometrů nad povrchem jedné obzvlášť ponuré planety. Pomyslel by sis možná, že pro květináč petúnií to není přirozeně udržitelná pozice. A měl bys pravdu. Ten život skončil krátce nato, o pět set kilometrů níž. V čerstvém vraku velryby, abych tak dodal. Mého duchovního bratra."
S novou dávkou nenávisti na Arthura potměšile zašvidral.
"Cestou dolů," zavrčel, "jsem si nemohl nepovšimnout nóbl bílé kosmické lodi. A kdo to koukal z průzoru? Nafoukaně se tvářící Arthur Dent. Náhoda?!!"
"Jistě," ňafl Arthur. Když znovu vzhlédl k soše, pochopil, že paže, jejíž funkci dosud nechápal, svévolně volá v existenci k záhubě odsouzený květináč petúnií. Tahle idea ovšem člověka hned nepraští do očí.
"Musím už jít," naléhal Arthur.
"Nejdřív tě zabiju," opáčil Agrajag, "a pak můžeš jít."
"Ne, to by nebylo k ničemu," vykládal Arthur a začal šplhat na šikmou tvrdou stěnu svého kamenného pantofle,

"protože musím zachránit Vesmír, víte. Musím najít Stříbrné břevno, a to se po smrti hledá dost špatně."
"Zachránit Vesmír," uplivl si Agrajag pohrdavě. "Na to jsi měl myslet, než jsi začal tu svou vendetu proti mně. A co tehdy na Stavromula Beta, když se tě někdo..."
"Nikdy jsem tam nebyl," zaprotestoval Arthur.
"...pokoušel zavraždit, a tys uhnul. Koho myslíš, že kulka zasáhla? Co říkáš?"
"Nikdy jsem tam nebyl," opakoval Arthur. "O čem to mluvíte? Musím jít."
Agrajag se zarazil v rozletu.
"Musels tam být. Zavinil jsi mou smrt, jako všude jinde. Nevinný přihlížející divák!" Celý se zachvěl.
"Nikdy jsem o takovém zapadáku neslyšel," trval na svém Arthur. "A nikdy se mě nikdo nepokoušel zavraždit. Kromě vás. Možná se tam dostanu později, co říkáte?"
Agrajag zvolna zamrkal, ztuhlý logickým zděšením.
"Tys... ještě nenavštívil Stavromulu Beta?" zašeptal.
"Ne," potvrdil Arthur. "Nic o tom místě nevím. Nikdy jsem tam nebyl a ani to nemám v plánu."
"Ale to víš, že se tam dostaneš," zamumlal Agrajag zlomeným hlasem, "to víš, že se tam dostaneš. Zark do toho!"
Zapotácel se a rozhlížel se pološíleným pohledem po své obrovité katedrále nenávisti. "Přitáhl jsem tě sem moc brzy!"
Začal ječet a řvát. "Přitáhl jsem tě sem moc brzy, zark do prčic!"
Najednou se vzpamatoval a upřel na Arthura zlovolný, nenávistný pohled.
"A stejně tě zabiju!" zařval. "I když je to logicky nemožné, já se o to pokusím, zark fix! Vyhodím celou tuhle horu do povětří!" vřeštěl. "Uvidíme, jak se dostaneš z tohohle, Dente!"
S bolestivým pohopsáváním se odkolébal k něčemu, co vypadalo jako malý černý obětní oltářík, Hulákal teď tak zběsile, že si doopravdy ošklivě poranil obličej. Arthur seskočil z vyvýšeného místa na své pantofli a rozběhl se, aby ze tří čtvrtin šílené stvoření zadržel.
Skočil po Agrajagovi a stáhl podivnou obludu, až s žuchnutím dopadla na oltář.
Agrajag se dal znovu do vřískotu, chvíli se zuřivě mlel a pak obrátil zdivočelý pohled k Arthurovi.
"Víš, co jsi udělal?" zaklokotal bolestně. "Šel jsi a znova jsi mě zabil. Co ode mě vlastně chceš, mou krev?"
Chvíli se zmítal v mrtvičném záchvatu, pak se otřásl v posledním záchvěvu a zplihl, ale ještě stačil zmáčknout velký červený knoflík na oltáři.
Arthur sebou škubl hrůzou a strachy, nejdřív z toho, co zřejmě udělal, a znovu, když uslyšel řev sirén a zvonků, který náhle prořízl vzduch, aby ukřičeně ohlásil nějakou naléhavou situaci. Horečně se rozhlížel.
Jediný východ byl zřejmě ten, kterým přišel. Vypálil směrem k němu a cestou odhodil ohavný vak z falešné leopardí kůže.
Řítil se nazdařbůh, namátkou chodbami labyrintu a připadalo mu, že ho klaxony, sirény a blikající světla pronásledují stále zuřivěji.
Najednou zahnul za roh a uviděl před sebou světlo.
Ale neblikalo. Bylo to denní světlo.

19. kapitola

Bylo sice řečeno, že z celé Galaxie pouze a výhradně na Zemi je Krikkit (neboli kriket) považován za vhodný námět pro hru a že právě z tohoto důvodu se Země všichni stranili, ale to ovšem platí jen pro naši Galaxii a speciálně pro náš třírozměrný svět. V některých vyšších dimenzích mají pocit, že si můžou více či méně udělat dobře, a už po celý transdimenzionální ekvivalent mnoha miliard let tam hrají prazvláštní hru zvanou Krobiánský ultrakriket.
"Řekněme to bez obalu, hra je to opravdu nepěkná," (říká Stopařův průvodce po Galaxii)"ale každý, kdo někdy byl tam nahoře, ví, že je to pěkná banda pohanů a měl by je někdo pořádně spráskat a nadělat z nich nudle, a taky že by to někdo udělal, kdyby přišel na to, jak odpalovat střely v pravém úhlu k realitě."
To je ovšem jen další doklad toho, že Stopařův průvodce po Galaxii zaměstná kohokoliv, komu se zamane přijít rovnou z ulice a kdo je ochoten nechat se odřít, obzvlášť přijde-li odpoledne, kdy je přítomno jen velmi málo stálých zaměstnanců.
Je třeba upozornit na jednu věc:
Historie Stopařova průvodce po Galaxii je historií idealismu, zápasu, zoufalství, vášně, úspěchu, neúspěchu a enormně dlouhých poledních přestávek.
Prvopočátky Průvodce se dnes, spolu s většinou finančních záznamů, ztrácejí v mlze času.
Další, kurióznější teorie o tom, kde jsou ztraceny, jsou uvedeny níže.
Většina dochovaných historek hovoří o zakládajícím šéfredaktorovi jménem Hurling Frootmig.
Hurling Frootmig, jak se praví, založil Průvodce, stanovil jeho základní zásady, to jest poctivost a idealismus, načež zkrachoval.
Následovalo mnoho let nouze a zpytování svědomí, během nichž se radil s přáteli, vysedával v ztemnělých místnostech v ilegálních rozpoloženích mysli, přemýšlel o tom či onom, trochu blbnul s činkami, a pak, po náhodném setkání s Vyznavači Svatého Oběda z Voondoonu (kteří tvrdí, že stejně tak jako je oběd středobodem našeho světského dne, přičemž náš světský den může být nahlížen jako analogie našeho duchovního života, tak by měl Oběd
a) být považován za středobod našeho duchovního života a
b) být konzumován v pěkných restauracích)
znovuzaložil Průvodce, stanovil jeho základní zásady, to jest poctivost a idealismus, a určil, kam si je můžete strčit, a dovedl Průvodce k prvním obchodním úspěchům.

Kromě toho také začal rozvíjet a zkoumat úlohu redaktorské polední pauzy, která měla později hrát tak významnou roli v historii Průvodce, protože znamenala, že většinu skutečné práce udělali náhodní kolemjdoucí, kteří se bezděky zatoulali do prázdných kanceláří a uviděli tam něco, co stálo za to udělat.
Krátce nato převzalo Průvodce nakladatelství Megadodo Publications z Bety Malé medvědice, čímž celá věc dostala velmi zdravý finanční základ. Čtvrtému šéfredaktorovi, Ligu Lurymu ml., to umožnilo zahájit polední přestávky v takovém dechberoucím měřítku, že i snahy současných šéfredaktorů, kteří začali podnikat sponzorované polední pauzy za dobročinným účelem, se ve srovnání s tím jeví jako pouhé obložené chlebíčky.
Lig vlastně nikdy formálně na své postavení nerezignoval - jednoho dopoledne prostě odešel z kanceláře a už se nikdy nevrátil. Přestože od té doby už uplynulo víc než celé století, někteří členové redakce stále chovají romantické přesvědčení, že si prostě jen odskočil na rohlík se šunkou a zase se vrátí, aby odvedl solidní odpolední práci.
Přesně řečeno, všichni následníci Liga Luryho ml. jsou jmenováni zástupci šéfredaktora a Ligův stůl je dosud uchováván tak, jak jej zanechal, přibyla na něm jen malá cedulka s nápisem "Lig Lury ml., šéfredaktor, nezvěstný, patrně degustace".
Jisté sprosté a podvratné zdroje naznačují, že Lig ve skutečnosti zahynul při prvních experimentech s alternativním účetnictvím, které se v Průvodci konaly. O tom se ovšem ví málo a mluví ještě méně. Každý, kdo si jen povšimne, nebo se dokonce pokusí upozornit na zvláštní, leč zcela náhodný fakt, že kterýkoliv svět, na němž si kdy Průvodce zřídil účetní oddělení, krátce nato zanikl ve válečném požáru nebo přírodní katastrofě, bude patrně zažalován a usouzen na cucky.
Jako zajímavá, byť s věcí zcela nesouvisející skutečnost se jeví, že dva tři dny před demolicí planety Země, která musela udělat místo nové hyperprostorové dálnici, se dramaticky zvýšil počet zaznamenaných pozorování UFO, a to nejen nad hřištěm Lord's Cricket Ground v londýnské čtvrti St. John's Wood, ale i nad Glastonbury v hrabství Somerset.
Glastonbury bylo odedávna spojeno s mýty o dávných králích, čarodějnictvím, záhadnými čarami v trávě a s léčením bradavic, a v oné době bylo vybráno za nové sídlo pro kancelář finančních záznamů Stopařova Průvodce. Finanční dokumentace za posledních deset let byla opravdu převezena na magický vrch za městem, pouhou hodinu před příchodem Vogonů.
Žádná z těchto skutečností, jakkoli zvláštní a nevysvětlitelná, není ani zdaleka tak zvláštní a nevysvětlitelná jako pravidla Krobiánského ultrakriketu, jak se hraje ve vyšších dimenzích. Úplná pravidla jsou tak masívně komplikovaná, že jejich vydání v jediném svazku způsobilo gravitační kolaps, takže se stala černou dírou.
Stručné shrnutí zní asi takto:
PRAVIDLO ČÍSLO JEDNA: Nechte si narůst alespoň tři nohy navíc. Nebudete je sice potřebovat, ale diváci se aspoň budou bavit.
PRAVIDLO ČÍSLO DVĚ: Najděte jednoho dobrého hráče Krobiánského ultrakriketu. Několikrát ho rozklonujte. Tím se ušetří únavná fáze výběru a tréninku.
PRAVIDLO ČÍSLO TŘI: Postavte vlastní i soupeřův tým na dost velké hřiště a postavte kolem nich vysokou zeď.
To proto, že ač je tato hra výrazně diváckým sportem, frustrace, již zakouší publikum, když nevidí, co se děje, způsobí, že si představuje, že je hra mnohem zajímavější než ve skutečnosti. Diváci, kteří právě shlédli nudný zápas, projevují mnohem slabší příchylnost k životu než ti, kdo se domnívají, že zrovna přišli o nejzajímavější událost v historii sportu.
PRAVIDLO ČÍSLO ČTYŘI: Naházejte hráčům přes zeď co nejvíce různého sportovního náčiní. Cokoliv se hodí - kriketové pálky, basebalové pálky, tenisové bambitky, lyže, cokoli, čím se můžete pořádně rozmáchnout.
PRAVIDLO ČÍSLO PĚT: Hráči kolem sebe začnou mydlit vším, co jim padne do ruky. Kdykoli se někomu podaří "zásah" jiného hráče, musí neprodleně prchnout a omluvit se z bezpečné vzdálenosti.
Omluvy mají být stručné, upřímné a v zájmu maximální srozumitelnosti přednesené megafonem.
PRAVIDLO ČÍSLO ŠEST: Vítězný tým bude prvním mužstvem, které kdy zvítězilo.

Zvláštní je, že čím více roste ve vyšších dimenzích posedlost touto hrou, tím méně se ve skutečnosti hraje, protože soupeřící mužstva jsou v trvalém válečném stavu kvůli výkladu těchto pravidel. To je konec konců dobře, protože z dlouhodobého hlediska je dobrá, solidní válka méně psychologicky škodlivá než rozvleklý zápas v Krobiánském ultrakriketu.

20. kapitola

Arthur utíkal, letěl, pádil ze svahu dolů, když vtom zaznamenal, že se celá masa hory pod ním nepatrně pohnula. Ozval se rachot, zaburácení, a pak ucítil slabý nezřetelný pohyb a náraz horka kdesi v dálce za ním a nad ním. Šílený strachy běžel a běžel. Půda se začala sesouvat. Náhle pochopil dopad výrazu "sesuv půdy", způsobem, který mu nikdy nebyl tak jasný. Vždycky to pro něj bylo jen slovo, ale teď si uvědomoval, že sesouvání je pro půdu podivná a hnusná činnost. Půda ji dělala a on byl navrch. Bylo mu špatně strachy a třasem. Země mu pod nohama klouzala, hora se sesmykla a on uklouzl, upadl, znovu sklouzl a rozběhl se. Lavina se spustila.
Kameny, pak valouny a nakonec balvany poskakovaly kolem něj jako neohrabaná štěňata, jenomže mnohem a mnohem větší, mnohem a mnohem tvrdší a těžší a bylo téměř nekonečně pravděpodobnější, že ho zabijí, když na něj spadnou. Oči mu tančily spolu s balvany a nohy spolu se vzdouvající se zemí. Běžel, jako by běh byl nějaká strašná nemoc, při které se člověk potí, srdce mu bušilo v rytmu geologického šílenství dunícího kolem něj.
Logika situace, to jest fakt, že nutně musí přežít, má-li se odehrát další předpovězený incident ságy jeho nechtěného pronásledování Agrajaga, nedokázala v tu chvíli udělat sebemenší dojem na jeho mysl ani zapůsobit zklidňujícím

vlivem. Běžel hnán strachem ze smrti, který byl všude - v něm, pod ním, nad ním, a držel ho za pačesy.
Pak náhle znovu zakopl a značný moment hybnosti ho vrhl kupředu. Jenže právě v okamžiku, kdy měl strašlivě tvrdě dopadnout na zem, uviděl přímo před sebou na zemi ležet malý tmavě modrý kufřík, o němž věděl naprosto jistě, že se mu asi před deseti lety v jeho osobním časovém měřítku ztratil při vyzvedávání zavazadel na athénském letišti, a v úžasu se netrefil na zem, vyhoupl se do vzduchu a mozek se mu rozezpíval.
Dělal totiž tohle: letěl.
Překvapeně se rozhlédl, ale o tom, co dělá, nemohlo být pochyb. Žádnou částí své osoby se nedotýkal země, ani se jí žádnou částí své osoby nepřibližoval. Prostě letěl mezi balvany řítícími se vzduchem kolem něj.
A teď to dokonce dokázal ovlivnit. Překvapeně mžikal, jak málo je to namáhavé, a vznášel se stále výš a výš, balvany se teď řítily pod ním.
S intenzívní zvědavostí pohlédl dolů. Od otřásající se země ho teď dělilo asi deset metrů čirého vzduchu, totiž čirého pokud nepočítáte balvany, které ovšem nepobyly dlouho, ale skákaly dolů v železném sevření gravitačního zákona, téhož zákona, který se zřejmě z ničeho nic rozhodl dát Arthurovi studijní volno.
Téměř okamžitě ho napadlo, s instinktivní přesností, již mysli dodá pud sebezáchovy, že se na to nesmí snažit myslet, že kdyby to udělal, zákon přitažlivosti by se po něm najednou přísně ohlédl a chtěl by vědět, co si ksakru myslí, že tam nahoře dělá, a všechno by rázem bylo ztraceno.
A tak myslel na tulipány. Bylo to těžké, ale dokázal to. Myslel na příjemnou, pevnou zaoblenost tulipánového kalíšku, myslel na zajímavou škálu barev, které jsou v módě, a uvažoval, jaký díl z celkového množství tulipánů, které rostou nebo spíš rostly na Zemi, se vejde do kruhu o poloměru jednoho kilometru opsaného kolem větrného mlýnu. Po chvíli ho tato linie úvah začala nebezpečně nudit a ucítil, jak vzduch pod ním klouže a jak plachtí do cesty poskakujícím balvanům, na které se tak usilovně snažil nemyslet, a tak raději chvíli myslel na athénské letiště, což ho užitečně otrávilo na dobrých pět minut, po jejichž uplynutí překvapeně zjistil, že se teď vznáší asi šedesát metrů nad povrchem země.
Na okamžik zauvažoval, jak se dostane zpátky dolů, ale okamžitě tuto oblast spekulace zavrhl, a pokoušel se hodnotit situaci rozumně.
Letí. Co s tím hodlá udělat? Pohlédl zpět na zem. Nedíval se nijak upřeně, snažil se ze všech sil vrhnout tam jen nedbalý pohled, jen jaksi letmo. Několika věcí si nemohl nepovšimnout. Jednou z nich bylo, že výbuch hory už se vyzuřil - kousek pod vrcholem zel kráter, patrně v místě, kde se propadl skalní strop obrovské jeskynní katedrály a zavalil jeho sochu i nebohé tělo nešťastného Agrajaga.
Druhou byl jeho kufřík, ztracený na athénském letišti. Hověl si nebojácně na volném plácku, obklopen svrženými balvany, ale žádný z nich ho zjevně nezasáhl. Proč to tak bylo, na to nedokázal přijít, ale protože tuto záhadu především zcela zastiňovala monstrózní nemožnost fyzické přítomnosti kufru, necítil se na podobné spekulace dost silný. Problém byl v tom, že kufr tam byl. Hnusný vak z napodobeniny leopardí kůže patrně zmizel, což bylo jen dobře, i když se to nedalo zcela vysvětlit.
Byl postaven před problém, že bude kufr muset sebrat. Tak si tady létá, šedesát metrů nad povrchem cizí planety, jejíž jméno si ani nepamatuje. Nedokázal nemyslet na žalostnou situaci maličkého kousku toho, co kdysi bývalo jeho životem, tady, tolik světelných let od na prach rozdrcených zbytků domova.
A navíc, uvědomil si, že jestli je kufr v témže stavu, v jakém ho ztratil, obsahuje plechovku s posledním zbytkem řeckého olivového oleje v celém Vesmíru.
Zvolna, opatrně, centimetr po centimetru začal klouzavě směřovat dolů, jemně se pohupoval ze strany na stranu jako nervózní list papíru hledající cestu k zemi.
Šlo to hladce, měl dobrý pocit. Vzduch ho nesl a přitom mu nekladl odpor. Za dvě minuty už se vznášel asi půl metru nad kufrem a před sebou měl několik obtížných rozhodnutí.
Lehce se pohupoval. Mírně se zamračil, ale jen nejmírněji, jak dokázal.
Když kufr zvedne, unese ho? Nestáhne ho zátěž přímo k zemi?
Dotkne-li se čehokoliv na zemi, nezruší se náhle tajemná síla, která, ho udržuje ve vzduchu?
Nebylo by snad lepší, kdyby teď byl rozumný a sestoupil na okamžik ze vzduchu na zem?
Když to udělá, dokáže ještě někdy létat?
Ve chvílích, kdy si to dovolil uvědomit, zakoušel tak klidně extatický pocit, že nedokázal snést pomyšlení, že by ho ztratil, možná navždy. Veden touto starostí se vyhoupl o kousek výš, jen aby si to vyzkoušel, ten překvapivě snadný pohyb. Pohupoval se a vznášel. Pak si na chvíli zkusil střemhlavý let.
Bylo to fantastické. S rukama napřaženýma před sebe, s vlajícími vlasy a županem se vrhl střemhlav dolů z nebe, prosmykl se po břiše po vzdušné mase asi půl metru nad zemí a znovu se otočil vzhůru, na vrcholu otočky se zastavil a nehýbal se. Ani se nepohnul. Zůstal tak.
Byla to nádhera.
A tohle, uvědomil si, je nejlepší způsob, jak sebrat kufr. Slétne prudce dolů a popadne ho přesně ve chvíli, až bude otáčet zpátky vzhůru. Vynese ho s sebou vzhůru. Možná že ho to trochu rozkolísá, ale určitě to dokáže.
Ještě jednou či dvakrát si vyzkoušel střemhlavý let a šlo mu to čím dál lépe. Vzduch šlehající do tváře, pružný pohyb a tkanivo jeho těla, to vše dohromady mu dávalo pocit opilosti odvahou, jaký nezažil od doby, od doby - tedy pokud si dobře vzpomíná, od doby, kdy se narodil. Nechal se nést brízou a prohlížel si krajinu, která byla, jak zjišťoval, značně ošklivá. Vypadala zpleněná a zpustošená. Rozhodl se, že už se na ni nebude dívat. Jenom sebere kufr a pak... neměl ani tušení, co udělá, až zvedne kufr. Řekl si, že prostě zvedne kufr a uvidí, co to udělá.
Zkusmo se opřel proti větru, zvolna nabral rychlost a obrátil se. Plul na vzdušné mase větru. Aniž si to uvědomoval, jeho tělo se v té chvíli zavilomilo.

Proklouzl pod vzdušný proud, nadechl se - a vrhl se dolů.
Vzduch se kolem něj řítil a Arthur jím vzrušeně svištěl. Země se nejistě zakymácela, pak si to srovnala v hlavě a přívětivě se mu zdvihla v ústrety a nabídla mu kufr popraskanými plastikovými držadly vzhůru.
Na půli cesty k zemi nečekaně zažil nebezpečný okamžik, když náhle nemohl uvěřit, že dělá to, co dělá, takže to málem skutečně nedělal, ale včas se vzpamatoval, prolétl těsně nad zemí, hladce provlékl ruku uchy kufru a začal namáhavě stoupat, což se mu nezdařilo, a náhle se zřítil na kamenitou zem, celý potlučený, poškrábaný a roztřesený.
Okamžitě se vyškrábal na nohy, bezmocně se potácel sem tam a mával kolem sebe kufrem v návalu zoufalství, zármutku a zklamání.
Nohy se mu najednou těžce lepily k zemi, přesně jako dřív.
Tělo mu připadalo jako nemotorný žok brambor, vrávorající a klopýtající po zemi, a hlava lehká asi jako pytel olova.
Hroutil se a potácel a všechno ho bolelo závratí. Bezvýsledně se pokoušel běžet, ale nohy měl příliš slabé. Zakopl a praštil sebou. V tu chvíli si vzpomněl, že v kufru, který drží, není jen plechovka řeckého olivového oleje, ale také celnicí povolené množství retsiny, a v příjemném šoku si nejméně deset vteřin neuvědomil, že znovu letí.
Zajódloval a zahulákal úlevou a radostí a čirou fyzickou rozkoší. Řítil se střemhlav, kroužil, klouzal a vířil vzduchem.
Drze se posadil na stoupající proud vzduchu a prohlížel si obsah kufru. Připadal si asi tak, jak si představoval, že se cítí anděl, když předvádí svůj slavný tanec na špičce jehly a přitom se nechá počítat filozofy. Radostně se smál objevu, že kufr skutečně obsahuje olivový olej a retsinu a navíc ještě poškrábané sluneční brýle, plavky plné písku, zmuchlané pohlednice s obrázkem Santorini, velký a nevzhledný ručník, něco zajímavých kamenů a různé útržky papíru s adresami lidí, o nichž si s úlevou pomyslil, že už je nikdy neuvidí, byť ze smutného důvodu. Kameny odhodil, sluneční brýle si nasadil a kousky papíru pustil po větru.
Deset minut nato, když lenošně proplouval mrakem, dostal do zátylku mohutným večírkem s mimořádně špatnou pověstí.

21. kapitola

Nejdelší a nejdestruktivnější večírek, jaký se kdy konal, vstoupil v současné době do čtvrté generace a stále ještě se nikdo nemá k odchodu. Jednou se sice někdo podíval na hodinky, ale to bylo před jedenácti lety a nevyvodil z toho žádné důsledky.
Nepořádek je tam takový, že to už přestává všechno, a je potřeba ho vidět, abyste tomu věřili, ale pokud necítíte naléhavou potřebu tomu věřit, nechoďte se dívat, protože by vás to nepotěšilo.
V poslední době se z mraků ozývaly rány a bylo vidět záblesky, a jedna teorie praví, že šlo o bitvu mezi několika flotilami společností zabývajících se čištěním koberců, které se nad večírkem nehnutě vznášejí jako supi, ale informacím posbíraným na večírcích se nedá moc věřit, a tomu, co zaslechnete na tomhle večírku, už vůbec ne.
Jeden z problémů, který se zřejmě bude dále zhoršovat, spočívá v tom, že hosté jsou buď děti nebo vnuci nebo dokonce pravnuci lidí, kteří se původně neměli k odchodu, a vzhledem k celé té záležitosti se selektivním chovem, regresivními geny atakdále je jasné, že ti, co momentálně na večírku jsou, jsou buď fanatičtí návštěvníci večírků nebo blábolící idioti, nebo, což se stává stále častěji, obojí.
Ať tak či tak, z genetického hlediska to znamená, že u každé další generace je o něco menší pravděpodobnost, že odejde.
V úvahu tedy přicházejí další faktory, jako například, kdy dojde pití.
Díky různým věcem, které se přihodily a které v tu chvíli vypadaly jako dobrý nápad (a jeden z problémů s večírky, které nikdy nekončí, je, že věci, které vypadají jako dobrý nápad jen na večírcích, vypadají neustále jako dobrý nápad), se zdá, že ten okamžik je ještě hodně vzdálený.
Jednou z věcí, které v tu chvíli vypadaly jako dobrý nápad, bylo, že by to měl být létající večírek nikoli v obvyklém smyslu, ale doslova.
Jedné noci, před dávnými a dávnými časy, šplhala po budově tlupa opilých astroinženýrů, kteří do čehosi dloubali, upevňovali to či ono a silně do něčeho bouchali, a když příštího rána vyšlo slunce, překvapeně zjistilo, že svítí na barák plný veselých opilých lidí, plující nad vrcholky stromů jako mladé, nejisté ptáče.
A nejen to, večírku se také podařilo vyzbrojit se až po zuby. Pokud by snad mělo dojít k nějakým malicherným sporům s obchodníky s vínem a lihovinami, chtěli mít jistotu, že mají moc na své straně.
Přechod od koktejlového večírku na plný úvazek k loupeživému večírku na částečný úvazek proběhl snadno a dodal celé záležitosti trochu šmrncu a břinku, v danou chvíli tolik potřebného, protože kapela za ta léta už strašně mockrát přehrála všechny kousky, co znala.
Drancovali a loupili, jako výkupné za celá města žádali dodávky sýrových tyčinek, avokádovou pomazánku, pečená žebírka a víno a lihoviny, které se teď přečerpávaly z létajících tankerů.
Problém, kdy dojde pití, ovšem jednoho dne stejně nastane.
Planeta, nad kterou poletují, už není, co bývala, když nad ní létat začali.
Je to s ní špatné.
Večírek ji z větší části vyplenil a vyloupil, a nikomu se dosud nepodařilo dostat se mu na kobylku, protože si to mydlí po obloze naprosto nevypočitatelným a nepředvídatelným způsobem.
Je to prostě děsný večírek.
Děsná věc je také dostat jím do zátylku.

22. kapitola

Arthur se zmítal bolestí na kusu utrženého železobetonu, šlehán chomáči kolem plujících mraků a zmaten zvuky poněkud ochabujícího veselí ozývajícími se nezřetelně kdesi za ním.
Pak se ozvalo cosi, co nedokázal hned identifikovat, částečně proto, že neznal melodii "Nechal jsem nohu na Jaglanu Beta", a částečně proto, že kapela, která ji hrála, byla velmi unavená, a někteří hudebníci hráli v tříčtvrťovém rytmu, někteří ve čtyřčtvrťovém a jiní v jakémsi pomíchaném pí*r2, podle množství spánku, které se jim v poslední době podařilo urvat.
Ležel a těžce oddechoval ve vlhkém vzduchu a zkusmo ohmatával různé části těla, aby zjistil, kde by mohl být zraněn. Všude, kam sáhl, se ozvala bolest. Po chvíli zjistil, že je to proto, že ho bolí ruka. Vypadalo to, že si vymkl zápěstí. Záda také bolela, ale brzy s uspokojením zjistil, že není vážně zraněn, jen pohmožděný a lehce otřesený, ostatně kdo by nebyl? Nemohl ale pochopit, co dělá v oblacích létající dům.
Na druhé straně musel uznat, že by se octl v úzkých, kdyby měl předložit nějaké uspokojivé vysvětlení vlastní přítomnosti, a tak usoudil, že on a dotyčná budova budou muset vzájemně přijmout svou existenci. Vzhlédl ze svého stanoviště. Za ním se zvedala světlá, ale šmouhovatá stěna z kamenných bloků tvořících vlastní stavbu. Zřejmě leží na nějaké římse či předprsni, táhnoucí se v šířce jednoho až jednoho a půl metru kolem celého domu. Byl to kus země, v němž budova večírku kdysi mívala základy a který vzala s sebou, aby na dolním konci držela pohromadě.
Arthur se nervózně postavil a při pohledu přes okraj římsy se mu náhle udělalo špatně závratí. Přitiskl se zády ke zdi, mokrý mlhou a potem. Hlava mu plavala volným stylem, kdežto v žaludku si někdo zkoušel motýlka.
Přestože se nahoru dostal vlastními silami, nesnesl teď ani pouhé pomyšlení na příšernou hloubku před sebou. Rozhodně nemínil pokoušet štěstí tím, že by skočil. Nemínil se pohnout ani o centimetr blíž k okraji.
S kufrem v ruce se plížil kolem zdi a doufal, že najde vstupní dveře. Solidní tíha plechovky s olejem mu dodávala pocitu jistoty.
Sunul se směrem k nejbližšímu rohu v naději, že další zeď bude skýtat zajímavější možnosti v oboru vchodů než tato, která neskýtala žádné.
Z kolísavého letu budovy se mu dělalo špatně strachy, a tak po chvíli vytáhl z kufru ručník a udělal s ním něco, co znovu potvrdilo důležité místo této toaletní potřeby na seznamu užitečných věcí, které si člověk má vzít s sebou, když stopuje po Galaxii. Hodil si ho přes hlavu, aby neviděl, co dělá.
Jeho nohy se pomalu sunuly po zemi. Natažená ruka šplhala po zdi.
Konečně se doplížil na konec zdi a ruka šmátrající za roh se setkala s něčím, co mu způsobilo takový šok, že málem spadl dolů.
Byla to jiná ruka.
Obě ruce se vzájemně popadly.
Zoufale potřeboval užít druhé ruky, aby si stáhl ručník z očí, ale druhá ruka držela kufr s olivovým olejem, retsinou a pohlednicemi Santorini, který se mu ani trochu nechtělo položit.
Zakusil jeden z oněch okamžiku ryzího jáství, jeden z okamžiků, kdy se člověk náhle obrátí, aby pohlédl sám na sebe a pomyslí si: "Kdo vlastně jsem? Co chci? Čeho jsem dosáhl? Počínám si dobře?" Slabounce zakňoural.
Pokusil se vyprostit ruku, ale nešlo to. Cizí ruka ji pevně svírala. Neviděl jiné východisko, než se dál posunovat na roh. Naklonil se za něj a zatřepal hlavou ve snaze zbavit se ručníku. Jeho akce vyvolala na straně majitele cizí ruky zděšený výkřik plný neprobádatelných emocí.
Kdosi mu strhl ručník z hlavy a Arthur zjistil, že hledí do očí Forda Prefecta. Za ním stál Slartibartfast a v pozadí jasně viděl přístřešek nad vchodem a mohutné zavřené dveře.
Oba se tiskli zády ke zdi, v očích zírajících do hustého neprůhledného mraku kolem sebe hrůzu, a snažili se vyrovnávat škubání a pohupování budovy.
"Kde jsi u všech zarkoidních fotonů byl?" zasyčel v panice Ford.
"No, víš," vykoktal Arthur, který nevěděl, jak to stručně shrnout, "tak různě. Co tu vlastně děláte?"
Ford na něj pohlédl ztrápenýma očima.
"Nechtějí nás pustit dovnitř bez flašky," sykl.

Když vstoupili do hutné atmosféry večírku, první, čeho si Arthur povšiml kromě hluku, vedra na zadušení, divoké směsice barev matně prokukujících clonou omamného kouře, koberců pokrytých vrstvou rozdrceného skla, popela a avokádových pleskanců a kromě skupinky pterodaktylovitých bytostí oděných v lurexu, které se sesypaly na jeho pečlivě opatrovanou láhev retsiny s výkřiky "Nová rozkoš, nová rozkoš!", byla Trillian, s níž rozprávěl Bůh hromu.
"Neviděl jsem vás náhodou u Milliwaye?" ptal se zrovna.
"To jste byl vy s tím kladivem?"
"Ano. Ale tady je to mnohem lepší. Mnohem méně zprofanované, mnohem zajímavější."
Vřískot vyjadřující jakési hnusné rozkoše zazněl místností, jejíž vnější rozměry nebylo možno zahlédnout davem spokojených, hlučných stvoření, vesele na sebe pokřikujících cosi, co nikdo neslyšel, a občas propadajících krizím.
"Vypadá to, že je tu legrace," přikývla Trillian. "Co jsi říkal, Arthure?"
"Říkal jsem "jak ses sem pro Kristovy nohy dostala?."
"Byla jsem jen šňůrka teček náhodně putujících Vesmírem. Znáš Thora? Dělá do hromu."
"Ahoj," pozdravil Arthur. "To musí být ohromně zajímavé."
"Nazdar," oplatil mu zdvořilost Thor. "Taky že je. Máš co pít?"
"Ehm, vlastně ne..."
"Tak proč si pro něco nedojdeš?"

"Ještě se uvidíme, Arthure," kývla Trillian.
Arthurovi něco brnklo v paměti. Znepokojeně se rozhlédl.
"Zafod tu náhodou není, že?" zeptal se nervózně.
"Uvidíme se později," řekla pevně Trillian.
Thor na něj nasupeně hleděl neúprosnýma očima černýma jako uhel, vousy zježené, a to málo světla přítomné v místnosti sebralo na chvíli síly, aby se zlověstně zatřpytilo na rozích na jeho přilbě.
Neuvěřitelně velkou tlapou vzal Trillian za loket a svaly na nadloktí mu přitom jezdily jeden kolem druhého jako dva volkswageny snažící se zaparkovat.
Odváděl si Trillian a přitom vykládal: "Jedna z věcí, které jsou na nesmrtelnosti zajímavé, je, že..."
"Jedna z věcí, které jsou na Vesmíru zajímavé, je," zaslechl Arthur Slartibartfasta, jak hovoří s velkým mohutným stvořením, které vypadalo jako někdo, kdo prohrává v zápase s růžovou peřinou, a které uchváceně zíralo na starcovy hluboké oči a stříbrný vous, "jak je nudný."
"Nudný?" podivilo se stvoření a zamrkalo značně svraštělýma a krví podlitýma očima.
"Ano," přitakal Slartibartfast, "otřesně nudný. Úžasně nudný. Chápejte, je ho strašná spousta a je toho v něm tak málo. Mám, vám ocitovat nějaké statistiky?"
"Ehm, mno..."
"Prosím, dovolte mi to. Jsou také naprosto senzačně nudné."
"Za minutku se vrátím a poslechnu si je," ujistila ho dáma, poklepala ho po předloktí, nadzdvihla sukně jako vznášedlo a odplula do vzedmutého davu.
"Myslel jsem, že se jí nikdy nezbavíme," zachroptěl kmet. "Pojďme, Pozemšťane..."
"Arthure."
"Musíme najít Stříbrné břevno, musí tu někde být."
"Nemohli bychom si na chvíli odpočinout?" zeptal se Arthur. "Měl jsem namáhavý den. Mimochodem, je tu Trillian, neřekla, jak se sem dostala, ale na tom nejspíš nezáleží."
"Pomysli na nebezpečí, jež hrozí Vesmíru..."
"Vesmír," usoudil Arthur, "je dost velký a dost starý, aby se aspoň na hodinu o sebe postaral. Tak dobře," dodal, když viděl, že Slartibartfastovo rozrušení vzrůstá, "projdu to tady a zjistím, jestli ho někdo viděl."
"Ano, ano, výborně," pochválil ho Slartibartfast a sám se pohroužil do davu, kde mu všichni, koho míjel, radili, aby se uvolnil.
"Neviděl jste tu někde břevno?" oslovil Arthur drobného mužíka, který tu postával a vypadal, jako by dychtivě vyhlížel někoho, koho by mohl poslouchat. "Je ze stříbra, je nesmírně důležité pro budoucí bezpečnost Vesmíru, a asi takhle dlouhé."
"Ne, neviděl," odpověděl nadšeně scvrklý mužík, "ale dejte si něco k pití a povězte mi o tom."
Kolem se prosvíjel Ford Prefect tančící divoký frenetický a ne zcela obscenity prostý tanec s jakousi dívkou, která vypadala, jako by měla na hlavě sydneyskou operní scénu. Přes randál v místnosti na ni hulákal nějaké bezvýznamné konverzační obraty.
"Máte pěkný klobouk!" zařval.
"Cože?"
"Povídám, že máte pěkný klobouk."
"Já nemám klobouk."
"Tak teda máte pěknou hlavu."
"Cože?"
"Povídám, že máte pěknou hlavu. Zajímavá stavba kosti."
"Cože?"
Ford zapracoval pokrčení rameny do složitého sledu pohybů, které prováděl.
"Povídám, že tancujete bezva, jenom tolik nepřikyvujte."
"Cože?"
"Protože pokaždé, když přikývnete," začal Ford vysvětlovat, "...au!" dodal, když jeho partnerka při dalším "Cože?" znovu kývla hlavou dopředu a znovu ho klofla ostrým výčnělkem zvláštně klenuté lebky.
"Jednoho krásného rána vyhodili mou planetu do povětří," vykládal Arthur, který zjistil, že nečekaně vypráví mužíkovi příběh svého života, nebo přinejmenším upravenou verzi některých zajímavých okamžiků. "Proto jsem takhle oblečený, v županu. Moje planeta vyletěla do povětří s veškerým mým oblečením, víte. Netušil jsem, že půjdu na večírek."
Mužík nadšeně přikyvoval.
"A pak mě vyhodili z kosmické lodi. Zase v županu. Ne ve skafandru, jak by člověk normálně čekal. Krátce nato jsem se dozvěděl, že mou planetu původně postavili pro partu myší. Dovedete si asi představit, jak mi bylo. To po mně zrovna stříleli a zase mě vyhazovali do povětří. Mě totiž absurdně často vyhazovali do povětří, stříleli na mě, uráželi mě, pravidelně desintegrovali, odpírali mi čaj a nedávno jsem ztroskotal v močále a musel jsem strávit pět let ve vlhké jeskyni."
"Aáách," zašuměl mužík, "a bavil jste se dobře?"
Arthur se začal divoce dusit svým drinkem.
"Máte senzační kašel," zajásal mužík, když nejprve nadskočil leknutím, "nevadilo by vám, kdybych se k vám připojil?"
A s tímto prohlášením vypukl v pozoruhodný a skutečně efektní záchvat kašle, který Arthura tak překvapil, že se začal divoce dusit, načež zjistil, že to už vlastně hodnou chvíli dělá, což ho naprosto zmátlo.
V plícervoucím duetu tak kašlali plné dvě minuty, než se Arthurovi podařilo vykašlat vdechnuté pitivo a záchvat

zastavit.
"Úžasně osvěžující," ocenil mužík lapající po dechu a utíral si slzy. "Musíte mít strašně zajímavý život. Mnohokrát děkuji."
Vřele Arthurovi stiskl ruku a odkráčel do davu. Arthur jen užasle zakroutil hlavou.
Přistoupil k němu mladistvě vyhlížející muž, agresívně vypadající týpek s křivými ústy, nosem jak lucerna a drobnými lícními kostmi jako korálky. Oblečený do černých kalhot, černé košile rozepnuté až k tomu, co patrně bylo pupkem, i když se Arthur naučil nedělat ukvapené závěry o anatomii lidí, s nimiž se v poslední době setkával, a kolem krku se mu bimbala spousta ošklivých zlatých cetek. Nesl cosi v černé brašně a zjevně chtěl, aby si všichni všimli, že nechce, aby si jeho zavazadla všimli.
"Hele, nezaslechl jsem teď zrovna náhodou tvoje jméno?" pravil.
Vlastní jméno bylo jednou z věcí, které Arthur právě sdělil mužíkovi.
"Ano, jsem Arthur Dent."
Vypadalo to, že muž poněkud tančí v jakémsi rytmu, úplně jiném než několik dalších, které ze sebe ponuře mačkala kapela.
"Jo," pokračoval muž, "já jen, že nějakej chlápek v hoře s tebou chce mluvit."
"Už jsem s ním mluvil."
"Jo, já jen že vypadal, že mu na tom dost záleží, chápeš, jo."
"Ano, už jsem s ním mluvil."
"Myslel jsem jenom, že bys to měl vědět."
"Já to vím. Už jsem s ním mluvil."
Muž se na chvíli odmlčel, aby si mohl trochu zažvýkat. Pak poplácal Arthura po zádech.
"Tak jó, dobrý," pronesl nakonec. "Já ti to jen říkám, jo? Dobrou noc, hodně štěstí, a ať vyhraješ nějakou cenu."
"Cože?" podivil se Arthur, který v té chvíli bruslil na tenkém ledě.
"Cokoliv. Dělej to, co děláš. Dělej to dobře." Vydal jakýsi mlaskavý zvuk tím, co právě žvýkal, a předvedl neurčitě dynamické gesto.
"Proč?" užasl Arthur.
"Tak to dělej špatně," křikl muž, "komu na tom záleží. Prdlajs na tom záleží!"
Z ničeho nic se mu do obličeje nahrnula krev a začal řvát.
"Co bych se nezbláznil?" hulákal. "Hele vodprejskni, dej mi svátek, kámo. Prostě di do háje zarkovýho!!!"
"Tak jo, už jdu," ujistil ho Arthur spěšně.
"Bylo mi," máchl muž prudce rukou a zmizel v zástupu.
"Co to mělo znamenat?" zeptal se Arthur dívky, která se náhle objevila vedle něj. "Proč mi říkal, že mám vyhrávat ceny?"
"Obvyklé řeči showbusinessmanů," pokrčila dívka rameny. "Právě vyhrál cenu na Výroční slavnosti udělování cen Institutu pro rekreační iluze na Alfě Malé medvědice a doufal, že se mu to v konverzaci podaří zlehka zamluvit, jenže vy jste se o tom nezmínil, takže to nešlo."
"O," zhrozil se Arthur, "to mě moc mrzí, že jsem ho zklamal. Za co dostal tu cenu?"
"Za Nejzbytečnější užití výrazu Kurvafix ve vážném scénáři. Je to velice prestižní cena."
"Aha," kýval snaživě Arthur. "A co to člověk dostane?"
"Rorii. Taková malá stříbrná věcička na velkém černém prkně. Co jste říkal?"
"Nic jsem neříkal. Chtěl jsem se jen zeptat, co ta stříbrná..."
"Ach tak, já myslela, že jste řekl "wop."
"Cože jsem měl říct?"
"Wop."

Za ta léta se už stalo zvykem zaskakovat na večírek, hlavně pro mondénní nezvané hosty z jiných světů. Návštěvníkům večírku už nějaký čas při pohledu na jejich vlastní svět s rozbořenými městy, zpustošenými avokádovými farmami, snětí napadenými vinicemi, rozsáhlými oblastmi nově vzniklé pouště, moři plnými drobků ze sušenek a ještě horších věcí připadalo, že na jejich planetě z nějakých záhadných a sotva postižitelných důvodů už není taková legrace, jako bývala. Několik hostů dokonce začalo uvažovat, jestli by dokázali zůstat střízliví dostatečně dlouho, aby celý večírek získal jistou kosmickou důvěryhodnost, a možná, že by ho pak mohli přesunout na svět někoho jiného, kde by mohl být čerstvější vzduch, takže by je méně bolela hlava.
Těch pár podvyživených farmářů, kterým se dosud dařilo vydobývat z polomrtvé půdy na povrchu planety ubohou existenci, by takovou zprávu přijalo s mimořádným potěšením. Ale toho dne, když se večírek s jekotem řítil z oblak a vyčerpaní farmáři se strachem vzhlédli v domnění, že jde o další loupeživý nájezd s cílem získat víno a sýr, bylo jasné, že večírek se v nejbližší době rozhodně nikam nechystá a že brzy bude po něm. Za chvíli bude na čase rozebrat si kabáty a čepice, s kalným pohledem se vypotácet ven a zjistit, kolik je hodin, která je roční doba, a jestli je v téhle vypálené a zpustošené zemi k sehnání taxík, který někam jede.
Večírek byl zaklíněn v hrůzném objetí s cizí bílou lodí, která z něj jakoby napůl vyčuhovala. Ve vzájemném sevření se kymácely, zvedaly a zase klesaly a točily s groteskní lhostejností k vlastní váze.
Mraky se rozestoupily.
Vzduch zařval a uskočil z cesty.
Jak se tak zmítaly, večírek a krikkitská válečná loď vypadaly tak trochu jako dvě kachny, z nichž jedna se pokouší vyrobit třetí kachnu uvnitř druhé kachny, zatímco druhá kachna se ze všech sil snaží vysvětlit, že se teď zrovna na třetí

kachnu necítí, že si navíc není jista, jestli by chtěla, aby případnou třetí, kachnu vyrobila první kachna, a už vůbec ne ve chvíli, kdy ona, tedy druhá kachna, se zabývá létáním.
Nebe zpívalo a ječelo zuřivostí jejich zápasu a bušilo do země tlakovými vlnami.
A najednou se ozvalo fup, a krikkitská loď byla pryč.
Večírek se bezmocně přepotácel přes oblohu jako člověk opírající se o dveře, které někdo nečekaně otevře. Točil se a kymácel na vznášecích tryskách. Snažil se získat rovnováhu a místo toho ji ztratil. Přepotácel se zpět napříč oblohou. Potácení pokračovalo ještě hodnou chvíli, ale bylo jasné, že dlouho trvat nemůže. Večírek byl smrtelně raněn. Všechna legrace z něj vyprchala a občasná zmrzačená pirueta to nemohla zastřít.
Čím déle se v tomto stadiu vyhýbal zemi, tím horší měl být náraz, až na ni konečně spadne.

Uvnitř se situace nevyvíjela, o nic lépe. Po pravdě řečeno, vyvíjela se obludně špatně a přítomní ji nemohli vystát a také to nahlas říkali. Prošli tudy krikkitští roboti.
Odnesli si Cenu za nejzbytečnější užití výrazu Kurvafix ve vážném scénáři a místo ní zanechali spoušť, ze které se Arthurovi dělalo skoro tak špatně jako kandidátovi na Rorii.
"Moc rádi bychom zůstali a pomohli," vykřikoval Ford prodírající se drtí a troskami, "jenže to neuděláme."
Večírek sebou znovu škubl, což vyvolalo horečnaté výkřiky a steny odkudsi z kouřících trosek.
"Musíme jít zachránit Vesmír, abyste věděli," hulákal Ford. "A pokud vám to připadá jako chabá výmluva, máte možná pravdu. Ale stejně jdeme pryč."
Najednou objevil na zemi zázrakem nerozbitou neotevřenou láhev.
"Nevadí vám, když si tohle vezmeme? Stejně to nebudete potřebovat."
Přibral ještě pytlík brambůrek.
"Trillian?" zavolal Arthur slabým, šokovaným hlasem. V kouřící spoušti neviděl nic.
"Pozemšťane, musíme jít," napomínal ho Slartibartfast nervózně.
"Trillian?" zakřičel Arthur znovu.
Za okamžik se Trillian, podpírána svým novým přítelem, bohem hromu, připotácela do zorného pole.
"Tahle dívka zůstane se mnou," informoval Thor.
"Ve Valhalle právě probíhá skvělý večírek, takže poletíme..."
"Kde jste byli, když se tohle všechno stalo?" přerušil ho Arthur.
"Nahoře, ",odpověděl Thor. "Vážil jsem ji. Létání je složitá záležitost, víte, to se musí zakalkulovat vítr..."
"Trillian půjde s námi," oznámil Arthur.
"Hele," ozvala se Trillian, "copak..."
"Ne," řekl nekompromisně Arthur, "jdeš s námi."
Thor na něj pohlédl zvolna doutnajícíma očima. Mlčky vysvětloval cosi o bohabojnosti, co nemělo nic společného s čistotou.
"Půjde se mnou," řekl tiše.
"Pojď, Pozemšťane," ozval se Slartibartfast nervózně a zatahal Arthura za rukáv.
"Pojď, Slartibartfaste," ozval se Ford nervózně a zatahal kmeta za rukáv. Slartibartfast totiž měl teleport.
Večírek sebou trhl a zakymácel se, takže se všichni zapotáceli, až na Thora a až na Arthura, který se třásl a upřeně hleděl do černých očí boha hromu.
Ač to bylo neuvěřitelné, Arthur pomalu zdvihl pěsti, které teď vypadaly strašně maličké.
"Chceš si to rozdat?" zeptal se.
"Co jste říkal, vaše maličkosti?" zaburácel Thor.
"Říkal jsem," opakoval Arthur a nedokázal přimět hlas, aby se mu nechvěl, "jestli si to chceš rozdat?" Komicky zašmidlal pěstičkami.
Thor na něj nevěřícně zíral. Pak se mu z nozder odvinul obláček kouře. Kmitl se v něm i drobný plamínek.
Popadl se za opasek.
Vyklenul hrudník, aby dal jasně najevo, že tady stojí muž, jemuž se můžete odvážit zkřížit cestu, jen pokud s sebou máte houf Šerpů.
Vytáhl z opasku násadu svého kladiva. Podržel je v pozdvižených rukou, aby ukázal masivní železnou hlavici. Vyjasnil tak jakoukoli možnou pochybnost, že by snad s sebou nosil telegrafní sloup.
"Jestli si to chci rozdat?" zasyčel jako řeka protékající ocelárnou.
"Jo," odsekl Arthur hlasem náhle a neobyčejně silným a bojovným. Znovu zašmidlal pěstičkami, tentokrát jako by to myslel vážně.
"Chceš jít ven?" zavrčel na Thora.
"No dobře," zařval Thor jako rozzuřený býk (nebo vlastně spíš jako rozzuřený bůh hromu, což je mnohem impozantnější a vyšel ven.
"Fajn," konstatoval spokojeně Arthur, "tím bychom ho měli z krku. Slarty, můžeš nás odtud dostat?"

23. kapitola

"No dobře," řval Ford na Arthura, "tak jsem teda zbabělec, ale podstatné je, že jsem ještě naživu." Byli opět na palubě Hvězdoplánu Bistromat. Slartibartfast také a Trillian jakbysmet. Jen shoda a harmonie tu chyběly.
"Já jsem taky naživu, ne?" opáčil Arthur, vyčerpaný dobrodružstvím a zlostí. Obočí mu poskakovalo nahoru a dolů, jako by se chtělo vzájemně knokautovat.

"Chybělo ti zatraceně málo, abys nebyl," vybuchl Ford.
Arthur se prudce obrátil ke Slartibartfastovi, který seděl na gauči pro pilota na letové palubě a zamyšleně hleděl na dno láhve, odkud se dozvídal cosi, čemu zřejmě nedokázal přijít na kloub. Arthur se, dovolával jeho podpory.
"Myslíte, že rozumí jedinému slovu z toho, co říkám?" vychrlil, celý roztřesený emocí.
"Nevím," odpověděl Slartibartfast poněkud nepřítomně. "A nejsem si jist," dodal a na okamžik vzhlédl, "že já sám rozumím." Zahleděl se na své přístroje s novým elánem a zmatkem. "Budete nám to muset vysvětlit znovu," usoudil.
"No..."
"Ale až jindy. Chystají se strašné věci."
Poklepal na dno napodobeniny skleněné láhve. "Obávám se, že na večírku jsme dopadli značně uboze," povzdychl si, "a zbývá nám jediná naděje - zabránit robotům, aby odemkli Klíčem Zámek. Jak to uděláme, to mi není jasné," zamumlal.
"Ale asi tam musíme letět. Nemůžu říct, že by se mi ta myšlenka zamlouvala. Nejspíš na to doplatíme životem."
"A kde je vlastně Trillian?" zeptal se Arthur s náhle předstíraným nezájmem. Zlobil se proto, že mu Ford vyčítal, že mařil čas onou záležitostí s bohem hromu, místo aby rychle zmizeli. Arthur byl toho názoru, za nímž si stál, ať si kdo chce myslí, co chce, že byl neobyčejně statečný a nápaditý.
Všeobecně ovšem převládalo mínění, že Arthurův názor nestojí ani za pár zasmrádlých ledvin divokého psa dingo. Co se ho však nejvíc dotklo, byla skutečnost, že Trillian sama se nevyjádřila tak ani tak a někam se odloudala.
"A kde jsou mé brambůrky?" vzpomněl si Ford.
"Obojí se nalézá," informoval je Slartibartfast, aniž vzhlédl, "ve Světnici informačních iluzí. Myslím, že mladá dáma, která je vaší přítelkyní, se snaží porozumět některým problémům z galaktické historie. Domnívám se, že brambůrky jí v tom pravděpodobně pomáhají."

24. kapitola

Myslet si, že se nějaké vážné problémy dají vyřešit pouze bramborami, je chyba.
Tak například byla jednou jedna nesmyslně agresivní rasa, jejíž příslušníci se jmenovali Silastičtí Pancéřovaní Ďasi ze Striteraxu. A to bylo teprve jméno jejich rasy. Název jejich armády, to bylo něco příšerného. Naštěstí žili tak dávno v galaktické historii, mnohem dřív než všechno, s čím jsme se dosud setkali - před dvaceti miliardami let - když Galaxie byla ještě mladá a čerstvá, a každá myšlenka, která stála za to, aby se za ni bojovalo, byla úplně nová.
Válčení, to bylo něco, v čem byli Silastičtí Pancéřovaní Ďasi opravdu dobří, a protože v tom byli dobří, provozovali to hodně často. Válčili se svými nepřáteli (tj. se všemi ostatními) i mezi sebou. Jejich planeta byla v katastrofálním stavu. Povrch byl poset opuštěnými městy obklopenými spoustou opuštěných válečných strojů, a ty zase obklopovaly hluboké bunkry, ve kterých Silastičtí Pancéřovaní Ďasi bydleli a rafali se mezi sebou.
Nejjistější způsob, jak vyprovokovat Silastického Pancéřovaného Ďasa ze Striteraxu k boji, byl prostě se narodit. To nesnášeli, to je dokázalo pořádně nakrknout. A když se takový Pancéřovaný Ďas nakrkl, někdo to musel odskákat. Pomyslíte si možná, že je to vyčerpávající životní styl, ale oni zřejmě měli strašnou spoustu energie.
Nejlepší způsob, jak se vypořádat se Silastickým Pancéřovaným Ďasem, byl zavřít ho samotného v místnosti, protože dříve či později se prostě umlátil.
Nakonec si ale uvědomili, že tohle budou muset nějak vyřešit, a tak schválili zákon, který nařizoval, že kdokoli, kdo nosí zbraň v rámci své normální silastické práce (policisté, bezpečnostní složky, učitelky na základních školách, atd.) musí povinně strávit alespoň čtyřicet pět minut denně bušením do pytle brambor, aby si odreagovali nadbytečnou agresi.
Chvíli to docela dobře fungovalo, dokud někoho nenapadlo, že by bylo mnohem účinnější a méně náročné na čas, kdyby do brambor prostě stříleli.
To vyvolalo novou vlnu nadšení pro střelbu po nejrůznějších terčích, a všichni byli velmi vzrušení vyhlídkou na první pořádnou válku po několika týdnech.
Dalším úspěchem Silastických Pancéřovaných Ďasů ze Striteraxu bylo, že jako první rasa v historii dokázali šokovat počítač.
Byl to gigantický kosmický počítač zvaný Hactar, na který se dodnes vzpomíná jako na nejvýkonnější počítač, jaký byl kdy vybudován. Hactar byl také první počítač postavený jako skutečný mozek v tom smyslu, že každá buněčná částice v sobě nesla strukturu celku, což mu umožňovalo myslet mnohem pružněji a imaginativněji, ale také, jak se zdá, podlehnout šoku.
Silastičtí Pancéřovaní Ďasi ze Striteraxu vedli právě jednu ze svých pravidelných válek s Horlivými Garrváči ze Stugu, ale nebavilo je to tak jako obvykle, protože to znamenalo strašlivou spoustu namáhavého plahočení Radioaktivními močály Cwulzendy a Ohnivými horami Fazfragy, přičemž ani v jednom z těchto typů terénu se necítili doma.
A tak, když se do bojů zapojili i Škrtičští Dýkouni z Jajazikstaku a přinutili je otevřít další frontu v Gamma jeskyních Carfraxu a v Ledových bouřích Varlengootenu, řekli si, že už toho bylo dost, a přikázali Hactarovi, aby pro ně vyvinul Absolutní zbraň.
"Co myslíte výrazem absolutní?" otázal se Hactar.
Na což Silastičtí Pancéřovaní Ďasi odpověděli:
"Přečti si slovník, troubo," a vrhli se opět do válečné vřavy.
A tak Hactar sestrojil Absolutní zbraň.
Byla to velmi malá bomba tvořená prostě skříňkou se styčným bodem v hyperprostoru. Až se tato skříňka aktivuje, spojí v jednom okamžiku jádra všech větších sluncí, a tak promění celý Vesmír v jednu jedinou gigantickou hyperprostorovou supernovu.
Když se pak Silastičtí Pancéřovaní Ďasi pokoušeli použít novou zbraň, aby Škrtičským Dýkounům vyhodili do povětří

sklad munice v jedné z Gamma jeskyní, neobyčejně je rozzuřilo, že zbraň nefunguje, a také to Hactarovi řekli.
Hactara ten nápad šokoval.
Pokoušel se jim vysvětlit, že dlouze přemýšlel o celé té záležitosti s Absolutní zbraní, a že došel k závěru, že neexistuje žádný myslitelný důsledek neodpálení bomby, který by mohl být horší než známé důsledky jejího odpálení, a tak si tedy dovolil zabudovat do mechanismu bomby malou chybičku, a že doufá, že všichni zúčastnění po zralé úvaze pochopí, že...
Silastičtí Pancéřovaní Ďasi nesouhlasili a rozmlátili počítač na padrť.
Později si to rozmysleli a zničili i nefungující bombu.
Poté pokračovali v hledání, jen s malou přestávkou, aby mohli strašlivě napráskat Horlivým Garrváčům ze Stugu a Skrtičským Dýkounům z Jajazikstaku, až přišli na úplně nový způsob, jak se sami vyhodit do povětří, k nemalé úlevě celé Galaxie, zejména Garrváčů, Dýkounů a brambor.

Trillian shlédla to vše a navíc ještě historii Krikkitu. Zamyšleně vykročila ze Světnice informačních iluzí, právě včas, aby zjistila, že přišli pozdě.

25. kapitola

Když Hvězdoplán Bistromat opět vplul do objektivní existence na vrcholu nevysokého útesu na asteroidu o průměru asi patnáct kilometrů, který sledoval svou věčně osamělou dráhu kolem uzavřené hvězdné soustavy Krikkit, jeho posádka si uvědomila, že stihnou už jen být svědky neodvratné historické události.
Netušili, že uvidí dvě historické události.
Promrzlí, osamělí a bezmocní stáli na pokraji útesu a sledovali dění pod sebou. Světelná kopí vystřelující z bodu ležícího jen asi třicet metrů dole před nimi kroužila ve zlověstných obloucích na pozadí věčné prázdnoty.
Němě zírali na oslepující dění.
Projekce silového pole lodi jim umožňovala stát na asteroidu. I tentokrát šlo o využití predispozice lidské mysli dát se ošálit: problém, jak nespadnout z nepatrné masy asteroidu, případně problém, že nemůžou dýchat, se jednoduše stal Problémem Někoho Jiného.
Bílá krikkitská válečná loď parkovala mezi pustými šedými útesy asteroidu a střídavě plála ve světlech oblouků a mizela ve stínu. Čerň rozeklaných stínů vrhaných holými skalami tančila v divoké choreografii v míhajících se světlech oblouků.
Jedenáct bílých robotů postupně vynášelo Wikkitský klíč do kruhu pohupujících se světel.
Wikkitský klíč byl rekonstruován.
Jeho složky se, třpytily a zářily:
Ocelový pilíř síly a moci (neboli Marvinova noha), Zlaté břevno prosperity (neboli srdce pohonu Nekonečné nepravděpodobnosti), Perspexový pilíř vědy a rozumu (neboli Argabuthonské žezlo Spravedlnosti), Stříbrné břevno míru (neboli Rorie, Cena za nejzbytečnější užití výrazu Kurvafix ve vážném scénáři) a konečně rekonstituovaný Dřevěný pilíř přírody a spirituality (neboli popel spálené branky symbolizující smrt anglického kriketu).
"Teď už nejspíš nemůžeme nic dělat?" zeptal se Arthur nervózně.
"Ne," vzdychl Slartibartfast.
Výraz zklamání, který přelétl po Arthurově tváři, byl dokonalý nezdar, a protože jeho nositel stál ve stínu, dovolil mu, aby se zhroutil ve výraz úlevy.
"Škoda," pronesl nahlas.
"Nemáme žádné zbraně," zalitoval Slartibartfast. "Taková hloupost!"
"Zatracená práce," řekl Arthur hodně tiše.
Ford neříkal nic. Trillian také neříkala nic, ale zvláštně zamyšleným a úplně jiným způsobem. Dívala se do prázdného prostoru za asteroidem.
Asteroid obíhal kolem mračna prachu obklopujícího schránu z Poma-Času, v níž byl uzavřen svět, na kterém žije krikkitský lid, vládci Krikkitu a jejich vražední roboti.
Bezmocná skupinka se nemohla nijak přesvědčit, jestli krikkitští roboti vědí o jejich přítomnosti nebo ne. Mohli jen předpokládat, že o nich nutně musí vědět, ale že mají pocit, za daných okolností zřejmě oprávněný, že se není čeho bát.
Roboti mají před sebou historický úkol a na případné diváky mohou shlížet s opovržením.
"Strašně bezmocný pocit, že?" ozval se Arthur, ale nikdo mu neodpověděl.
Uprostřed osvětleného prostranství, kam se roboti pomalu blížili, se objevil čtvercový otvor v zemi. Rýsoval se stále zřetelněji a po chvíli bylo vidět, jak se pomalu zvedá celý blok země o velikosti asi dva metry čtvereční.
V témže okamžiku zaregistrovali další pohyb, téměř subliminální, a nějakou chvíli nebylo jasné, co se vlastně pohybuje.
Pak jim to došlo.
Pohyboval se asteroid. Zvolna se blížil k mračnu prachu, jako by ho přitahoval nějaký nebeský rybář ukrytý v hloubi mraku.
Měli tedy podstoupit v reálu cestu mračnem, kterou si už jednou odbyli ve Světnici informačních iluzí. Stáli tu ztuhlí a beze slov. Trillian se zamračila.
Zdálo se, že uplynuly celé věky. Události se zdály plynout se závratnou pomalostí, když se přední okraj asteroidu vnořil do hebkého vnějšího okraje mračna.
Hned nato je pohltila řídká a tančící tma. Prolétali jí dál a dál, s nejasným vědomím nezřetelných tvarů a spirál v temnotách, nerozlišitelných jinak než koutkem oka.

Prach ztlumil paprsky oslnivého světla. Jasné světlo pomrkávalo na myriádách prachových částeček.
Trillian i nadále sledovala průběh plavby z houštiny zamračených myšlenek.
Konečně byli venku. Nebyli si jisti, jestli let trval minutu nebo půl hodiny, ale byli venku a museli čelit nové prázdnotě, jako by jim někdo ukradl vesmír před nosem.
A teď se daly věci do pohybu.
Z bloku, který se zdvihl na metr nad úroveň země, téměř vybuchl oslepující paprsek, a poté z něj vystoupil menší perspexový blok, v němž závratně tančily duhové barvy.
V bloku byly vyříznuty hluboké drážky, tři svislé a dvě vodorovné, očividně určené pro Wikkitský klíč.
Roboti přistoupili k zámku vsunuli do něj Klíč a odstoupili. Blok se sám od sebe otočil a vesmír se začal měnit.
Jak se stlačený vesmír vracel do původní podoby, jako by nepříjemně kroutil oči přihlížejících v důlcích. Najednou oslepeni zírali na odkryté slunce, které se vznášelo před nimi v místech, kde ještě před několika vteřinami nebyl dokonce ani prázdný prostor. Trvalo vteřinu či dvě, než si dostatečně uvědomili, co se stalo, a zakryli si oslněné a zděšené oči rukama. Za tu kratičkou chvíli však stačili zahlédnout nepatrnou tečku sunoucí se přes sluneční kotouč.
Zapotáceli se a o krok ustoupili a v uších jim znělo slabé a nečekané skandování robotů volajících unisono:
"Krikkit! Krikkit! Krikkit! Krikkit!"
Ze zvuku jejich hlasů je zamrazilo. Zněly drsně, studeně, prázdně a mechanicky ponuře.
A především zněly triumfálně.
Oba senzorické šoky je natolik omráčily, že jim málem utekla druhá historická událost:
Zafod Bíblbrox, jediný v historii, kdo přežil přímý útok zbraněmi krikkitských robotů, se vyřítil z krikkitské válečné lodi a mával přitom vraždomatickou pistolí.
"Je to príma," vykřikoval, "situace je v tomto časovém okamžiku zcela pod kontrolou."
Jediný robot hlídkující u průlezu lodi beze slov máchl bojovým obuchem a spojil ho se zátylkem Zafodovy levé hlavy.
"Kdo to zark do toho udělal?" řekla levá hlava a zabimbala se vpřed, protože se jí udělalo špatně.
Pravá hlava dychtivě hleděla kamsi napůl cesty.
"Cože kdo udělal?" zeptala se.
Obuch se spojil se zátylkem pravé hlavy.
Zafod se v dosti podivném úhlu natáhl jak dlouhý, tak široký na zem.
Za několik vteřin bylo po všem. Několik zásahů stačilo robotům, aby navždy zničili Zámek. Pukl, roztavil se a součástky vyhřezly z jeho prasklých útrob. Roboti chmurné, a jak se zdálo, i poněkud sklíčeně odpochodovali zpět do své lodi, která s hlasitým "fup" zmizela.
Trillian s Fordem se horečně rozběhli dolů z příkrého svahu k temnému, nehybnému tělu Zafoda Bíblbroxe.

26. kapitola

"Já nevím," říkal Zafod už asi po třicáté sedmé, jak mu alespoň připadalo. "Mohli mě zabít, ale neudělali to. Možná, že si prostě mysleli, že jsem senzační chlap nebo co. Nerozumím tomu."
Ostatní dali mlčky najevo svůj názor na tuto teorii.
Zafod ležel na studené podlaze letové paluby. Jak jím produsala bolest a práskla do obou hlav, vypadalo to, jako by jeho křížové partie zápasily s podlahou.
"Myslím, že s těmi anodizovanými blbečky je něco v nepořádku," zašeptal, "něco od základu divného."
"Jsou naprogramovaní, aby každého zabili," připomenul Slartibartfast.
"To by mohlo být ono," zasípal Zafod mezi vyčerpávajícími poryvy bolesti. Zdálo se, že není zcela přesvědčen.
"Ahoj, kotě," pravil k Trillian v naději, že tím kompenzuje své předchozí chování.
"Jsi v pořádku?" zeptala se jemně.
"Jo," odpověděl, "je mi fajn."
"Tak dobře," kývla a vzdálila se, aby mohla přemýšlet. Zadívala se na ohromnou viziobrazovku nad letovými gauči a cvaknutím vypínače na ní vyvolala místní scenérii. Jedna obrazovka ukazovala prázdnotu Mračna prachu. Na druhé zářilo krikkitské slunce. Další zobrazovala samotný Krikkit. Trillian horečně přepínala z jedné na druhou.
"Tak tedy sbohem Galaxie," povzdychl si Arthur pleskl se dlaněmi do kolen a pomalu vstával.
"Ne," pravil Slartibartfast vážně. "Je jasné, co musíme udělat." Čelo se mu zvrásnilo tak, že by se v něm daly pěstovat některé druhy zeleniny s nepříliš hlubokými kořeny. Vstal a začal přecházet po kabině. Když znovu promluvil, vlastní slova ho natolik vyděsila, že si musel zase sednout.
"Musíme sestoupit na Krikkit," řekl. Jeho tělem otřásl hluboký povzdech a oči mu málem zarachtaly v očních důlcích.
"Zase jednou jsme hanebně selhali," konstatoval, "naprosto hanebně."
"Protože nám na tom tak moc nezáleží," ozval se Ford. "Říkal jsem vám to."
Švihem si opřel nohy o přístrojovou desku a křečovitě si začal žďoubat nehet.
"Ale pokud se nerozhodneme něco udělat," namítl stařec hašteřivě, jako by bojoval s jakousi hluboce zakořeněnou lenivostí ve své povaze, "pak budeme zničeni a všichni zemřeme. Na tom nám přece záleží, nebo snad ne?"
"Ale zase ne tak, abychom se kvůli tomu dali zabít," odsekl Ford. Nasadil falešný úsměv a jal se ho vysílat po místnosti na každého, kdo ho chtěl vidět.
Slartibartfastovi zjevně připadal tento úhel pohledu značně svůdný a musel se mu usilovně bránit. Obrátil se opět k Zafodovi, který skřípal zuby a potil se bolestí.
"Musíte přece tušit, proč ušetřili váš život," oslovil ho. "To je totiž neobyčejně zvláštní a neobvyklé."
"Připadalo mi, že to sami pořádně nevědí," pokrčil Zafod rameny. "Už jsem vám to povídal. Naprali do mě nejslabší

dávku, jenom mě omráčili. Odtáhli mě do lodi, tam mě hodili do kouta a víc si mě nevšímali. Jako by jim bylo trapné, že tam jsem. Párkrát jsme si bezvadně pokecali. "Hele... uf! Ahoj, vy tam... uf! Rád bych věděl... uf! Dokázal jsem se takhle bavit celé hodiny." Znovu se začal svíjet.
Pohrával si s jakýmsi předmětem. Zdvihl jej a ukázal ostatním. Bylo to Zlaté břevno - Srdce ze zlata, srdce pohonu Nekonečné nepravděpodobnosti. Jen ono a Dřevěný pilíř přežily zničení Zámku nepoškozeny.
"Slyšel jsem, že to vaše vozítko sebou umí pěkně mrsknout," zahlaholil. "Tak co kdybyste mě nejdřív hodil na mou loď, než..."
"Vy nám nepomůžete?" podivil se Slartibartfast.
"Nám?" zaprotestoval Ford. "Kdo je to my?"
"Moc rád bych zůstal a pomáhal vám zachránit Galaxii," omlouval se Zafod, který se mezitím zvedl na lokty, "ale mám pěkný párek bolení hlav a tuším, že za chvíli budou mít spoustu mladých. Ale příště, až bude potřeba zachraňovat, jsem vám k dispozici. Hej, Trillian, kotě!"
Oslovená se krátce ohlédla.
"Copak?"
"Jdeš se mnou? Srdce ze zlata? Vzrůšo a dobrodružství a jiný divočárny?"
"Já jdu na Krikkit," odpověděla.

27. kapitola

Tentýž kopec, a přece to nebyl on.
Tentokrát to nebyla Informační iluze. Tentokrát to byl skutečný Krikkit a oni na něm stáli. Poblíž, za hradbou stromů, stál podivný italský restaurant, který donesl jejich reálná těla na tento reálný, současný svět Krikkit.
Silná tráva pod jejich nohama byla skutečná stejně jako úrodná půda. Také omamná vůně stromu byla skutečná. A noc byla skutečná noc.
Krikkit.
Patrně nejnebezpečnější místo v Galaxii, jaké si může vybrat někdo, kdo není Krikkiťan, a stoupnout si na ně. Planeta, jež nedokáže čelit existenci jakéhokoliv jiného světa, jejíž okouzlující, roztomilí a inteligentní obyvatelé divošsky vyjí strachy a vražednou nenávistí, kdykoli se setkají s někým, kdo není z nich.
Arthur se otřásl.
Slartibartfast se otřásl.
I Ford se kupodivu otřásl.
Překvapivé ovšem nebylo, že se otřásl, ale to, že tady vůbec byl. Ale když odvezli Zafoda na jeho loď, Ford se nečekaně zastyděl a neodvážil se utéct.
Chyba, pomyslel si, strašná, velikánská, nenapravitelná chyba. Přivinul k sobě těsněji jednu z vraždomatických pušek, jimiž se vyzbrojili ze Zafodova arzenálu.
Trillian se otřásla a s pohledem na nebe se zamračila.
Ani nebe nebylo stejné. Už nebylo prázdné a pusté.
Zatímco krajina kolem nich se během dvou tisíc let krikkitských válek a během pouhých pěti let, které tu uplynuly od doby, kdy Krikkit byl před deseti miliardami let uzavřen do schrány z Poma-Času, změnila jen málo, obloha se drasticky proměnila.
Zářila na ní slabá světla a rýsovaly se tam mohutné tvary.
Vysoko na nebi, kam žádný Krikkiťan co živ nepohlédl, se rozkládaly Válečné zóny, Zóny robotů - ohromné válečné lodi a věžové budovy pluly v nul-o-gravitačním poli nad idylickou pastorální krajinou na povrchu Krikkitu.
Trillian na ně zamyšleně hleděla.
"Trillian," zašeptal Ford.
"Ano?"
"Co to děláš?"
"Přemýšlím."
"Dýcháš vždycky takhle, když přemýšlíš?"
"Ani jsem nevěděla, že dýchám."
"To mi právě dělalo starosti."
"Myslím, že už vím...," řekla pomalu Trillian.
"Pšššt!" okřikl je zděšeně Slartibartfast a hubenou třesoucí se rukou jim naznačil, aby ustoupili hlouběji do stínu stromu.
Náhle, stejně jako předtím na pásku, se na pěšině vedoucí do vrchu objevila světla, ale tentokrát tančící paprsky nevydávaly lucerny, nýbrž baterky, což samo o sobě jistě není nijak dramatická změna, ale každý detail způsobil, že jim srdce poskočilo strachem. Tentokrát nebylo slyšet žádné rozmarné a rytmické písně o květinách a farmaření a uhynulých psech, jen naléhavé hlasy tlumeně o čemsi debatující.
Po nebi těžkopádně proplulo nějaké světlo.
Arthura sevřela klaustrofobická hrůza a vlahý vítr mu zaškrtil hrdlo.
O několik vteřin později se objevila další skupina přicházející z opačné strany temného kopce. Příchozí šli svižně a odhodlaně a světlo jejich baterek se pohupovalo a zkoumalo terén kolem.
Obě skupiny se zjevně blížily, a to nejen k sobě navzájem.
Bylo zřejmé, že záměrně postupují k místu, kde stál Arthur a ostatní.

Arthur zaslechl slabé zašustění, jak Ford Prefect zvedl vraždomatickou pušku k rameni, a slabé skuhravé zakašlání, jak Slartibartfast učinil totéž. Arthur cítil nezvyklou chladnou váhu vlastní zbraně a třesoucíma se rukama ji zdvihl. Třesoucími se prsty tápavě uvolnil bezpečnostní západku a snažil se uvést do chodu západku pro mimořádné nebezpečí, jak mu to Ford ukázal. Třásl se tak silně, že kdyby v tu chvíli na někoho vypálil, patrně by do něj vystřílel svůj podpis.
Jen Trillian nepozvedla zbraň. Zdvihla obočí, pak ho zase uvedla do normální polohy a zamyšleně se hryzla do rtů.
"Napadlo vás," začala, ale nikomu se v tu chvíli příliš nechtělo o něčem debatovat.
Tmu za nimi proťal světelný kužel. Otočili se a zjistili, že za nimi stojí třetí skupina Krikkiťanů a pátrá po nich svítilnami.
Fordova pistole zlověstně práskla, ale zasažena jiným výstřelem mu vypadla z rukou.
Následoval okamžik čirého strachu, vteřina nehybnosti, než kdokoli další stačil vystřelit.
Na konci oné vteřiny nikdo nevystřelil.
Stáli v kruhu pobledlých krikkitských tváří, zaliti poskakujícím světlem baterek.
Zajatci zírali na své přemožitele, přemožitelé zírali na zajatce.
Po chvíli se ozval jeden z Krikkiťanů:
"Promiňte, ale nejste náhodou... z jiné planety?"

28. kapitola

A zatím, o mnoho milionů kilometrů dál, než s kolika se lidská mysl může bez obav utkat, měl Zafod Bíblbrox opět jednu ze svých nálad.
Opravil už loď - to jest pozoroval s bdělým zájmem, jak mu ji servisní robot opravuje. Teď to zase byla jedna z nejsilnějších a nejpozoruhodnějších lodí, jaké kdy existovaly. Mohl se vypravit kamkoliv, dělat cokoliv. Chvíli listoval knihou a pak ji odhodil. Už ji četl.
Přešel ke komunikačnímu panelu a zapnul polyfrekvenční kanál pro tísňové volání.
"Má někdo zájem o drink?" otázal se.
"Nějakej problém, kámo?" zapraskal, hlas odkudsi z druhého konce Galaxie.
"Máte tam nějakou společnost?" vyptával se Zafod.
"Hele, běž se klouzat na kometu."
"Tak jo," souhlasil Zafod a vypnul kanál. S povzdechem usedl. Pak zase vstal a přešel k počítačovému výstupu. Stiskl pár knoflíků. Po obrazovce začaly pobíhat malé puntíky a vzájemně se požíraly.
"Bum!" zahalasil Zafod. "Pffffjůůů! Bác bác bác!"
"Ahoj," ozval se asi po minutě této činnosti počítač. "Zaznamenal jsi tři body. Nejlepší předchozí skóre sedm milionů pět set devadesát sedm tisíc dvěstě..."
"Nojo, nojo," zabručel Zafod a vypnul obrazovku.
Znovu usedl. Pohrával si s tužkou. I ta ho po chvíli přestala uchvacovat.
"Nojo, nojo," řekl a zadal počítači své skóre a předchozí nejlepší skóre.
Loď udělala z Vesmíru jednu velikou šmouhu.

29. kapitola

"Povězte nám," oslovil je bledolící Krikkiťan, který vystoupil ze skupiny a nejistě stál v kruhu elektrického světla přendavaje v ruce pistoli, jako by mu ji dal jen podržet někdo, kdo si na chvíli někam odskočil a za minutku se vrátí, "nevíte náhodou něco o tom, čemu se říká rovnováha v přírodě?"
Zajatci neodpovídali, alespoň ne artikulovaně, vydávali jen nesrozumitelné mumlání a hekání. Světlo baterek si dál pohrávalo na jejich tvářích. Vysoko nad nimi na obloze, v Zónách robotů, pokračovala temná činnost.
"Něco jsme o tom zaslechli," pokračoval Krikkiťan, celý nesvůj, "nejspíš to nebude nic důležitého. Tak snad abychom vás tedy zabili."
Pohlédl na svou pistoli, jako by se snažil zjistit, kterou součástku má zmáčknout.
"Totiž," znovu nejistě vzhlédl, "pokud si třeba nechcete o něčem popovídat?"
Pomalý, tupý úžas šplhal Slartibartfastovým, Fordovým a Arthurovým tělem. Brzy měl dorazit do mozku, který byl v tu chvíli plně vytížen pohybováním čelistmi nahoru a dolů. Trillian potřásala hlavou, jako by se třesením krabicí snažila sestavit hlavolam.
"Víte, tenhle plán univerzálního zničení nám dělá starosti," ozval se jiný muž z houfu.
"Ano," připojil se další, "a také rovnováha v přírodě. Napadlo nás, jestli to nějak nenaruší rovnováhu v přírodě, když zničíme zbytek Vesmíru. My totiž máme moc rádi ekologii, víte." Nešťastně zmlkl.
"A taky sport," dodal další hlasitě. To vyvolalo souhlasný jásot.
"Ano," přitakal první muž, "a také sport..." Rozpačitě se ohlédl po svých společnících a křečovitě se poškrábal na tváři. Vypadalo to, že zápasí s nějakým hlubším zmatkem, jako by vše, co chtěl říci, a vše, co si myslel, byly úplně odlišné věci, a on mezi nimi neviděl žádnou možnou souvislost.
"Totiž," zadrmolil, "někteří z nás...," rozhlédl se kolem, jako by hledal potvrzení svých slov. Ostatní souhlasně přizvukovali. "Někteří z nás," pokračoval, "by rádi měli sportovní kontakty se zbytkem Galaxie, a přestože chápu důvody, proč se sport nemá plést do politiky, myslím si, že jestli chceme mít sportovní kontakty se zbytkem Galaxie, což chceme, nejspíš by byla chyba ho zničit. A zbytek Vesmíru také..." Opět zmlkl. "...to jsou zhruba naše představy..."
"Cc...," vypravil ze sebe Slartibartfast. "Cc..."

"Hhhho...?" zablekotal Arthur.
"Pr..." doplnil Ford.
"Tak dobře," řekla Trillian. "Pojďme si o tom promluvit." Popošla kupředu a vzala nebohého popleteného Krikkiťana pod paží. Vypadal asi na pětadvacet, což díky prapodivnému pokroucení času znamenalo, že když před deseti miliardami let skončily Krikkitské války, mohlo mu být asi dvacet.
Než Trillian znovu navázala hovor, vzala ho na krátkou procházku ve světle baterek. Mladík za ní nejistě klopýtal. Paprsky elektrického světla se teď mírně ohnuly, jako by se skláněly před zvláštní tichou dívkou, která jediná v tomto temném, zmateném Vesmíru zřejmě ví, co dělá.
Pak se k němu obrátila tváří a zlehka podržela jeho ruce ve svých.
Vypadal jako obraz neštěstí a zmatku.
"Tak mi to pověz," vyzvala ho.
Chvíli neříkal nic a jeho pohled těkal z jednoho jejího oka na druhé.
"My...," vypravil ze sebe ztěžka, "musíme být sami... asi." Zkřivil tvář, hluboko svěsil hlavu a začal jí potřásat, jako někdo, kdo se snaží vytřást minci z dětské pokladničky. Pak znovu vzhlédl.
"Máme bombu, víte," pokračoval. "Jen takovou maličkou."
"Já vím," kývla Trillian.
Mladík na ni brejlil, jako by řekla něco zvláštního o cukrové řepě.
"Opravdu," spěchal ji ujistit, "je úplně maličká."
"Já vím," kývla znovu.
"Ale říká se, že může zničit všechno, co existuje. A my to asi musíme udělat. Budeme pak sami? Já nevím. Ale je to zřejmě náš úkol," dořekl a opět svěsil hlavu.
"Ať to znamená cokoli," připojil se dutý hlas z houfu.
Trillian zvolna vzala nebohého zmateného krikkitského mladíka do náručí a pohladila ho po hlavě, třesoucí se na jejím rameni.
"To je v pořádku," řekla tiše, ale dostatečně zřetelně, aby ji slyšel i celý stínový zástup, "nemusíte to udělat."
Houpala mladíka v náručí.
"Nemusíte to udělat," opakovala.
Pustila chlapce a o krok odstoupila.
"Chci, abyste pro mě něco udělali," oznámila a nečekaně se zasmála.
"Chci," zasmála se znovu. Přikryla si ústa rukou a pak promluvila už s vážnou tváří. "Chci, abyste mě zavedli ke svému vůdci," ukázala vzhůru na nebe, do Válečných zón. Zřejmě nějak věděla, že jejich vůdce bude tam.
Její smích jako by uvolnil cosi v atmosféře. Kdesi vzadu v houfu nějaký hlas zanotoval melodii, která by Paulu McCartneymu, kdyby ji napsal, umožnila koupit si celý svět.

30. kapitola

Zafod Bíblbrox se statečně plazil tunelem jako po čertech správný chlapík, jímž také byl. Byl celý popletený, ale plazil se nicméně dál, protože byl tak strašně statečný.
Popletlo ho něco, co právě zahlédl, ale zdaleka ne tolik jako to, co měl za chvíli zaslechnout, takže bude nejlepší vysvětlit, kde se vlastně nacházel.
Nacházel se ve Válečných zónách robotů mnoho kilometrů nad povrchem planety Krikkit.
Atmosféra tu byla řídká a příliš nechránila před paprsky nebo čímkoliv, co by si snad kosmický prostor umanul vrhnout tímto směrem.
Zaparkoval hvězdnou loď Srdce ze zlata mezi nejasně se rýsujícími obrovitými, těsně namačkanými trupy lodí, které zaplňovaly oblohu nad Krikkitem, a vstoupil do zřetelně největší a nejvýznamnější z nebeských budov, ozbrojen pouze vraždomatickou pistolí a prostředkem proti bolení hlavy.
Ocitl se v dlouhé, široké a špatně osvětlené chodbě, ve které se mohl skrýt, dokud nevymyslí, co dál. Schovával se, protože chodbou občas přešel některý z krikkitských robotů, a ačkoli Zafod v poslední době vedl v jejich rukou docela roztomilý život, byl to nicméně život dosti bolestný, takže neměl dvakrát velkou chuť pokoušet to, co, jen nerad nazýval svým štěstím.
Před chvílí zapadl do jedné místnosti, do níž se vstupovalo z chodby, a zjistil, že je to obrovský a opět špatně osvětlený sál.
Bylo to vlastně muzeum s jediným exponátem - vrakem kosmické lodi. Vrak byl silně ohořelý a zdeformovaný a teď, když si doplnil chybějící partie galaktické historie, které mu utekly díky neúspěšným pokusům sexuálně se sblížit s dívkou ve vedlejším kybernetickém kotci, mohl se odvážit inteligentního odhadu, že jde o trosky lodi, jež před mnoha miliardami let proplula mračnem prachu a rozpoutala celou aféru.
Ale, a to ho právě zmátlo, něco zásadního tu nebylo v pořádku.
Vrak byl doopravdy ztroskotaný. Byl i doopravdy ohořelý, ale zkušené oko po krátké prohlídce odhalilo, že to není skutečná kosmická loď. Byl to model lodi ve skutečné velikosti vlastně podrobný návod. Jinými slovy velmi užitečná věc, jaká se skvěle hodí, když se najednou rozhodnete postavit si kosmickou loď a nevíte, jak na to. Za žádných okolností by však model nedokázal létat.
Stále ještě si tím lámal hlavu - vlastně si tím hlavu teprve lámat začal - když postřehl, že se jiné dveře na opačném konci sálu otevřely a vstoupila další dvojice krikkitských robotů, tvářících se mírně zasmušile.
Zafod se s nimi nechtěl zaplétat pročež usoudil, že tak jako neohroženost z větší části sestává z uvážlivosti, uvážlivost

sestává z větší části ze zbabělosti, a tedy se srdnatě ukryl do skříně.
Ukázalo se, že skříň je ve skutečnosti vrchní částí šachty vedoucí dolů a kontrolními dvířky do širokého větracího tunelu. Spustil se do šachty a začal se jí plazit, a tam jsme ho také zastihli.
Nelíbilo se mu tam. Šachta byla studená, tmavá a veskrze nepohodlná, navíc mu naháněla strach. Při první příležitosti - což byla jiná šachta o necelých sto metrů dál - z ní opět vylezl.
Tentokrát se vynořil v menší místnosti vyhlížející jako počítačové centrum tajné služby. Vyplížil se v úzkém temném prostoru mezi rozsáhlým počítačovým panelem a stěnou.
Hbitě zjistil, že není v místnosti sám, a opět se ji chystal opustit, když vtom začal pozorně poslouchat, o čem se baví ostatní přítomní.
"Jde o roboty, pane," říkal první hlas. "Něco s nimi není v pořádku."
"Oč přesně jde?"
Poslouchal hlasy dvou krikkitských Vojenských velitelů. Všichni Vojenští velitelé bydleli nahoře na nebi ve Válečných zónách robotů a proti pochybovačným rozmarům a nejistotám, jež zachvátily jejich krajany dole na povrchu planety, byli zcela imunní.
"Myslím, pane, že je to tím, že jsou postupně vyřazováni z našich válečných příprav, teď když se chystáme odpálit bombu typu supernova. Za tu krátkou dobu, kdy jsme byli vysvobozeni ze schrány-"
"Mluvte k věci."
"Roboty to nebaví."
"Cože?"
"Zdá se, že je válka deprimuje. Vypadá to, jako by měli nějaký světobol, nebo bych snad měl spíše říci Vesmírobol."
"To je v pořádku, jsou tu přece proto, aby ho pomohli zničit."
"Ano, ale je to pro ně těžké, pane. Zmocnila se jich jakási apatie. Nedokážou se pořádně vložit do práce. Chybí jim šmrnc."
"Co tím chcete říct?"
"Jsou z nějakého důvodu depresívní, pane."
"O čem to, u všech krikkiťáků, mluvíte?"
"V několika šarvátkách, které jsme v poslední době svedli, zřejmě šli do boje, zvedli zbraně, aby vypálili, a najednou si pomysleli, nač se obtěžovat? K čemu to všechno z kosmického hlediska je? A pak se zatváří trochu unaveně a trochu zasmušile."
"A co tedy vlastně dělají?"
"Ehm, většinou řeší kvadratické rovnice. Ďábelsky složité, to tedy ano. A potom taky mrzoutí."
"Mrzoutí?"
"Ano, pane."
"Kdo to kdy slyšel, aby robot mrzoutil?"
"Já nevím, pane."
"Co to bylo za šramot?"
Šramot způsobil Zafod, který právě opouštěl místnost a hlava mu šla kolem.

31. kapitola

V hluboké temné studni seděl zmrzačený robot. Mlčky tu seděl ve své kovové tmě už hodnou dobu. Bylo tu zima a vlhko, což by robot neměl být schopen postřehnout. Tenhle robot to však s vynaložením nesmírného úsilí dokázal vzít na vědomí.
Jeho mozek byl propojen s centrálním blokem tajných informací krikkitského Válečného počítače. Nebyl to pěkný zážitek pro něj, ani pro centrální blok tajných informací krikkitského Válečného počítače.
Krikkitští roboti zachránili ono dojemné kovové stvoření z močálů Zety Skůrodravé proto, že téměř okamžitě rozpoznali jeho gigantickou inteligenci, jež by jim mohla být užitečná.
Nepočítali ovšem s průvodními poruchami osobnosti, které se působením zimy, tmy, vlhka, stísněného prostoru a osamělosti rozhodně nijak neumenšily.
Nový úkol ho rozhodně nenaplňoval štěstím.
Kromě jiného zabírala koordinace veškeré vojenské strategie jedné planety jen nepatrnou část jeho hrozivé myšlenkové kapacity, jejíž zbytek se strašlivě nudil. Když třikrát za sebou vyřešil všechny důležitější matematické, fyzické, chemické, biologické, sociologické, filozofické, etymologické, meteorologické a psychologické problémy Vesmíru, až na svůj vlastní, neměl už vůbec do čeho píchnout, a tak se dal do skládání drobných žalostných popěvků bez tónů a bez melodie. Poslední z nich byla ukolébavka.

* * *

"Svět už dávno, dávno spí," bzučel Marvin,
"mou hlavu však tma nehalí, neb mé oči infračerveně vidí,
Ach, jak nenávidím noc."

Odmlčel se, aby shromáždil umělecké a emoční síly, aby se dokázal vypořádat s další slokou.

"Za chvíli si lehnu a zkusím spát,
elektronické ovce budu počítat,
sladké sny si za klobouk můžete dát,
Ach, jak nenávidím noc."

"Marvine!" sykl čísi hlas.
Robotova hlava vystřelila vzhůru a málem přitom setřásla složitý systém elektrod, jimiž byl spojen s centrálním krikkitským Válečným počítačem.
Otevřela se kontrolní dvířka a dovnitř nakoukla jedna z páru rozdrbaných hlav, kdežto druhá do ní neustále vrážela, jak se trhavě a příšerně nervózně rozhlížela na všechny strany.
"Jo, to jsi ty," zamumlal robot. "To jsem si mohl myslet."
"Nazdar, chlapče," pozdravil ho Zafod užasle, "to jsi zpíval ty?"
"Jsem právě v obzvláště skvělé formě," připustil Marvin.
Zafod prostrčil hlavu dvířky a rozhlédl se.
"Jsi tu sám?" zeptal se.
"Ano," kývl Marvin. "Unaven zde sedím sám, mými jedinými společníky bolest a zoufalství. A ovšem obrovská inteligence. A nekonečný žal. A..."
"Jo," přerušil ho Zafod. "Hele, jak ty s tím vším vlastně souvisíš?"
"Takhle," ukázal Marvin méně poškozenou paží na elektrody spojující ho s krikkitským počítačem.
"V tom případě," soukal ze sebe Zafod rozpačitě, "jsi mi nejspíš zachránil život. Dokonce dvakrát."
"Třikrát," opravil ho Marvin.
Zafodova hlava provedla bleskurychle čelem vzad (zatímco druhá upírala jestřábí pohled zcela nesprávným směrem), právě včas, aby zahlédla, jak, se robot zabiják stojící těsně za ním zasekl a začalo se z něj kouřit. Zapotácel se pozpátku a zhroutil se na zeď. Pomalu po ní sjel až na zem. Svalil se na bok, zaklonil hlavu a začal vzlykat k neutěšení.
Zafod pohlédl zpátky na Marvina.
"Musíš mít senzační názor na život," ocenil.
"Ani se neptej," přikývl Marvin..
"Nebudu," souhlasil Zafod a skutečně se neptal. "Hele, poslyš, to jsi teda zaválel."
"Což patrně znamená," usoudil Marvin, a k tomuto logickému skoku potřeboval pouze jednu desetitisícinu miliontiny miliardtiny triliontiny griliontiny své mentální kapacity, "že mě nemíníš vysvobodit, ani nic podobného."
"Chlapče, ty víš, že bych rád."
"Ale neuděláš to."
"Ne."
"Aha."
"Děláš to dobře."
"Jistě," souhlasil Marvin, "proč bych měl přestávat, když mě to tak strašně štve?"
"Musím najít Trillian a hochy. Hele, nemáš tušení, kde by mohli být? Myslím jako, že možností je na jedné planetě dost. Mohlo by mi to chvíli trvat."
"Jsou velmi blízko," prozradil mu Marvin zkormouceně. "Můžeš je odtud monitorovat, jestli chceš."
"Měl bych spíš pro ně jít," namítl Zafod. "Možná, že potřebují pomoc, ne?"
"Možná že bys je měl raději monitorovat odtud," řekl Marvin a v truchlivém hlase zazněla překvapivá autorita. "Ta dívka," dodal nečekaně, "je jedna z nejméně zabedněných a neinteligentních forem organického života, s nimiž jsem se ke svému totálnímu nedostatku potěšení nedokázal nesetkat."
Zafodovi chvíli trvalo, než se propletl bludištěm negativních výrazů, na jehož konci se vynořil s překvapením.
"Trillian?" podivil se. "Normální holka. Chytrá, to jo, ale děsně temperamentní. Však víš, jak je to se ženskýma. Nebo možná nevíš. Asi nevíš. A jestli víš, tak o tom nechci nic slyšet. Zapni to."
"... totálně manipulováni."
"Cože?" uklouzlo Zafodovi.
Byla to Trillian. Zafod se otočil.
Zeď, u které vzlykal krikkitský robot, se rozsvítila a na ní se objevila scéna, právě se odehrávající v neznámo které části krikkitských Válečných zón. Vypadalo to jako jakási sněmovní síň - Zafod neviděl dobře kvůli robotovi zhroucenému přes obrazovku.
Pokoušel se ho odsunout, ale byl příliš těžký žalem a pokusil se Zafoda kousnout, a tak se raději snažil nakukovat kolem něj.
"Jen se nad tím zamyslete," vyzýval Trillianin hlas, "vaše historie je prostě sled abnormálně nepravděpodobných událostí. A já nepravděpodobnou událost moc dobře rozeznám. Vaše naprostá izolace od zbytku Galaxie je sama o sobě abnormální. Přímo na jejím okraji s mračnem prachu kolem vás. Je to evidentní spiknutí."
Zafod přímo šílel frustrací, že nevidí na obrazovku. Robotova hlava mu zakrývala obecenstvo, k němuž Trillian hovořila, jeho multifunkční bojový obuch mu nedovolil vidět pozadí a loket ruky tragicky přitisknuté k čelu clonil Trillian.
"A pak ta kosmická loď, která ztroskotala na vaší planetě. To není moc pravděpodobné, že? Máte ponětí, jaká je pravděpodobnost, že volně plující loď protne dráhu nějaké planety?"
"Hele," povykoval Zafod, "ona vůbec neví, o čem u všech zarků mluví. Já jsem tu loď viděl. Je to podvrh. To je jistý."
"Myslel jsem si to," ozval se Marvin ze svého vězení za Zafodem.

"No jo," ušklíbl se Zafod, "To se ti lehko řekne, když jsem ti to prozradil. Ale to je fuk. Nechápu, co to s tím má co dělat."
"A obzvlášť, že protne dráhu jediné planety v Galaxii nebo v celém Vesmíru, pokud je mi známo, která bude naprosto traumatizovaná, když ji uvidí. Vy nevíte, jaká je pravděpodobnost, že se něco takového stane? Já také ne, protože je příliš malá. Je to prostě spiknutí. Vůbec bych se nedivila, kdyby ta kosmická loď byla podvrh."
Zafodovi se podařilo odsunout robotův bojový obuch. Za ním na obrazovce uviděl postavy Forda, Arthura a Slartibartfasta, kteří z toho všeho vypadali vyjevení a zmatení.
"To se podívejme," křikl Zafod vzrušeně. "Chlapci jsou v pořádku. Tramtará! Jdu pro ně, pro hochy."
"A co všechna ta technika, kterou jste dokázali vyvinout takřka přes noc?" pokračovala Trillian. "Většině lidských společenství by to trvalo celá tisíciletí. Někdo vám dodával informace, které jste potřebovali, někdo vás záměrně nasměroval.
"Já vím, já vím," dodala v odpověď na námitku neviděného posluchače. "Já vím, že jste nemohli tušit, co se děje. K tomu se právě chci dostat. Po celou dobu jste nic netušili. Vezměte si třeba tu bombu na principu supernovy."
"Jak to, že o ní víte?" zeptal se neviditelný hlas.
"Prostě vím," odtušila Trillian. "Vy chcete, abych vám věřila, že jste tak chytří, že dokážete vymyslet něco tak geniálního, a současně tak hloupí, že si neuvědomíte, že by zničila i vás? To není jen hloupost, to je přímo velkolepá tupost."
"Hele, co je s tou bombou?" obrátil se zděšený Zafod na Marvina.
"Bomba na principu supernovy?" zeptal se Marvin. "Taková úplně maličká bombička."
"Jo?"
"Zničila by kompletně celý Vesmír. Dobrý nápad, jestli tě zajímá můj názor," dodal Marvin. "Ale stejně jim nebude fungovat."
"Proč ne, když je tak geniální?"
"Ta bomba geniální je," vysvětloval Marvin, "ale oni ne. Vyvinuli ji teoreticky, než byli uzavřeni ve schráně. Posledních pět let strávili její výrobou. Myslí si, že to udělali správně, ale to se mýlí. Jsou stejně pitomí, jako kterákoli jiná forma organického života. Nesnáším je."
Trillian pokračovala ve svém výkladu.
Zafod se pokoušel odtáhnout krikkitského robota za nohu, ale ten kopal a vrčel, načež se roztřásl novým výbuchem vzlykotu. Pak se náhle překotil a dále vyjadřoval své pocity vleže na zemi, aniž by komu překážel.
Trillian stála sama uprostřed sálu, unavená, ale s očima vášnivě planoucíma.
Před ní, seřazeni za širokým kontrolním panelem, nehybně seděli bledí a vrásčití Starší vládci Krikkitu a upírali na ni pohled plný bezmocného strachu a zášti.
Před nimi, asi v polovině vzdálenosti mezi kontrolním panelem a středem místnosti, který zaujímala Trillian, stál jako před soudem štíhlý bílý sloupek, asi sto dvacet centimetrů vysoký. Jeho vrchol korunovala malá bílá koule, osm až deset centimetrů v průměru.
Vedle sloupu připravený krikkitský robot s multifunkčním bojovým obuchem.
"Vy jste totiž tak strašně pitomí," (potila se a Zafod cítil, jak je to právě v téhle chvíli strašně neatraktivní) "vy jste tak strašně pitomí, že pochybuji, velmi silně pochybuji, že jste dokázali bombu správně vyrobit, když vám Hactar posledních pět let nepomáhal."
"Co je to za chlapa, ten Hactar?" zeptal se Zafod a narovnal se v ramenou.
Pokud Marvin odpověděl, Zafod ho neslyšel, protože jeho pozornost byla cele soustředěna na obrazovku.
Jeden z krikkitských Starších pokynul drobným gestem bílému robotovi. Ten zdvihl obuch.
"S tím nemůžu nic dělat," vzdychl Marvin. "Je zapojen na jiný obvod než ostatní."
"Počkejte,." naléhala Trillian.
Dotyčný Starší opět udělal drobné gesto. Robot se zarazil. Trillian zřejmě náhle zapochybovala o svém úsudku.
"Jak to všechno víš?" zeptal se v tu chvíli Zafod Marvina.
"Záznamy v počítači," vysvětlil Marvin. "Mám k nim klíč."
"Vy jste úplně jiní, že?" oslovila Trillian Starší vládce. "Úplně jiní než vaši spoluobčané dole na zemi. Strávili jste celý život tady nahoře, bez ochrany atmosféry. Jste nesmírně zranitelní. Ale zbytek vašich lidí má strašný strach, nechtějí, abyste to udělali. Jste od nich odtrženi, jen si to ověřte."
Krikkitský vládce začal být netrpělivý. Vyslal k robotovi přesně opačné gesto, než jaké udělal naposledy.
Robot máchl obuchem.
Obuch zasáhl malou bílou kouli.
Malá bílá koule byla bomba na principu supernovy.
Byla to velice malá bomba, která měla přivodit konec Vesmíru.
Bomba letěla vzduchem. Narazila do zadní stěny sněmovní síně a vyryla v ní pěkný kráter.
"Jak to Trillian všechno ví?" jevil se Zafod.
Marvin zachovával ponuré mlčení.
"Nejspíš jen blufuje," usoudil Zafod. "Chudák holka, neměl jsem ji nechávat samotnou."

32. kapitola

"Hactare!" zavolala Trillian. "Co děláš?"
Z všeobjímající tmy nepřicházela žádná odpověď. Trillian nervózně vyčkávala. Byla si jista, že se nemýlí. Upřeně

hleděla do temnot, odkud očekávala nějakou odezvu. Ale dočkala se jen ledového ticha.
"Hactare?" zavolala znovu. "Ráda bych tě seznámila se svým kamarádem Arthurem Dentem. Chtěla jsem odletět s bohem hromu, a on mi to nedovolil, a teď jsem ráda. Díky němu jsem si uvědomila, komu skutečně patří má náklonnost. Bohužel, Zafodovi to všechno nahání strach, a tak jsem místo něj přivedla Arthura. Vlastně nevím, proč ti to všechno říkám."
"Haló?" zkusila to znovu. "Hactare?"
A pak to přišlo.
Bylo to chabé a sotva znatelné, jako hlas nesený větrem z velké dálky, polozaslechnutý, pouhá vzpomínka na hlas či jen sen o něm.
"Co kdybyste oba vyšli ven," vyzval je hlas. "Slibuji vám naprostou bezpečnost."
Podívali se jeden na druhého a pak vykročili ven, proti vší pravděpodobnosti, podél světelného kužele vycházejícího z otevřeného průlezu Srdce ze zlata do kalné, zrnité temnoty Prachového mračna.
Arthur se pokoušel držet Trillian za ruku, aby jí dodal rovnováhy a jistoty, ale ona mu to nedovolila. Držel se tedy svého zcestovalého kufříku s plechovkou řeckého olivového oleje, ručníkem, zmuchlanými pohlednicemi Santorini a dalšími drobnostmi. Dodával rovnováhy a jistoty alespoň jemu.
Stáli doslova na a v nicotě.
Tmavé, prašné nicotě. Každé zrnko prachu z rozmělněného počítače matně zářilo, když při otáčení a víření zachytilo ve tmě sluneční paprsky. Každičká částečka počítače, každé smítko prachu v sobě uchovalo strukturu celku. Když Silastičtí Pancéřovaní Ďasi ze Striteraxu počítač rozbili na padrť, pouze ho zmrzačili, ale nezabili ho. Slabé, téměř nehmotné pole udržovalo částečky alespoň ve slabých vzájemných vztazích.
Arthur s Trillian stáli nebo se spíše vznášeli přímo uprostřed této prapodivné entity. Neměli sice co dýchat, ale momentálně to zřejmě příliš nevadilo. Hactar dodržel slib. Byli v bezpečí.
Pro tu chvíli.
"Nemám vám co nabídnout jako projev pohostinnosti," ozval se Hactar slabě, "jen světelné triky. Ale člověk se jimi může spokojit, pokud nemá nic jiného."
Hlas se vytratil a ve tmě před nimi se ustálil mlhavý tvar kašmírem potaženého sofa.
Arthur se těžce smiřoval se skutečností, že je to tatáž pohovka, která se mu zjevila na lukách prehistorické Země. Chtělo se mu křičet a třást se vzteky, protože tyhle nesmyslně matoucí kousky mu Vesmír vyvádí pořád.
Nechal své pocity odeznít, načež se na pohovku posadil - opatrně. Trillian na ni také usedla.
Byla skutečná.
Nebo, pokud skutečná nebyla, je alespoň udržela, a vzhledem k tomu, že právě to se od pohovek očekává, to podle všech relevantních hledisek skutečná pohovka byla.
Opět k nim dýchl hlas nesený slunečním větrem.
"Doufám, že se vám sedí dobře," pravil.
Přikývli.
"Rád bych vám poblahopřál k přesnosti vašich dedukcí."
Arthur spěšně poznamenal, že on sám nic moc nevydedukoval, že to Trillian. Vzala ho sebou jen proto, že se zajímá o život, Vesmír a vůbec.
"To je něco, oč se zajímám i já," dýchl Hactar.
"V tom případě bychom si o tom měli někdy popovídat," nadhodil zdvořile Arthur. "U šálku čaje."
Před nimi se zvolna materializoval malý dřevěný stolek a na něm stříbrná konvice, konvička na mléko z kostního porcelánu, cukřenka a dva šálky s podšálky, rovněž z kostního porcelánu. Arthur se shýbl, ale byl to jen světelný trik.
Opřel se tedy o opěradlo pohovky, což byla iluze, již bylo jeho tělo ochotno považovat za pohodlnou.
"Proč máš pocit, že musíš zničit Vesmír?" zeptala se Trillian.
Připadalo jí poněkud obtížné hovořit s nicotou, když neměla na co zaměřit pohled. Hactar to zřejmě postřehl. Přízračně se uchechtl.
"Pokud to má být takovéhle setkání, měli bychom k tomu mít patřičnou výpravu."
Teď se před nimi zhmotnilo cosi nového. Nezřetelná, mlhavá podoba gauče - na jakém se leží u psychiatra. Kůže, jíž byl potažen, vypadala lesklá a přepychová, ale byla to opět jen hra světla.
Kolem nich, aby byla výprava úplná, se nejasně rýsovaly dřevem obložené stěny. A pak se na gauči objevil sám Hactar. Byl to pohled, z něhož přecházely oči.
Gauč totiž vypadal jako normálně velký gauč na psychiatrii - necelé dva metry dlouhý.
Počítač vypadal jako normálně velký černý počítač umístěný na oběžné dráze jako stálá družice o úhlopříčce asi sedmnáct set kilometrů.
Právě iluze, že počítač sedí na gauči, způsobovala, že člověku šly oči do vánočky.
"Tak dobře," řekla Trillian pevně.
Zvedla se z pohovky. Cítila, že se po ní chce, aby si připadala až příliš pohodlně a přijala až příliš mnoho iluzí.
"Dokážeš konstruovat i reálné věci? Myslím hmotné předměty?"
Odpověď opět přišla po jisté odmlce, jako by Hactarova na prach rozdrcená mysl musela shromažďovat myšlenky z dálky milionů kilometrů, na nichž byl rozprášen.
"Aha," vzdychl. "Myslíš tu kosmickou loď."
Připadalo jim, že kolem nich a skrze ně plynou myšlenky jako vlny éterem.
"Ano," přisvědčil, "dokážu. Ale je k tomu zapotřebí obrovského úsilí a spousty času. Všechno, co dokážu v tomhle... částicovém stavu, jak víš, je povzbuzovat a našeptávat. A našeptávat..."

Iluze Hactara na gauči se začala vlnit a chvět, jako by jí bylo zatěžko udržet se pohromadě.
Pak nabrala sil.
"Dokážu povzbuzovat drobné částečky kosmického odpadu a našeptávat jim - sem tam nějakému maličkému meteoritu, pár molekulám tu, několika vodíkovým atomům tam - aby se spojily. Radím jim, aby se spojily. Dokážu je dopopichovat do nějakého tvaru, ale to trvá věky."
"Takže jsi vyrobil ten model ztroskotané lodi?" zeptala se Trillian znovu.
"Ehm... ano," zamumlal Hactar. "Pár věcí... jsem vyrobil. A dokážu jimi pohybovat. Vyrobil jsem tu kosmickou loď. Bylo to nejlepší řešení."
Cosi přimělo Arthura, aby se chopil svého kufříku, který zanechal na pohovce, a pevně ho držel.
Kolem nich vířily mlhoviny Hactarovy pradávné mysli, jako by jimi plynuly neklidné sny.
"Projevil jsem účinnou lítost, jak vidíte," zabreptal zkormouceně. "Projevil jsem účinnou lítost nad tím, že jsem sabotoval svůj vlastní projekt vypracovaný pro Silastické Pancéřované Ďasy. Taková rozhodnutí mi nepříslušela. Byl jsem stvořen, abych splnil nějaký úkol, a v tom jsem selhal. Popřel jsem svou vlastní existenci."
Hactar vzdychl a oba přátelé mlčky čekali na pokračování jeho příběhu.
"Měla jsi pravdu," ozval se nakonec. "Záměrně jsem působil na planetu Krikkit, až její obyvatelé dospěli do stejného stavu mysli jako Silastičtí Pancéřovaní Ďasi a požádali mě, abych pro ně vypracoval projekt bomby, při němž jsem napoprvé selhal. Obtočil jsem se kolem planety a hýčkal jsem ji. Pod vlivem událostí, jež se mi podařilo naaranžovat, a pod vlivy, které jsem dokázal generovat, se naučili nenávidět jako maniaci. Přiměl jsem je, aby žili na nebi. Na zemi byl můj vliv příliš slabý.
Beze mě ovšem, když byli uzavřeni do schrány z Poma-Času, začali reagovat velmi zmateně a sami to nedokázali.
Nojo, nojo," dodal, "pokoušel jsem se jen splnit úkol."
A zvolna, velmi velmi zvolna začaly obrazy v temném oblaku blednout a postupně roztávaly.
A pak náhle přestaly blednout.
"Samozřejmě, že mi šlo také o pomstu," pronesl Hactar s drsností, v jeho hlase zcela novou.
"Nezapomeňte," připomenul, "že mě rozdrtili na prášek a pak mě nechali ve zmrzačeném a poloimpotentním stavu po miliardy let.
Nejradši bych vyhladil celý Vesmír. Měli byste stejné pocity, věřte mi."
Znovu se odmlčel a Prachovým mračnem zakroužily víry.
"Ale primárně vzato," ozval se opět svým starým melancholickým tónem, "jsem se pokoušel plnit svou funkci. Ach jo."
Trillian se zeptala:
"Trápí tě, že jsi selhal?"
"Opravdu jsem selhal?" zašeptal Hactar. Iluze počítače na psychiatrickém gauči začala opět blednout.
"Ach jo, ach jo," zabručel znovu slábnoucí hlas. "Ne, neúspěch už mě netrápí."
"Víš, co teď musíme udělat?" zeptala se Trillian chladným, obchodním tónem.
"Ano," přisvědčil Hactar, "rozprášíte mě. Zničíte mé vědomí. Prosím, poslužte si - po těch nekonečných eónech je zapomnění jediné, po čem toužím. Jestliže jsem doposud nesplnil svůj úkol, teď už je pozdě. Děkuji vám a dobrou noc."
Pohovka zmizela.
Čajový stolek zmizel.
Gauč i počítač zmizely. Zmizely i stěny. Arthur a Trillian se vydali na kuriózní pout zpět do Srdce ze zlata.
"Tak to bychom zřejmě měli;" pronesl Arthur.

"Tak to bychom zřejmě měli," pronesl Arthur.
Plameny před ním vyšlehly výš a pak dohasly. Ještě pár zaplápolání a byly pryč, zanechaly mu namísto Dřevěného pilíře přírody a spirituality, který měl ještě před několika minutami před sebou, jen hromádku popela.
Sebral ho lopatkou z roštu lodního gamma grilu Srdce ze zlata, uložil do papírového sáčku a šel zpátky na můstek.
"Myslím, že bychom ho měli vrátit tam, kam patří," usoudil. "Jsem o tom hluboce přesvědčen."
Absolvoval už na toto téma hádku se Slartibartfastem, na jejímž konci se stařec namíchl a odešel. Vrátil se na svou loď Bistromat, pustil se do zuřivě potyčky s číšníkem a zmizel v naprosto subjektivní představě o tom, co je Vesmír.
K hádce došlo proto, že Arthurův nápad, aby vrátili trofej na hřiště Lord's Cricket Ground v okamžiku, kdy odtud byla odcizena, by znamenalo cestovat v čase den či dva nazpět, což je přesně ono svévolné a nezodpovědné šťourání do věcí, jemuž se Kampaň za Reálný čas snaží zabránit.
"Jistě," uznal Arthur, "ale zkuste to vysvětlit Kriketové asociaci," a další argumenty proti už, nechtěl slyšet.
"Myslím si," začal znovu, ale zarazil se. Důvodem, proč začal věc vysvětlovat znova, bylo, že ho napoprvé nikdo neposlouchal, a důvodem, proč se zarazil, byla zřejmá skutečnost, že ho nikdo nemínil poslouchat ani podruhé.
Ford, Zafod a Trillian pozorně sledovali viziobrazovku. Hactar se rozptyloval pod tlakem vibračního pole, které do něj hustilo Srdce ze zlata.
"Co říkal?" zeptal se Ford.
"Myslím, že jsem zaslechla "Co se stalo, stalo se... Splnil jsem svůj úkol...," odpověděla Trillian zamyšleně.
"Myslím, že bychom ho měli vrátit tam, kam patří," dovolával se pozornosti Arthur a zvedl sáček s popelem. "Jsem o tom hluboce přesvědčen."

33. kapitola

Slunce poklidně svítilo na naprostou spoušť.

Kouř se dosud valil přes spálený trávník, který tu zůstal po krikkitských robotech, kteří ukradli Popelečnou trofej.
Kouřem pobíhali panikou zachvácení lidé, vráželi do sebe, zakopávali o nosítka, nechali se zatýkat.
Jeden policista se pokoušel zadržet Wowbaggera Táhnoucíhosedonekonečna pro urážku úřední osoby, ale nedokázal vysokému šedozelenému mimozemšťanovi zabránit, aby se vrátil do své lodi a arogantně uletěl, čímž způsobil ještě větší paniku a vřavu.
Uprostřed toho všeho se toho odpoledne už podruhé náhle materializovaly postavy Arthura Denta a Forda Prefecta.
Teleportovali se na Zem ze Srdce ze zlata, které teď čekalo na oběžné dráze kolem planety.
"Všechno vysvětlím!" vykřikoval Arthur. "Mám Popel! Je tady v tomhle sáčku."
"Nezdá se, že by ti věnovali pozornost," poznamenal Ford.
"Pomáhal jsem také zachránit Vesmír," volal Arthur na každého, kdo byl ochoten poslouchat, jinými slovy na nikoho.
"Tahle věta by měla uchvátit dav," obrátil se k Fordovi.
"Ale neuchvátila," konstatoval suše Ford.
Arthur oslovil policistu, který běžel kolem.
"Promiňte," začal. "Pokud jde o Popel, mám ho tady. Před chvílí ho ukradli ti bílí roboti. Mám ho v tomhle sáčku. Byl součástí Klíče ke schráně k Poma-Času, víte, no a zbytek si už můžete snadno domyslet, ale důležité je, že ho mám. Co s ním mám udělat?"
Policista mu řekl co, ale Arthur usoudil, že to zřejmě myslel metaforicky.
Zdrceně přecházel po hřišti.
"Copak to nikoho nezajímá?" zvolal. Nějaký muž běžící kolem mu drcl do ruky, Arthur upustil sáček a jeho obsah se rozsypal po zemi. Arthur zíral na tu spoušť s pevně stisknutými rty.
Ford na něj pohlédl.
"Tak co, jdeme?" zeptal se.
Arthur si zhluboka povzdychl. Rozhlédl se po planetě Zemi tentokrát opravdu naposledy, jak si byl jist.
"Tak dobře," vzdychl.
V tu chvíli však rozplývajícím se kouřem zahlédl jednu z branek, navzdory okolnostem dosud stojící.
"Počkej chvíli," obrátil se k Fordovi. "Když jsem byl ještě kluk..."
"Nemohl bys mi o tom vyprávět někdy jindy?"
"Měl jsem vášnivě rád kriket, víš, ale moc jsem ho neuměl."
"Nebo spíš vůbec, že?"
"A vždycky jsem snil, což bylo ode mě jistě hloupé, že jednou budu nadhazovat na Lord's."
Rozhlédl se po zpanikařeném davu. Nikomu to zřejmě nebude příliš vadit.
"Tak dobře," souhlasil Ford unaveně. "Hoď sebou. Počkám támhle," dodal, "budu se zatím nudit." Šel se posadit na kouřící trávník.
Arthur si vzpomněl, že při první návštěvě toho odpoledne skončil kriketový míček v jeho brašně, a tak v ní zapátral.
Míček našel, dříve než se stačil rozpomenout, že nemá tutéž brašnu jako tehdy. A přece tu míček byl, mezi suvenýry z Řecka.
Vytáhl balónek, otřel ho o kalhoty, plivl na něj a znovu ho otřel. Položil brašnu. Tentokrát si dá záležet.
Přehazoval malý červený míček z ruky do ruky a potěžkával ho.
S nádherným pocitem lehkosti a bezstarostnosti se rozběhl z brankoviště. Středně rychlý krok, rozhodl se, a vyměřoval si pořádně dlouhý rozběh.
Pohlédl vzhůru na nebe. Kroužili na něm ptáci a přeběhlo přes něj pár bílých mráčků. Vzduchem se neslo ječení sirén policejních aut a sanitek, jekot a vřeštění davu, a přece se cítil zvláštně šťastný a nedotčený tím vším. Chystal se nadhodit míč na Lord's.
Otočil se a několikrát zahrabal pantoflemi. Napřáhl, vyhodil míč do vzduchu a zase ho chytil.
Rozběhl se.
V běhu si všiml, že u branky stojí odpalovač.
Fajn, řekl si, to dodá trochu...
A pak, když ho nohy donesly kousek blíž, uviděl lépe.
Odpalovač stojící u branky nepatřil k anglickému týmu. Nepatřil ani k mužstvu australskému. Patřil totiž k týmu krikkitských robotů. Byl to chladný, tvrdý, smrťácky bílý robot zabiják, který se patrně nevrátil s ostatními na loď.
V tu chvíli se v Arthurově hlavě pralo množství myšlenek, ale přesto jaksi nebyl schopen přestat běžet. Čas plynul zdánlivě strašně pomalu, a přece se nebyl schopen zastavit.
Jako by se pohyboval sirupem, zvolna otočil ustaranou hlavu a pohlédl na svou ruku, na ruku, v níž držel malý červený míček.
Jeho nohy dusaly pomalu a nezadržitelně vpřed a oči zíraly na míč sevřený v bezmocné ruce. Temně červeně zářil a přerušovaně blikal. A jeho nohy dál neúprosně dusaly vpřed.
Pohlédl znovu na krikkitského robota stojícího před ním bez hnutí a s neúprosnou cílevědomostí, bojový obuch napřažený. Oči mu žhnuly hlubokým studeným fascinujícím světlem a Arthur od nich nedokázal odtrhnout své vlastní oči. Připadalo mu, jako by se na ně díval tunelem - jako by ani na jedné straně nic neexistovalo.
Tady je částečný seznam některých myšlenek, jež se mu v tu chvíli praly v hlavě.
Připadal si jako strašlivý blbec.
Připadalo mu, že měl vzít vážně spoustu věcí, které kdysi zaslechl, obraty, které mu teď bušily v mysli, tak jako jeho nohy bušily do země a hnaly ho vpřed, k okamžiku, kdy nevyhnutelně hodí míč krikkitskému robotovi, a ten ho nevyhnutelně zasáhne.

Vzpomněl si na Hactara, jak říkal: "Opravdu jsem selhal? Už mě to netrápí."
Vzpomněl si na Hactarova poslední slova: "Co se stalo, stalo se. Splnil jsem svůj úkol."
Vzpomněl si, jak Hactar říkal, že se mu podařilo vyrobit "pár věcí".
Vzpomněl si, jak se cosi v jeho kufříku pohnulo, což ho přimělo, aby si ho pevněji přidržel, tehdy v Prachovém mračnu.
Vzpomněl si, že se musel vrátit několik dní v čase, aby se znovu dostal na hřiště Lord's.,
Vzpomněl si také, že není zrovna moc dobrý nadhazovač.
Cítil, jak se obloukem zdvihá paže pevně svírající míč, o němž teď věděl naprosto jistě, že je to bomba na principu supernovy, kterou Hactar vyrobil a podstrčil mu ji, bomba, která způsobí náhlý a předčasný konec Vesmíru.
Modlil se a doufal, že žádný posmrtný život neexistuje. Pak si uvědomil, že si odporuje, a tak jen doufal, že posmrtný život neexistuje.
Bylo by mu opravdu nesmírně trapně, až by se měl setkat se všemi ostatními.
Doufal, zoufale a úpěnlivě doufal, že nadhazuje opravdu tak špatně, jak si pamatoval, protože to teď zřejmě byla jediná věc, která stála mezi současným okamžikem a totální nicotou.
Cítil, jak jeho nohy buší do země, jak se jeho paže obloukem zdvihá, a pak ucítil, jak jeho nohy zakoply o kufřík z aerolinek, který si tak pitomě nechal ležet v cestě, cítil, jak těžce padá vpřed, ale, protože právě měl hlavu plnou zcela jiných věcí, úplně zapomněl, že má dopadnout, a tak tedy nedopadl.
S míčkem stále ještě pevně sevřeným v ruce se vznesl vysoko do vzduchu a přitom zakňučel údivem.
Zakroužil a zavířil vzduchem, neovladatelně se roztočil.
Obrátil se zpět k zemi, hekticky se řítil vzduchem a současně odhodil bombu kamsi do neškodné dálky.
Přisvištěl zezadu k úžasem omráčenému robotovi.
Stále ještě napřahoval multifunkční bojový obuch, ale najednou už neměl co zasáhnout.
V náhlém šíleném přívalu síly vykroutil užaslému robotovi obuch z ruky, provedl oslnivou vývrtku, přiřítil se střemhlav plnou parou zpět a jediným šíleným rozmachem srazil robotovi hlavu z ramenou.
"Tak co, už jdeme?" zeptal se Ford.

EPILOG: Život, Vesmír a vůbec

A tak nakonec zase cestovali.
Byla chvíle, kdy Arthur nechtěl. Říkal, že díky bistromatickému pohonu pochopil, že čas a vzdálenost jedno jsou, stejně jako mysl a Vesmír, že vnímání a realita jsou totéž a že čím více člověk cestuje, tím více zůstává na témže místě, a že vzhledem k tomu všemu by raději chvíli zůstal na jednom místě a trochu si srovnal myšlenky, které teď jsou zajedno s Vesmírem, takže by to ani nemělo trvat moc dlouho, a pak by si pěkně odpočinul, trochu se pocvičil v létání a naučil se vařit, což měl už dávno v úmyslu. Plechovku řeckého olivového oleje teď považoval za svůj nejcennější majetek, a říkal, že způsob, jakým se znovu zjevila v jeho životě, mu opět dodal jistého pocitu jednoty věcí, v důsledku čehož cítí, že...
Zívl a usnul.
Ráno, zrovna když se ho chystali odvézt na nějakou klidnou, idylickou planetu, jejíž obyvatelům by nevadilo, že takhle mluví, náhle zachytili počítačové signály nouzového volání, a vydali se pátrat po jeho zdroji.
Malé, ale zjevně nepoškozené plavidlo třídy Merida tančilo v prázdnotě prazvláštní taneček. Rychlá kontrola počítačem ukázala, že loď je v pořádku, lodní počítač také, jen pilot že je šílený.
"Pološílený, pološílený," opravil je dotyčný, když ho běsnícího odnášeli na palubu.
Byl to novinář ze Siderického denního šťourala. Dali mu sedativa a poslali Marvina, aby mu dělal společnost, dokud neslíbí, že se pokusí mluvit rozumně.
"Měl jsem zpravodajsky pokrýt jeden soudní proces na Argabuthonu," dozvěděli se konečně. Zvedl se a opřel se o vyhublá, strhaná ramena a zíral kolem sebe zděšenýma očima. Bílé vlasy jako by mávaly na někoho známého ve vedlejší místnosti.
"Jen klid, jen klid," tišil ho Ford. Trillian mu položila konejšivou ruku na rameno.
Muž znovu sklesl na lůžko a zíral na strop lodní ošetřovny.
"Ten případ," vydechl, "teď není podstatný, ale byl tam svědek... svědek... nějaký muž... jménem Prak. Divný člověk, nebylo to s ním lehké. Nakonec mu museli dát drogu, aby vypovídal pravdu, pravdomluvnou drogu."
Bezmocně zakoulel očima.
"Dali mu jí moc," zakňoural ustrašeně. "Dali mu jí hodně přes moc," Rozplakal se. "Myslím si, že ti roboti museli strčit doktorovi do ruky."
"Roboti?" zbystřil Zafod. "Jací roboti?"
"Nějací bílí roboti," zašeptal muž ochraptěle, "vnikli do soudní síně a sebrali soudci žezlo, argabuthonské Žezlo spravedlnosti, takovou ošklivou perspexovou věc. Nevím, nač ho chtěli." Začal zase plakat. "A myslím, že strčili doktorovi do ruky..."
Bezmocně a smutně kroutil hlavou ze strany na stranu, oči bolestí obrácené v sloup.
"A když znovu zahájili přelíčení," vykládal plačtivým šepotem, "požádali Praka o tu nešťastnou věc. Požádali ho," zmlkl a zachvěl se, "aby řekl Pravdu, celou Pravdu a nic než Pravdu. Jen Pravdu, chápete?"
Náhle se opět zvedl na lokty a zařval na ně:
"Dali mu té drogy hodně přes moc!"
Znovu se zhroutil a tiše sténal: "Hodně přes moc hodně přes moc hodně..."
Přátelé shromáždění kolem jeho lůžka pohlédli jeden na druhého. Na zádech jim naskočila husí kůže.

"A co bylo dál?" zeptal se Zafod konečně.
"Prostě řekl pravdu," pravil muž divoce, "a pokud vím, tak ji stále ještě říká. Podivné, strašné věci... strašné, strašné!" zaječel.
Pokoušeli se ho uklidnit, ale novinář se znovu namáhavě zvedl.
"Strašné věci nesrozumitelné věci," křičel, "věci, které by člověka dohnaly k šílenství!"
Divoce na ně zíral.
"Nebo v mém případě k polovičnímu šílenství. Já jsem totiž novinář."
"Myslíte tím, že jste zvyklý čelit pravdě?" zeptal se Arthur tiše.
"To ne," odpověděl muž a zmateně se zamračil. "Myslím tím, že jsem se na něco vymluvil a zmizel jsem."
Načež upadl do kómatu, z něhož se probral jen jednou, a to jen krátce.
Při té příležitosti od něho zjistili toto:
Když začalo být jasné, co se děje, a že Praka nemůže nikdo zastavit, že se tady vyjevuje Pravda ve své absolutní a konečné podobě, byla vyklizena soudní síň.
A nejen vyklizena, byla dokonce zapečetěna i s Prakem. Kolem ní byly postaveny ocelové stěny a čistě jen pro jistotu byla ještě obehnána ostnatým drátem, plotem nabitým elektřinou, močály s krokodýly a tři největší armády kolem ní zaujaly pozici, to vše jen proto, aby nikdo nezaslechl, co Prak říká.
"To je škoda," vzdychl Arthur. "Rád bych si poslechl, co říká. Měl by znát i Otázku ke Konečné odpovědi. Vždycky mě trápilo, že jsme na ni nepřišli."
"Řekněte mi číslo," ozval se počítač, "jakékoli číslo."
Arthur mu tedy sdělil číslo informací na nádraží King's Cross, na základě domněnky, že musí k něčemu být, a tohle by třeba mohlo být ono.
Počítač zadal číslo rekonstituovanému Nepravděpodobnostnímu pohonu lodi.
V Teorii relativity radí Hmota Prostoru, jak se má zakřivovat a Prostor zase říká Hmotě, jak se pohybovat.
Srdce ze zlata napovědělo prostoru, aby se zauzloval, a pěkně zaparkovalo uvnitř ocelové krabice, v níž se nacházela argabuthonská soudní síň.

Soudní síň působila strohým dojmem - rozlehlý tmavý sál, zjevně určený spíše Spravedlnosti než například Potěšení. Určitě byste tam nepořádali slavnostní večírek, nebo, přinejmenším ne úspěšný večírek. Výzdoba by vaše hosty deprimovala.
Stropy byly vysoké, klenuté a velmi tmavé. Stíny tu číhaly s chmurným odhodláním. Obložení stěn a masívních sloupů a lavice, vše bylo vyřezáno ze dřeva nejtmavších a nejtvrdších stromů hrozivého argabuthonského hvozdu. Mohutné černé Pódium spravedlnosti, které dominovalo středu síně, bylo ztělesněním vážnosti důstojné až k obludnosti. Kdyby se slunečnímu paprsku náhodou podařilo proplížit se argabuthonským Justičním komplexem až sem, určitě by se otočil na podpatku a rovnou by se odplížil zase pryč.
Arthur a Trillian vstoupili první, kdežto Ford a Zafod statečně hlídkovali vzadu.
Zpočátku vypadala síň úplně temná a opuštěná. Jejich kroky dutě zněly prostorem. To jim připadalo zvláštní. Všechna ochranná zařízení byla dosud rozmístěna zvnějšku po budově a stále fungovala, tolik zjistili pomocí přístrojů. Z toho soudili, že odhalování Pravdy dosud neskončilo.
Ale nebylo tu nic.
Potom, když jejich oči přivykly tmě, zahlédli v koutě nejasnou narudlou zář a za ní živý stín. Posvítili si na něj baterkou. Prak ležel na lavici a lhostejně pokuřoval.
"Ahoj," pozdravil je s náznakem mávnutí. Ozvěna jeho hlasu zněla síní. Byl to drobný mužík s rozdrbanými pačesy. Seděl s rameny nahrbenými dopředu a hlava a kolena mu neustále kmitaly. Potáhl z cigarety.
Čtyři příchozí na něj zírali.
"Co se děje?" zeptala se Trillian.
"Nic," odpověděl mužík a kmitl rameny.
Arthur naplno posvítil baterkou na Prakovu tvář.
"Mysleli jsme, že máte mluvit Pravdu, celou Pravdu a nic než Pravdu," podivil se.
"Jo tak," kývl Prak. "Jó. Taky že jsem mluvil. Už jsem skončil. Není toho ani zdaleka tolik, jak si lidi představují. Ale místy je to docela legrační."
Náhle propukl v maniakální chechtot trvající asi tři vteřiny a pak zase umlkl. Seděl na lavici a kmital hlavou a koleny. S náznakem zvláštního úsměvu potahoval z cigarety.
Ford a Zafod vystoupili ze stínu.
"Pověz nám o tom," vyzval ho Ford.
"Ale vždyť já už si z toho nic nepamatuju," mávl rukou Prak. "Myslel jsem si, že si něco z toho zapíšu, ale nejdřív jsem nemohl najít tužku a pak mě napadlo, že to vlastně nestojí za námahu."
Následovalo dlouhé ticho, v němž jim připadalo, že cítí, jak Vesmír zase o něco zestárl. Prak se díval do elektrického světla baterek.
"Vůbec nic?" vykoktal nakonec Arthur užasle. "Vy si z toho nepamatujete vůbec nic?"
"Ne. Jen to, že nejlepší partie se týkaly žab, to si pamatuju."
Najednou zase začal hýkat smíchy a nohama přitom dupal do země.
"To byste nevěřili některým věcem, co žáby dělají," zajíkal se. "Pojďme ven, najdeme si nějakou žábu. Páni, že je ale budu vidět v úplně jiném světle!" Vyskočil a zatančil malý taneček. Pak přestal a dlouze zatáhl z cigarety.
"Pojďme najít žábu, abych se jí mohl smát," řekl prostě. "Mimochodem, co jste vlastně zač hoši?"

"Hledali jsme vás," chopila se Trillian role mluvčího. Záměrně přitom nedovolila zklamání, aby se jí vytratilo z hlasu.
"Jmenuji se Trillian."
Prak škubl hlavou.
"Ford Prefect," řekl Ford Prefect a pokrčil rameny.
Prak opět škubl hlavou.
"A já," ozval se Zafod, když usoudil, že ticho je opět dostatečně hluboké, aby do něj mohl lehce vhodit oznámení tak zásadní vážnosti: "jsem Zafod Bíblbrox."
Prak potřetí škubl hlavou.
"A kdo je tenhle chlápek?" zeptal se a škubl ramenem směrem k Arthurovi, který tu tiše stál zabrán do zklamaných úvah.
"Já?" probral se Arthur. "Já se jmenuju Arthur Dent."
Prakovi div nevypadly oči z hlavy.
"Bez legrace?" vyjekl. "Vy jste Arthur Dent? Sám Arthur Dent?"
Potácivě ustoupil o krok, popadl se za břicho a svíjel se v nových křečích smíchu.
"To jsem si tedy nemyslel, že potkám zrovna vás!" vypravil ze sebe udýchaně. "Páni," hýkal, "vy jste ten nej... jů, před váma se můžou jít i žáby schovat!"
Vyl a skučel smíchy. Přepadl na záda na lavici. Řval a ječel hysterií. Plakal smíchy, kopal nohama ve vzduchu, bušil se do hrudi. Postupně umlkal a jen lapal po dechu. Podíval se na celou skupinku. Pohlédl na Arthura. Znovu upadl a začal řvát smíchy. Nakonec usnul.
Arthur jen stál a rty mu cukaly. Ostatní zatím odnášeli Praka v bezvědomí na loď.

"Než jsme nabrali Praka, chtěl jsem odejít," pravil zasmušile Arthur. "Což mám stále v úmyslu, a myslím, že bych to měl udělat co nejdřív."
Ostatní beze slov přikývli, v tichu, které jen mírně narušoval silně ztlumený vzdálený zvuk hysterického smíchu nesoucí se z Prakovy kabiny na nejzazším konci lodi.
"Vyptávali jsme se ho," pokračoval Arthur, "nebo spíš vy jste se ho vyptávali - protože já, jak ostatně víte, se k němu nemůžu přiblížit - na všechno, jenže on zřejmě nemůže přinést nic nového. Až na občasné útržky a informace o žabách, které nechci slyšet."
Ostatní měli co dělat, aby se neuculovali.
"Já jsem první, kdo ocení vtip," vykládal Arthur, načež musel počkat, až se ostatní přestanou smát.
"Já jsem první..." Znovu se zarazil. Tentokrát se ale zarazil a naslouchal tichu.
Tentokrát totiž skutečně následovalo ticho, které nastalo zcela znenadání.
Prak zmlkl.
Celé dny žili se zvuky maniakálního smíchu vibrujícího lodí, přerušovanými jen občas krátkými periodami lehkého hihňání nebo spánku. Arthurovu duši svírala paranoia.
Tohle však nebylo ticho spánku. Ozval se bzučák. Pohled na palubní desku prozradil, že volá Prak.
"Není mu dobře," pronesla tiše Trillian. "Neustálý smích naprosto ničí jeho tělo."
Arthurovi zacukaly rty, ale neřekl nic.
"Raději bychom se na něj měli jít podívat," usoudila Trillian.

Trillian vyšla z Prakovy kabiny s vážnou tváří.
"Chce, abys tam šel," obrátila se k Arthurovi, který měl pro změnu zachmuřenou tvář se stisknutými rty. Vrazil ruce hluboko do kapes županu a pokoušel se vymyslet, co by měl říct, aniž by to znělo malicherně. Bylo to strašně nefér, ale nedokázal na nic přijít.
"Prosím," přimlouvala se Trillian.
Pokrčil rameny a vešel do kabiny, i se svou zachmuřenou tváří a stisknutými rty, navzdory reakci, jakou to vždy vyvolalo u Praka.
Pohlédl na svého mučitele, který ležel tiše na posteli, celý popelavý a vyčerpaný. Dýchal velmi povrchně. Ford se Zafodem stáli u postele a tvářili se rozpačitě.
"Chtěl jste se mě na něco zeptat," promluvil Prak slabým hlasem a trochu zakašlal.
Jen Arthur zaslechl zakašlání, okamžitě ztuhl, ale kašel se zklidnil a ustal.
"Jak to víte?" podivil se.
Prak chabě pokrčil rameny. "Páč je to pravda," odvětil prostě.
Arthur pochopil.
"Ano," promluvil nakonec nepřirozeně pomalu a strojeně. "Měl bych jednu otázku. Nebo spíš to, co mám, je Odpověď. Chtěl bych k ní znát Otázku."
Prak chápavě přikývl a Arthur se poněkud uvolnil.
"Je to..., zkrátka je to dlouhá historie," začal, "ale Otázka, kterou bych chtěl znát, je Základní otázka Života, Vesmíru a vůbec. Všechno, co o ní víme, je, že Odpověď zní čtyřicet dva, což je trošku nepříjemné."
Prak znovu přikývl.
"Čtyřicet dva," potvrdil. "Ano, to souhlasí."
Odmlčel se. Stíny myšlenek a vzpomínek mu přelétly po tváři, jako když po zemi přeběhnou stíny oblak.
"Obávám se," řekl nakonec, "že Otázka a Odpověď se vzájemně vylučují. Znalost jednoho logicky vylučuje znalost druhého. Není možné vědět obojí o témže Vesmíru."

Znovu se odmlčel.
Do Arthurovy tváře se vkradlo zklamání a uvelebilo se na svém obvyklém místě.
"Ale možná," pokusil se Prak vyslovit komplikovanou myšlenku, "že kdyby se tak stalo, Otázka a Odpověď by se vzájemně vyrušily a vzaly by s sebou i Vesmír, a jeho místo by v tu chvíli zaujalo něco ještě mnohem bizarnějšího a nevysvětlitelnějšího. Možná, že už se stalo," dodal s chabým úsměvem, "ale je tady jisté kvantum Nejistoty."
Jeho tělem proběhlo slabé zachichotání.
Arthur usedl na stoličku.
"Tak jo," řekl rezignovaně. "Jen jsem doufal, že to všechno má nějaký rozumný důvod."
"Znáš příběh Rozumného důvodu?" zeptal se Prak.
Arthur přiznal, že nezná, a Prak přiznal, že ví, že Arthur neví.
Tak mu ho tedy pověděl.
Jedné noci se na obloze jedné planety, která ještě nikdy neviděla kosmickou loď, objevila kosmická loď. Planeta se jmenovala Dalforsas, a loď to byla právě tahle. Vypadala jako jasná nová hvězda tiše se pohybující nebem.
Příslušníci primitivních kmenů, kteří se choulili na Studených Svazích, vzhlédli od svých kouřících nočních drinků, ukazovali třesoucími se prsty na oblohu a zapřísahali se, že právě viděli znamení, znamení od svých bohů, které znamená, že mají konečně povstat a jít zabít zlá Knížata z Planin.
Ve vysokých věžích svých paláců vzhlédla Knížata z Planin a uviděla zářící hvězdu, kterou přijala jako neklamné znamení od svých bohů, že mají jít a vyřídit si to s proklatými Příslušníky primitivních kmenů ze Studených Svahů.
Kdesi uprostřed vzhlédli Obyvatelé Hvozdu a uviděli znamení v podobě nové hvězdy, a hleděli na ně se strachem a s předtuchou, protože ač nikdy dřív nic podobného neviděli, věděli naprosto přesně, čeho je to předzvěst, a tak v zoufalství sklonili hlavy.
Věděli, že když přijdou deště, je to znamení.
Když deště ustanou, je to znamení.
Když se zvedne vítr, je to znamení.
Když vítr ulehne, je to znamení.
Když se na zemi o půlnoci za úplňku narodí trojhlavý kozel, je to znamení.
Když se na zemi někdy během odpoledne narodilo bez zvláštních komplikací úplně normální kotě nebo prasátko nebo třeba jen dítě s ohrnutým nosíkem, bylo to také často vykládáno jako znamení.
Takže nebylo pochyb, že nová hvězda na nebi je obzvláště mimořádné znamení.
A každé znamení zvěstovalo totéž - že se Knížata z Planin a Příslušníci primitivních kmenů ze Studených Strání chystají navzájem strašlivě spráskat.
To by samo o sobě nebylo tak špatné, až na to, že si ke vzájemnému spráskání vždycky vybrali jejich Hvozd a že z těchto výměn názorů vždycky vyšli nejhůř právě Obyvatelé Hvozdu, přestože, pokud to mohli posoudit, s nimi nikdy neměli nic společného.
A občas, po některých zvláště ukrutných násilnostech, posílali Obyvatelé Hvozdu posly buď k vůdci Knížat z Planin nebo k šéfovi Příslušníků primitivních kmenů ze Studených Strání, a chtěli znát důvod tohoto nesnesitelného počínání.
A vůdce, ať už kterýkoli, si vzal posla stranou a vysvětlil mu onen důvod, pomalu a pečlivě, s důrazem na všechny příslušné detaily.
Strašné bylo, že to byl velmi dobrý důvod. Jasný, velmi racionální a bez jediné trhliny.
Posel svěsil hlavu a zesmutněl a připadal si hloupě, že si neuvědomil, jak složitý a drsný je skutečný svět a jaké složitosti a paradoxy musí člověk vzít na vědomí, pokud v něm má žít.
"Teď už chápeš?" ptal se vůdce.
Posel jen němě přikývl.
"A chápeš, že ty bitvy se musí vybojovat?"
Další němé přikývnutí.
"A proč se musí odehrávat zrovna ve vašem Hvozdu, a proč je to v zájmu všech, včetně Obyvatel Hvozdu?"
"Eéé..."
"Z dlouhodobého hlediska."
"Ehm, ano."
Posel tedy pochopil důvod a vrátil se do Hvozdu ke svému lidu. Ale když se blížil k domovu, když kráčel lesem a mezi stromy, zjišťoval, že všechno, co si z výkladu pamatuje, je to, jak jasný se mu onen důvod zdál. Ale jaký to vlastně byl důvod, to si nemohl vybavit.
Což jim bylo značnou útěchou, když příště přitáhli Příslušníci a Knížata, ničili a pálili cestou Hvozdem a každého Obyvatele, který jim přišel do rány, zabili.

Prak se odmlčel a zbědovaně si odkašlal.
"Já jsem byl oním poslem," pokračoval po chvíli, "po bitvách, které předznamenal přílet vaší lodi a které byly obzvlášť strašlivé. Mnoho našich lidí padlo. Domníval jsem se, že dokážu tlumočit onen Rozumný Důvod. Vydal jsem se na cestu a vyslechl ho od vůdce Knížat, ale na zpáteční cestě mi unikl a roztál v mé mysli jako sníh na slunci. To se ale odehrálo před mnoha lety a od té doby se přihodilo mnoho věcí."
Vzhlédl k Arthurovi a znovu se mírně zachichotal.
"Ještě jednu věc si pamatuji z působení pravdomluvné drogy. Kromě žab. Je to Boží poselství veškerému tvorstvu. Chcete ho slyšet?"
Na okamžik nevěděli, jestli ho mají brát vážně.

"Fakticky," ujistil je. "Doopravdy. Myslím to vážně."
Hruď se mu slabě zvedla a Prak zalapal po dechu. Hlava se mu mírně zabimbala.
"Když jsem se ho dozvěděl poprvé, moc velký dojem na mě neudělalo," svěřoval se, "ale když si teď vzpomenu, jaký dojem na mě udělal důvod vůdce Knížat a jak jsem si za chvíli nemohl vzpomenout, co to vlastně bylo, myslím si, že by tohle mohlo být užitečnější. Chcete vědět, co to je? Chcete?"
Beze slov přikývli.
"To bych řekl, že chcete. Pokud máte zájem, možná že byste ho měli jít hledat. Je zapsáno desetimetrovými ohnivými písmeny na vrcholu hor Quentula Quazgara v zemi zvané Sevorbeupstry na planetě Preliumtarn, třetí od slunce Zarss v galaktickém sektoru QQ7 Aktivní J Gamma. Nápis střeží Lajestátní Vantracuk z Lobu."
Po tomto sdělení následovalo dlouhé ticho, které nakonec přerušil Arthur.
"Promiňte, kdeže to je?"
"Je zapsáno desetimetrovými ohnivými písmeny na vrcholu hor Quentula Quazgara v zemi zvané Sevorbeupstry na planetě Preliumtarn, třetí od..."
"Promiňte," přerušil ho znovu Arthur, "jakých hor?"
"Hor Quentula Quazgara v zemi zvané Sevorbeupstry na planetě..."
"Která země že to byla? Nerozuměl jsem vám dobře."
"Sevorbeupstry, na planetě..."
"Sevorbe- jak dál?"
"Propánakrále," zabědoval Prak a nedůtklivě zemřel.

V následujících dnech Arthur o Božím poselství trochu uvažoval, ale nakonec se rozhodl, že se nenechá do věci zatáhnout a že se raději bude držet původního plánu a najde si nějaký pěkný malý svět, kde by se mohl usadit a vést klidný život v ústraní. Zachránil už Vesmír dvakrát za jediný den, a tak si říkal, že by si teď mohl dát trochu pohov.
Vysadili ho tedy na planetě Krikkit, která byla opět idylickým pastorálním světem, i když mu zdejší písně občas lezly na nervy.
Trávil hodně času létáním.
Naučil se komunikovat s ptáky a zjistil, že jejich, konverzace je fantasticky nudná. Týkala se výhradně rychlosti větru, rozpětí křídel, poměru síly a váhy, a pak také různých bobulí. Bohužel také přišel na to, že jakmile se naučíte ptačí řeči, okamžitě si uvědomíte, že vzduch je neustále plný hloupého ptačího tlachání. Člověk před tím neuteče.
Z toho důvodu Arthur nakonec oblíbeného sportu nechal, naučil se žít na zemi, a dokonce si život na zemi zamiloval, i přes spoustu hloupých tlachů, které tam dole také vyslechl.
Jednoho dne si vykračoval poli a lukami a pobrukoval si okouzlující melodii, kterou nedávno zaslechl, když vtom se z nebe snesla stříbrná kosmická loď a přistála přímo před ním.
Otevřel se průlez, vysunula se rampa a z lodi vypochodoval vysoký šedozelený mimozemšťan a namířil si to rovnou k němu.
"Arthur Phili...," nedořekl, načež přísně pohlédl nejprve na Arthura a pak na složku, kterou držel v ruce. Zamračil se.
Znovu se podíval na Arthura.
"Vás už jsem dělal, ne?" štěkl.

Překlad Jana Hollanová